

Джон Броснан

КРАЯТ НА НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ

ЕДНА ФАНТАСТИЧНА СЕРИЯ НА

ВЗВ
Л

Джон Броснан

Краят на небесните
господари

Глава първа

Около 250000 мили над Земята, Майлоу Хейз, седнал насред тясната си килийка, четеше научно-фантастичен роман от началото на двадесет и първия век. Беше му попаднал случайно, докато ровеше безцелно из древните хранилища на Центъра. Учуди се, че книгата е избегнала вниманието на Отците. Не че в нея имаше нещо непристойно (за съжаление), но Комитетът на Отците отдавна бе забранил и след това унищожил всички художествени произведения, които не съответстваха на строго определените догми или „не възвисяваха и не обогатяваха духа в преклонението му пред Божието величие“. А това означаваше, че всичко, което съдържаше дори намек за развлекателност, независимо дали беше книга или запис, беше изчезнало. И този роман със заглавие „Трилион истории за светлина и любов“ не беше особено забавен, но след продължителната диета на религиозни трактати и технически справочници Майлоу се радваше, на разнообразието. Бе написан във времето, което по-късно получи ироничното прозвище „Ерата на оптимизма“. Явно тогава поне на пръв поглед, светът е имал достатъчно поводи за оптимизъм – най-мръсното столетие от всички, двадесетото, отминало най-после; светът не срещнал края си заедно с края на второто хилядолетие; Съединените щати и обновената Русия сключили съюз, а науката все пак успяла да се справи със СПИН 1992 г. Изглеждаше, че за света ще настъпят и по-добри времена, благодарение на науката като цяло и особено на достиженията в микробиологията. Заради този нов ореол на науката и технологиите наричали периода и „Втората епоха на Просвещението“. Към края на двадесети век невероятно нараснал броят на всякакви смахнати вярвания – астрология, Нова ера, хомеопатия, спиритуализъм, окултизъм, геизъм, холистична медицина, „природосъобразно“ хранене, прераждане, ароматотерапия, НЛЮ, „екополитика“ и какво ли не още... Увеличавали вниманието си и фундаменталистите в световните религии. Но в първите години на двадесет и първи век, когато науката сякаш била на път да прогони отдавнашните проклетия като болестите, гладът и дори старостта, суеверията поне за малко не тежали толкова на човешкия ум. И наистина, науката постигнала целите си, а тълпите приветствали учените като богове... После започнали генетичните войни...

Самите генетични войни не били причинени от учените. Виновни

били хората, които контролирали учените. Държавници и ръководители на всевластните по онова време Генетични корпорации. Хората като Майлоу.

Майлоу се развесели от забавното съвпадение – първата част на романа се развиваше в космическа станция, подобна на тази, в която живееше. Подобна поне по конструкцията си. И двете бяха с дължина към четири мили, въртящи се изпъкнали метални цилиндри. В романа станцията служеше като база за строителите на огромен междузвезден кораб. Създаваха го, за да полетят към източника на сигналите, идващи някъде от сърцето на галактиката. А самите създатели на кораба бяха сбирщина от млади, идеалистично настроени и влюбени в свободата безсмъртни. По нищо не приличаха на хората, с които Майлоу беше принуден да съжителства в своята космическа станция Белведере, които пък представляваха сбирщина фанатични християнски фундаменталисти, винаги сексуално незадоволени заради своите задушавачи морални норми. Раздразнението, което предизвикваха у Майлоу, стигаше до крайност.

Разбира се, Майлоу знаеше как се е стигнало до сегашното положение, но от това не му ставаше по-лесно да го понася. Обитателите на такава станция, отрязани от ресурсите на планетата, трябваше да се съобразяват с твърде строги правила, за да оцелеят. В Космоса смъртта винаги се навърташе някъде наблизо, дори само едно безгрижно действие можеше да застраши съществуването на цялата станция. А религиозният фундаментализъм винаги е бил действено средство за строго ограничаване в поведението. За да се наложи той, помогнали и емоционалните травми на първите обитатели на Белведере, принудени да станат свидетели на Генетичните войни. Светът бил отровен от изкуствено създадени епидемии и други ужаси, измислени от генинженерите. Човекът и неговата Наука опустошили планетата Земя. И християните в Белведере решили, че оцелелите са длъжни да изкупят това ужасно оскърбление към Бога. В твърде разгорещените страсти по онова време тази идея си намерила подходящата почва. Майлоу добре си спомняше онези дни, по-точно неговото първо „аз“ ги помнеше. На него не му оставаше нищо друго, освен да носи товара на спомените.

Майлоу дочете романа. Изключи екрана, облегна се на твърдия стол и разтърка очите си. За съжаление тайнствената чужда цивилизация се оказа прекалено доброжелателна. Би го разсеяло да почете и малко описания на битки и кървища. Пак се наведе напред и чрез своя терминал уведоми Центъра, че романът съществува сред записите и трябва

да бъде поставен на вниманието на Комитета по цензурата. Майлоу не направи това с желание, защото сега сигурно щяха да изтрият романа, но нямаше избор. Центърът отбелязваше всичко, което правеше Майлоу и ако той не беше донесъл на Отците за случката, компютърът щеше да направи това.

Погледна часовника. Каещата се грешница трябваше да дойде след минута-две. Той я очакваше с удоволствие. Тези изповеди бяха сред малкото достъпни му развлечения. Яденето и ярките сънища бяха останалите. Алкохолът и всички предизвикващи приятни усещания наркотици, разбира се, бяха забранени.

Тя дойде точно в определеното време. Той знаеше, че така и ще стане. Тя влезе, облечена в неизменната безформена тъмносиня работна дреха. Сведе глава. Майлоу се поизправи на стола. Знаеше, че ѝ се струва внушителен.

– На колене, сестро Ана.

– Подчинявам се, братко Джеймз – отвърна тя, докато се отпускате на колене пред бюрото му.

– Погледни ме в очите – заповяда той.

Тя вдигна глава и неохотно срещна погледа му. Беше млада, почти красива и една от най-добрите му студентки. Като неин наставник той трябваше да изслушва и изповедите ѝ. Допълнителна привилегия на ранга му. Случаи като този бяха една от редките възможности мъж и жена да останат насаме. Всъщност не напълно – Центърът наблюдаваше всяка тяхна дума или движение. Ако само докоснеше сестра Ана с пръст, щяха да го изхвърлят навън през най-близкия въздушен шлюз, но без скафандър.

Повече от век физическият допир между мъжете и жените беше забранен в Белведере. Това правило се нарушаваше само в случаи на крайна необходимост. И разбира се, всичко, свързано с размножаването, беше оставено на съответните лаборатории. Допускаше се физически допир между хора от един пол, но и при най-малката проява на сексуалност в него, наказанието следваше бързо и безмилостно. Забранена беше и мастурбацията, в станцията нямаше място, където някой да се укрие от вечно дебнещите сензори на Центъра, така че малцина се изкушаваха да нарушат забраната. А на мъжете не се позволяваха даже нощните полуции. Предвиденото за тях наказание не беше много строго – унизително признание по публичния комуникационен канал и шест удара с пръчка по дланта. Майлоу можеше напълно да владее тялото си и никога не му се случваше такова нещо, но иначе признанията и боят с

пръчки бяха всекидневие.

– Имаш ли за какво да се покаеш, сестро Ана? – сурово попита той.

Бледите ѝ бузи леко порозовяха.

– Аз... аз... да, братко Джеймз.

– Започвай тогава.

Дишането ѝ се ускоряваше.

– Аз... срамувам се, братко Джеймз.

– Знаеш, че трябва да ми кажеш, сестро Ана. При това от тебе се иска пълна искреност. Не може да остане нищо скрито. Бог ни гледа и слуша. – „Да не говорим пък за Центъра и чрез него Отците“.

– Отново ме споходиха лоши мисли. Опитах се да ги пропъдя, но не можах.

– Разкажи ми за тях.

– Беше през онази нощ. В моята ниша в спалното помещение. Не можех да заспя. Не съм искала да мисля за такива неща. Като насън беше... нищо не можах да направя.

– Не ме лъжи – предупреди той. – Искала си да мислиш за това.

– Не!

– Сама знаеш, че си искала. А сега ми кажи какви бяха тези мисли.

– За някакъв мъж. Влезе в спалното помещение и тръгна право към моята ниша. Не различавах лицето му, но когато дойде наблизко, видях, че не е облечен...

– И какво почувства?

– Уплаших се.

– Казах ти да не лъжеш!

– ...и се развълнувах – забързано добави тя. – Не исках да е така, но се развълнувах.

Майлоу се приведе незабележимо към нея и увеличи своето отделяне на феромони десетки пъти. Скоро това мощно химическо послание насити въздуха на килията. Бързо последва реакцията на момичето. Лицето ѝ се зачерви още повече, дишането зачести.

– Продължавай.

– Влезе в моята ниша. Тогава видях, че неговия... неговото нещо е станало дълго...

– Сестра Ана, ти си студентка по медицина. Знаеш научния термин.

– Неговия... ъ-ъ-ъ... пенис.

Трудно се удържаше да не се размее. Горкото момиче. Само защото учеше медицина, тя въобще знаеше нещо за мъжките полови органи и за отдавнашните, забранени начини за разплождане. Повечето хора в

Белведере живееха в пълно сексуално невежество. Имаха в изобилие сексуални желания, но не и знания как да ги задоволят.

– После какво стана?

Очите ѝ бяха притворени, гласът задъхан.

– Дръпна одеялото ми... чак до стъпалата... После той... той хвана нощницата ми и я дръпна нагоре... над краката ми... над... корема... над гърдите... чак до гърлото.

– Значи беше гола пред погледа му?

– Да...

– Ти не извика ли, не се ли опита да избягаш?

– Не, братко Джеймз.

– И после?

– Сложи ръце на бедрата ми... и ме разкрачи. Покатери се на леглото ми и... застана на колене между краката ми. Пипаше ме... – Тя потрепери.

– Продължавай, сестро Ана.

– Все ме опипваше... на различни места. После легна върху мен, притисна ме с тялото си... и вкара своя... пенис в мен... и... – Очите ѝ съвсем се разтвориха. Майлоу усили отделянето на феромони. – Той... го вкарваше и изкарваше...

Не е лошо, каза си Майлоу, за момиче, което е чуло една-две кратки, сухи и нарочно неясни лекции за техниката на половия акт.

– И на тебе ти харесваше? Усещането беше приятно, нали?

Тя вече се задъхваше. Пъшкеше. Той можеше да помирише възбудата ѝ. Почти я усещаше на вкус.

– Да... хареса ми.

– И дори сега, когато говориш за това, пак ти е приятно, нали? Ти съвсем ясно си спомняш как е било...

– Да! Да! Да! – Тя отметна глава и се разтрепери. – Ох! – Опитваше се да потисне своя оргазъм, но не можа.

Тръпките по тялото ѝ спряха след малко. Лицето на Майлоу, запази суровото си изражение, но вътрешно той се усмихваше тържествуващо.

Момичето сведе поглед. Сълзите ѝ капеха на пода. Прикри лицето си с длани.

– Много съм разочарован от тебе, сестро Ана – каза той с леден глас. – Знаеш какво те чака, нали?

– Да, братко Джеймз – Гласът ѝ се чуваше неясно.

– Публично признание, безмилостно бичуване от Майката, отговаряща за твоето спално и поне две седмици в пълна изолация.

– Да, братко Джеймз. Съжалявам. Не разбирам какво ми стана.

– Късно е да съжаляваш. Ще трябва да съобщя за случилото се. Върви в спалното и чакай!

Тя стана и, избягвайки очите му, припряно излезе от неговата килия.

Щом вратата се плъзна на мястото си, Майлоу наистина трябваше да се пребори със себе си, за да спре усмивката. Още усещаше миризмата ѝ да се носи из въздуха. Всичко стана чудесно. Точно пред шибаните сензори на скапания Център успя да изнасили жена. Е да, с „дистанционно управление“, но си оставаше изнасилване.

Замисли се колко ли време е минало, откакто истински се е любил с жена. Май повече от сто години. Можеше да се каже, че вече доста е чакал.

Последната му партньорка беше тогавашната му съпруга – Рут. Преди декрета, който прекрати връзките между мъжете и жените. Рут отдавна умря. Беше достигнала пределната възраст преди около двадесет години. Преживя и допълнителните три години над двестагодишния предел, една съвсем не лоша премия. Но за съжаление ѝ се наложи да ги прекара в тази дупка. Но пък и тя накрая бе станала налудничаво религиозна.

По един или друг начин Майлоу беше прекарал в Белведере повече от двеста и осемдесет години, макар че физически беше на сто и шестдесет. Разбира се, първите сто и двадесет години преживя в оригиналното си „аз“ на Майлоу Хейз, после в спомените му имаше празнина от около петнадесет години. Периодът на съзряването на тялото...

Тогава му се беше сторила добра идеята да остави „присадъка“ в Белведере, преди да тръгне с експедицията към колониите на Марс. При пристигането си в Белведере като беглец от Генетичните войни Майлоу носеше фалшиви документи за самоличност, но в тях беше посочена истинската му възраст тогава, четиридесет и осем години. Сто и двадесет години по-късно, навлязъл в последните десетилетия от живота на Висшия стандарт, той започна да се тревожи. Защото Майлоу Хейз беше безсмъртен. И ако не умреше според „схемата“, тоест по всяко време след навършването на двеста години до пет години след това, властите на Белведере нямаше да се забавят с екзекуцията му, също както веднага биха го убили, ако научеха, че той е Майлоу Хейз.

И затова първият Майлоу Хейз започна да измисля планове. Той сам предложи да участва в експедиция до колониите на Марс, като знаеше, че за него това пътешествие трябва да бъде еднопосочно. Щеше да

отстрани по един или друг начин другите членове на екипажа и да размени самоличността си с най-младия от тях. И после, вече на Марс, щеше да поиска политическо убежище. Пререканията между Белведере и марсианските колонии не спираха, затова той беше сигурен, че ще удовлетворят молбата му.

Но месец преди тръгването той избра жена, за която беше уверен, че е в годината си за забременяване. Казваше се Карла Глайк и работеше в групата за рециклиране на водата. Тогава Центърът още не надзираше всичко и всички, Майлоу лесно влезе в инсталацията, когато Карла дежуреше сама, упои я и я оплоди със своя ембрион-клонинг. Сегашният Майлоу не помнеше това – спомените му спираха до две денонощия преди тези събития, но помнеше плановете и самото му съществуване доказваше, че първият Майлоу успешно ги е осъществил.

Не помнеше нищо и от последвалите петнадесет години. Един ден се събуди и се намери в болнично легло. Дълго беше объркан и стреснат, бавно се ориентираше в останалото. Не му трябваше много време, за да дойде и съжалението, заедно беше оставил „присадъка“ в Белведере. Онзи Майлоу знаеше, че клонингът ще има неговите спомени, но не предполагаше, че „присадъка“ ще бъде и точно копие на неговото „аз“. Той си беше направил сметката да отлети до Марс, а не да остане хванат в капан при фундаменталистите в Белведере. И разбира се, беше отлетял на Марс. Този Майлоу знаеше, че погледнато формално, не е истинският Майлоу. Но за нещастие това не променяше нещата...

Преструваше се, че страда от пълна загуба на паметта (всъщност не лъжеше), постепенно си създаде представа какво се е случило през тези петнадесет години. Оказало се, че съпругът на Карла Глайк е стерилен и макар че тя, естествено, непрекъснато защитавала невинността си, приписали ѝ изневяра. Осъдили я на смърт. Майлоу не беше научил, че нейният мъж е стерилен. Но това отклонение се срещаше доста често в Белведере и другите орбитални станции заради пропуски в защитата от излъчването. Пък и да знаеше, с нищо не би променил плановете си.

Майлоу, или Джеймс Глайк, бил отгледан в държавния детски дом. По всички показатели изглеждал нормално дете, но растял забележително бързо. Кротък и послушен, малкият Джеймс бил едва ли не модел на идеален гражданин, рядко се налагало да прилагат спрямо него вразумяващи мерки. Навлизайки в юношеството, той отрано проявил склонност да се занимава с медицина. И точно по време на лекция, преди три седмици, внезапно припаднал. Нито лекарите, нито единствената работеща медицинска машина на станцията успели да обяснят причините за

дълбоката кома, в която потънал Джеймз.

Майлоу реши да продължи заниманията с медицина на Джеймз Глайк. Това не можеше да затрудни някогашния президент на Генетична корпорация. Напротив – оказваше се трудно да скрие истинската задълбоченост на знанията си. Трябваше да си остане образец гражданин на Белведере, колкото и да беше различна личността, обитаваща отсега нататък тялото на Джеймз Глайк.

Но и външният му вид се промени. След няколко месеца косата му опада напълно, а едното му око, преди това синьо, стана зелено. Вече съжаляваше за тази приумица на първия Майлоу. Не мина много време и някой забеляза приликата между него и един от доброволците за експедицията към Марс. Името, което онзи Майлоу беше използвал от деня на пристигането си в Белведере, беше Виктор Париш, сега всички разбраха с кого Карла Глайк е извършила своя грях. Но този Майлоу имаше късмет – Отците на Белведере не виняха децата за греховете на родителите им. Освен това всички в Белведере смятаха, че Виктор Париш е загинал заедно с останалите по време на злополучния полет до Марс. Името на единствения оцелял беше Лен Гримоуд и Майлоу предполагаше, че това трябва да е първия Майлоу, чийто план да премахне другите членове на екипажа явно беше успял. Помнеше, че първото му „аз“ смяташе да смени самоличността си с тази на Гримоуд, защото по време на полета онзи едва бе навършил тридесет и седем години. И това означаваше, че марсианският Майлоу пак е достигнал „опасната възраст“. Той в Белведере се чудеше, без много да го е грижа, как „оригиналът“ отново ще скрие своето безсмъртие.

А самият той, след сто четиридесет и пет години все по-тежка сукка, понякога изпъстрена с тайни победи – подобни на днешната, също трябваше да решава този проблем. Пред другите бе навършил сто и шестдесет години, вече се налагаше да помисли как да се измъкне от Белведере. Но възможностите за избор не бяха богати – някоя от останалите три станции или Марс. Би предпочел марсианските колонии, но ако успееше някак да се добере до тях (а не виждаше начин за това), щеше неизбежно да се сблъска с първия Майлоу, който, стига да беше още жив, не би му се зарадвал. Двамата мъже с поразителна прилика, и двамата плешиви и по едно зелено и синьо око, естествено биха привлекли съвсем ненужно внимание. Както и да е, все още разполагаше с няколко години, за да намери действително решение на проблема си.

Сега по-трудно би се измъкнал от Белведере – само специално обучена група мъже имаше право да обслужва и да пътува с корабите,

предназначени за поддържане на връзките с другите станции. Те не само живееха отделно от другите граждани, за да се премахне възможността да заразят белведерското общество с последиците от твърде честите си контакти с неблагочестивите жители на другите станции. Бяха и скопени. Това неприятно обстоятелство беше основната причина Майлоу да отлага опита си за бягство, докато не стане неизбежен. Предстоеше му да измисли как да преодолее и тази трудност.

Майлоу представи на Центъра отчета си за нещастната сестра Ана и пак погледна часовника. Наближаваше времето за вечеря. Канеше се да стане от стола си, когато от терминала се чу силно бръмчене. На екрана се появи лице. Устата на Майлоу пресъхна. Това беше един от Отците. Но не кой да е от тях, а самият Отец Маса, най-старшият. Вдъхващият страх патриарх на Белведере. Какво искаше от Майлоу? Дали Центърът е разгадал играта му със сестра Ана? Ами ако сензорите са засекли повишеното отделяне на феромони? Но преди поне не бяха успели. Ако Майлоу беше способен да изпитва страх, сега щеше да се чувства ужасно.

– Братко Джеймс, пригответи душата си да понесе удара – каза Отец Маса, безмилостните му очи сякаш се впираха в Майлоу от екрана.

– Слушам ви, Отец Маса, какво се е случило?

– Приемаме радиосигнали от Земята.

Глава втора

В мигащата светлинка на грубо направената газова лампа групата напрегнато се вирише в пластмасовия лист, разпънат върху масата. Върху листа бяха приблизително очертани долните секции на „Господаря Монкалм“. Групата се състоеше от четирима мъже и две жени. Носеха дрехи, съшити от всякакви кожи. В склада беше студено. Ашли беше изключила отоплението в целия кораб, заедно с осветлението.

– Значи се разбрахме? – попита Жан-Пол. Пак посочи коридор „Д“ на долната палуба. – Там ли ще започнем отвличащата атака?

Другите кимнаха.

– Това е най-подходящия път да се доберем до пункта за управление – каза Клод. – Ако хвърлим всички до последния човек в едно нападение там, Ашли няма да има избор – ще прати всички оцелели паяци в коридора, за да пазят входа на пункта за управление.

– Да се надяваме – каза Доминик. Тя погледна неспокойно Жан-Пол. – Ако дори един паяк е останал при компютрите, когато Жан-Пол влезе...

Той й се усмихна ободряващо, макар че същият страх сякаш дереше с нокти мозъка му.

– Не се тревожете, знаем как ще постъпи – каза той колкото можа убедително. – Знаем колко паяка извадихме от строя досега, значи са й останали между девет и единадесет работещи.

– Ако правилно сме оценили колко от проклетите неща е имала в началото – мрачно се обади Ерик.

– Какво друго ни остава, освен да вярваме в това – каза Жан-Пол. Така беше. Той огледа поред лицата им. – Вашите бойци готови ли са?

Те пак кимнаха.

– Всички и всичко ще хвърлим в този коридор – добави Клод. – По дяволите, този път имаме шанс да се справим!

Всички промърмориха нещо одобрително, но Жан-Пол знаеше, че никой не вярва в успеха. Прекалено много опит бяха събрали в борбата с паяците. В теснотията на коридорите даже един-единствен робот беше прекалено опасен. Жан-Пол се изправи. Време беше да свършат.

– Хайде, да се захващаме с това – каза той.

Докато другите един по един се измъкваха от малката зала, Доминик дойде при него.

– Страхуваш ли се? – меко попита тя.

– Можеше и да не питаш – каза той и я погали по бузата с върха на показалеца си. Тя хвана ръката му.

– И аз също се боя – каза тя, целуна го и се притисна в него.

След малко той се дръпна.

– Време е, да вървим.

Обърна се и започна да събира екипировката си. Излязоха заедно. Клод чакаше отвън, държеше дебела намотка въже. Жан-Пол каза на Доминик:

– По-добре да побързаш, за да настигнеш групата си.

Тя кимна, погледна го безмълвно и се отдалечи тичешком. Жан-Пол и Клод тръгнаха припряно към своята цел – малка открита палуба в долната част на корпуса. Жан-Пол излезе треперещ от студ на палубата, опитваше се да не мисли колко невероятно трудна е неговата задача. Ако се провалеше – край на борбата. Макар че хората бяха превзели по-голямата част от огромния въздушен кораб, той все още беше под контрола на Ашли, онази луда компютърна програма. Навсякъде, където минаваха изтръгваха нейните сензори, но тя все пак управляваше повечето основни функции на кораба. Не можеха да се надяват, че тя няма да забие „Господаря Монкалм“ в някой хълм, ей така, от скука. Трябваше да я премахнат. Докато тя не изчезне, хората нямаше да бъдат нищо повече от бълхи в козината на гигантски звяр.

Жан-Пол надникна през парапета. Летяха на голяма височина, това обясняваше и студа. Под себе си не виждаше нищо, освен плътни облаци. Стомахът му се сви, но той се ухили на Клод и весело каза:

– Този път ще стане!

Клод му помогна да пристегне ремъците и провери дали са здраво завързани импровизираните „котки“, които той сложи на ръцете и краката си.

– Когато стигнеш, дръпни здраво три пъти...

– Знам, знам! Няма нужда да ми напомняш. Аз измислих този план, нали така?

Клод като че се обиди и Жан-Пол веднага съжали за думите си. Нервите на Клод бяха не по-малко обтегнати от неговите.

– Не се тревожи! – каза той. – Няма да съсия всичко накрая.

Той погледна извиващия се нагоре корпус. Тук и на всички други достъпни места по корпуса сензорите бяха методично изтръгнати. За съжаление надолу, където трябваше да отиде той, все още имаше действащи сензори. Трябваше да ги избягва. Дълбоко си пое дъх, нагласи

предпазните очила и се прехвърли през парапета. Клод беше завързал края на въжето за една тръба, готвеше се да го отпусна по малко, докато Жан-Пол слиза.

– Щом свърши това, ще се натряскаме жестоко – каза той на Клод, смъкна се надолу и се опита с ритник да забие една от котките в корпуса.

Срещна съпротива. Покритието на външния корпус не беше направено от метал, но все пак беше достатъчно здраво. Опита пак. Този път наточеното острие, вързано за обувката му, се заби. Ритна и с другия крак. Отново успех. Но от многобройните предишни опити знаеше, че му предстои дълга и уморителна работа.

– Довиждане – извика на Клод и площадката се скри от погледа му.

Опитваше се да не мисли за нищо, освен монотонните усилия на слизането. Да измъкне острието на дясната обувка от корпуса, да забие и него; по ред следваше „котката“ на дясната ръка...

Често спираше и поглеждаше надолу, търсеше сензорите. Щом забележеше някой от тях, щеше да му се наложи да се придвижи настрана, преди да продължи надолу. Вече пълзеше под много остър наклон, скоро щеше да заприлича на муха, лазеща по таван. Направо усещаше как притеглянето дърпа тялото му към земята, как напряга остриетата, които единствени несигурно го задържаха върху корпуса. Въпреки студа потта заливаше лицето му, накрая се принуди да спре и вдигна очилата на челото, защото се замъглиха. Знаеше, че ако падне, въжето ще го спаси и Клод ще го издърпа, но това би означавало неуспех на атаката. Той не би имал сили да повтори слизането.

Преживя твърде неприятен момент – за да избегне два сензора, трябваше да мине между тях, върху малкия стъклен купол, покриващ един от лазерите. Ако Ашли забележеше движението, свършено беше с него. Стори му се, че тези няколко метра му отнеха много време, но за късмет куполът остана мъртвешки спокоен.

Пак спря и погледна надолу. Зад извивката на корпуса вече се виждаше дъното на пункта за управление. Време беше за сигнала. Измъкна една от ръцете си, хвана въжето и сякаш натежал като олово, дръпна рязко три пъти. Изви очи към часовника си. 12 и 40 минути. Сега щеше да чака.

Отгоре се чу като удар първият вой на пожарната тревога, включена от Клод за групите нападатели. Битката за коридор „Д“ щеше да започне скоро.

Боляха го ръцете и краката от напрежението, лицето и пръстите му

бяха изтръпнали от студа. Жан-Пол можеше само да се надява, че ще успее да продължи спускането. Изчака нетърпеливо да минат десет минути и мъчително поднови пълзенето с гърба надолу. Опитваше се да си представи какво става сега в коридор „Д“...

Най-после стигна прозрачния мехур, обърна се и погледна вътре. Въздишка на облекчение. Нямаше паяци. Но трябваше да се оправя бързо. Ашли вече го е видяла и е извикала помощ. Едва откачи една от бомбите си от ремъците, залепи намазаната с восък основа във вдлъбнатината, където стената на пункта срещаше корпуса, и издърпа предпазителя. После с лудешка бързина запълзя към задната част на пункта за управление. В трескавите си усилия не заби достатъчно дълбоко една от „котките“ и тя внезапно изскочи. Ако не се беше задържал с другата ръка, сега щеше вече да виси под корпуса.

Успя да се добере до целта си. Отвсякъде безмилостно проблясваха лазери. По никакъв начин не можеха да се насочат под толкова остър ъгъл, че да го улучат. Ашли, която непременно го е забелязала, предприемаше отчаяни, налудничави действия. Добър знак.

Трясък! Взривът не беше силен, но все пак достатъчно мощен. Той запълзя обратно по прозрачния мехур. Имаше само още една бомба – теглото им не позволяваше да вземе три – и ако първата не беше разбила стената на пункта за управление...

Но видя, че е успял. Чудесна голяма назъбена дупка. Отблизо чуваше как вятърът свири в нея, а все още не се появяваха паяци. Стигна до дупката. По-внимателно, каза си, не прибързвай. Би било много глупаво точно сега да направи грешка и да падне. Бавно се промъкна вътре и чак тогава си позволи да скочи на пода. От напрежение коленете му се подгънаха и му се зави свят. През свистенето на вятъра чуваше пронизителния глас на Ашли:

– Копеле гадно! Изчезвай! Ще те убия за това! Изчезвай!

После чу тропота на метални крака. Обърна се навреме – роботът-паяк вихрено се носеше надолу по спиралната стълба. Макар и още замаян, той измъкна тръбната пушка изпод ремъците и се прицели. В оръжието имаше само един заряд... не биваше да греши... Божичко, това нещо се движи толкова бързо! Натисна спусъка. Силен удар, последван от взрив. Нещо прелетя край бузата му. Очите му се насълзиха. Когато можеше пак да вижда ясно, пред него имаше само димящи парчета от паяка. Освободи втората бомба от ремъците и тръгна към компютъра.

– Не идвай насам, неблагоприятен лайнар! Отдавна трябваше да ви стоваря на земята, както направиха другите Ашли с техните мъзеливи

безполезни тъпаци. Махай се! Спри или ще разбия кораба!

Подът под краката му се разтресе силно, носът на кораба се накланяше надолу. Жан-Пол все по-трудно се задържаше на крака, но успя да се добере до компютъра. Прилепи намазаната с восък бомба към пулта.

– Ашли, сега ще отидеш там, където трябваше отдавна, ама много отдавна да си отишла – с наслаждение каза той, докато издърпваше предпазителя.

Запълзя, за да се прикрие в предната част на пункта за управление, а Ашли викаше:

– Не бива да правиш това! Без мен никога няма да се справите с кораба!

– Правили сме това преди, можем да опитаме отново! – отвърна той, докато залягаше зад едно от овехтелите кресла на рулевите.

В този миг пак чу метални стъпки. Надзърна над облегалката на креслото. Още два паяка идваха по стълбата. Скочиха на пода и се втурнаха право към укритието му. Той наведе глава и зачака кое ще се случи първо – взривът или смъртта му.

Буум!

Този път, в затвореното пространство, взривът беше страшно силен. Ушите му звъняха, от киселия дим очите му пак не виждаха добре, но той се надигна да погледне. Компютърният пулт беше разпран като тенекена кутия, от вътрешността му изригваше дим. Двата робота се плъзнаха покрай него и се блъснаха в пулта на рулевите, после замряха. Не помръдваха повече. Той беше успял. Призракът на отдавна мъртвата Ашли беше изтръгнат от машината. Изправи се с мъка и се огледа. Пунктът беше засегнат зле. Като че имаше доста повреди. Надяваше се поне старата система за управление да работи, но за да разбере това, трябваше да изчака специалистите. Наклонът на пода не намаляваше. Ашли беше насочила носа на кораба към земята. Той се вгледа през прозрачна стена, но плътните облаци не позволяваха да се види нищо.

Шум отгоре. Възбудени гласове. Викове. Забързани стъпки по спиралната стълба. В пункта за управление нахлуха хора – оглеждаше изцапаните и често кървящи лица, търсеше Доминик. Не я виждаше. Но забеляза Ерик, после Марсел. Дойдоха при него с широки усмивки на лицата. Ерик го прегърна.

– Ти го направи! Кучи син такъв! Ама ти наистина го направи!

– Е да – разсеяно каза той, още търсеше с поглед Доминик. – Да благодарим на Бог, всичко стана, както го планирахме. Как беше горе?

И двамата направиха гримаси.

– Направо кървава баня. Паяците ни сечаха като месомелачки. Вече бягахме, когато чухме втория взрив и те замръзнаха на място – каза Марсел.

– А Доминик?

Мъжете пред него се спогледаха и Ерик се реши да говори.

– Съжалявам, Жан-Пол. Тя нямаше късмет. Но всичко стана бързо. За секунди. Аз видях.

Жан-Пол въздъхна на пресекулки и се извърна. Сякаш подът изчезна и той пропадна някъде. Разтърси глава. Видя, че инженерите са дошли и вече оправят уредите за управление. Тръгна към тях.

– Ще можете ли да оправите бъркотията? – попита с глас, който му се стори непознат.

Един от инженерите го погледна през рамо и усмихнато каза:

– Никакви проблеми, Жан-Пол. Щом изключим всички връзки на компютъра, ще поемем управлението. Само след няколко минути. Е, ще бъде трудничко да се справяме само с ръчно управление, но... – Той сви рамене.

Жан-Пол пак се загледа навън в сивотата на облаците. Виждаше само лицето на Доминик. Трепна, когато някой обгърна с ръка раменете му. Беше Ерик.

– Жан-Пол, съжалявам за Доминик – каза той. – Но има и нещо, което би трябвало да те прави щастлив.

– И какво би могло да е това? – горчиво попита Жан-Пол.

– Как какво, ами че ти вече си Небесен Господар!

Глава трета

Трудно е човек да нарушава старите си навици, особено ако е толкова стар, колкото беше Лон Хедън. Високият слаб мъж с наситено кафяв тен на кожата, който оглеждаше небето със силен бинокъл, наскоро беше навършил двеста години. Както обикновено той се взираше в небето над океанската повърхност, макар че вече няколко години минаха, откакто местният Небесен Господар – „Ароматният бриз“, се беше появил за последен път.

Бяха чакали повече от година след смразяващото идване на кораба за събиране на данъка, за да се съгласи всеки в общността Палмира, че нещо трябва да се е случило с Небесния Господар. Надявах се, че се е сблъскал с някаква фатална злополука, може би е попаднал в ураган, който не е могъл да избегне и е бил унищожен. Някаква част от съзнанието на Лон Хедън също вярваше в това, но той освен това добре помнеше колко хитър и безпощаден беше военачалникът Хорадо, повелителят на „Ароматния бриз“, затова се съмняваше, че такъв човек може да бъде победен, дори от силите на природата.

А в света имаше и други Небесни Господари, рано или късно някой от тях щеше да дойде, за да запълни мястото, освободено от изчезналия „Ароматен бриз“. Но когато настъпваше този час, нашественикът и неговите обитатели щяха да срещнат съсипваща изненада. Отсъствието на „Ароматния бриз“ позволи на Палмира да си поеме дъх, да събере сили и да се разшири значително и – поне така се надявах – да създаде средство, което можеше да унищожи всеки Небесен Господар.

Лон свали бинокъла и обходи с поглед града, спретнато подреден навсякъде около него. Чувстваше спокойно задоволство, докато разсеяно оглеждаше здравите, боядисани в бяло къщи, изградени от дърво и тухли, и пищните тропически градини, с техните палми и кокосови дървета. Толкова много бяха направили през годините, напук на неуморно настъпващата пустош... и на Хорадо.

През цялото време, докато Хорадо властваше над нея, Палмира беше не това, което изглеждаше. Отдавна беше успяла да измами своя рещ се в небето Господар – общността беше много по-голяма, отколкото той си мислеше. Привличаше като магнит от много време насам бегълци и от континента, и от островите, но и за да запазят в тайна истинския брой на обитателите ѝ, усърдно копаеха под земята, имаха обширни

помещения за жилища... и за промишленост. В това беше другата тайна на Палмира – техниката, с която разполагаше, несравнимо изпреварваше равнището на другите земни общности.

Палмира беше разположена на източния бряг на големия северен полуостров на островния континент, наречен някога Австралия. Самият полуостров бил част от щата Куинсленд, който пък после получил името Ноширо – австралийците трябвало да предадат този щат на Япония. Това била цената за защитата от опита за индонезийско нахлуване в началото на двадесет и първия век. В онези древни времена в околността имало доста голям град – Кейриз (по-късно преименуван на Масуда), но сега не можеше и следа да се намери от него.

Капакът в пода на наблюдателната кула се надигна. Лон се обърна и видя Лил Уивър да се катери към площадката. И той като Лон беше между шестимата сменящи се управители на Палмира, всеки имаше власт над общността за период от шест години. Лил беше започнал своето управление преди по-малко от година. Времето на Лон трябваше да дойде след цели единадесет години, но той щеше да е умрял, много преди това.

– Така си и мислех – че ще те намеря тук! – Изпъшка Лил. Изкачването до площадката не беше леко. – Не знам защо си опъваш нервите. Нашият радар може да е грубичко направен, но си върши работата.

– Така е, така е – уморено се съгласи Лон. – Но нали ме познаваш.

Лил мина откъм страната на Лон, подръпна своя саронг над шкембенцето си и се облегна на парапета.

– Вярно е, познавам те. По-добре ли спиш вече

– Не – призна си Лон. – Снощи май не ми се събраха и два часа.

Лил го стрелна с поглед.

– Лон, трябва да се научиш на смирение. Безполезно е да се бориш с неизбежното.

– Все това ми казваш.

Лон не успя да прикрие горчивината, която непрекъснато тровеше душата му.

– Трябва да се уповаваш на Бога.

– Е добре де, нали знаеш какво мисля за това.

Лил въздъхна.

– Но и ти знаеш, че няма да се откажа. Ще те накарам да видиш истината, преди да...

– Преди да умра? Тогава най-добре да побързаш – сухо каза Лон. – Всеки миг мога да се превърна в труп.

– Но пък би могъл да живееш още цели пет години.

– Неточно. Ако съм страхотен късметлия, ще живея още четири години, девет месеца и тринадесет дни.

– О, значи броиш всеки ден...

– Навършването на двеста години чудесно напряга умствените способности.

– Лон, погледни нещата откъм добрата им страна. Преживя хубави години... е, сравнително. Погледни само какво направи за Палмира през живота си.

– Но още толкова много трябва да се направи! Имам нужда от време. Много време!

– Нима би предпочел да живееш в онези древни времена, когато човек е можел да се надява само на някакви си седемдесет-осемдесет години? А в края на дните си трябвало да се примирява с ужасното грохване на тялото си. А ти и сега си здрав мъж, който физиологически е на тридесет и пет...

– И който не е чудно да умре, преди слънцето да е изгряло утре. Може би щях да се чувствам по-добре в древните времена. Може би тогавашните старци с техните съсипани, пълни с болка тела са приветствали облекчението, носено от смъртта.

– Аз поне знам какво бих предпочел – каза Лил. – Ние умираме бързо, спокойно и безболезнено.

– Лесно ти е да говориш! Само на сто и двадесет си. Почакай да стигнеш до моята възраст. Проклети да са онези генинженери! Защо не са били по-гъвкави в ограниченията за продължителността на живота?

– Лон, но нали и ти познаваш историята. По онова време са били истински щастливи да продължат човешкия живот до двеста години, плюс може би още до пет. Населението растяло непоносимо. С по-дълъг живот ресурсите на света бързо биха се изчерпали, дори през Златния век.

Лон се разсмя и посочи натам, където зад обработените поля на Палмира се простираше огромният пуст остров.

– И къде е сега това гъмжило от хора? Трябвало е малко повече да мислят за бъдещето.

– Лон, говориш нелепости, сам знаеш това. Планетата в момента едва може да поддържа и останките от населението си. И ще става по-лошо. Пустошта настъпва навсякъде. Виж ни положението – зад гърба ни е земната пустош, а пред нас – морската. Ако не се случи някаква внезапна промяна, човечеството е обречено.

Помълчаха навъсено. Пчела с размерите на малка птичка влетя в кулата. И двамата рязко се дръпнаха от посоката на полета ѝ. Накрая пчелата излетя навън. Лон каза:

– Все още ли няма отговор на нашите радиосигнали?

И без да пита знаеше. Ако имаше отговор, Лил би подскачал от вълнение, но въпросът се беше превърнал във всекидневен ритуал.

– Проверих по пътя насам. Нищо. Сега опитваме на друга честота. Откакто монтирахме новия предавател, минаха месеци.

– Добре де, на заседанията на съвета достатъчно си приказвахме за възможните причини – може горе да няма живи, може нашите уреди да не са достатъчно чувствителни, за да уловят техните сигнали... или пък те просто не искат да говорят с нас.

Лил сви рамене.

– Има и още една възможност – никой горе не преслушва всички тези честоти. Вероятно орбиталните станции поддържат връзка помежду си, но с насочени лъчи с много малка дължина на вълната. След вековете радиомълчание на Земята защо на някой би му хрумнало, че ще получи сигнали оттук?.

– Но те би трябвало да знаят, че тук долу все още има живи хора. През нощта могат да видят с телескопите си светлините на град като този.

– А ти откъде знаеш, че не сме последната оцеляла общност на цялата планета? – попита Лил. – Както и да е, те са решили, че долу не може да има работещи радиопредаватели.

– Ама ние имаме...

– Да, но заради уникално стечение на обстоятелствата – напомни му Лил.

– Може и да не е чак уникално... а онези сигнали, които хванахме в началото...

Лил помрачня.

– Да. Това си е загадка.

Тогава дълго засичаха слаб сигнал на ниска честота – откъси от разговори. Предположиха, че предавателите се намират на доста голямо разстояние. Но истински ги озадачи това, че и двамата събеседници разговаряха с неотличимо еднакви гласове. Женски гласове. А понякога им се струваше, че не са само две. И всички се наричаха една друга Ашли.

– Но нали от известно време не хващаме тези предавания.

– Това нищо не доказва. Може би вече са извън нашия обхват. Преместили са се. И по това мога да съдя, че са Небесни Господари.

– Небесни Господари с работещо радио? – Лил разтърси глава. – Не мога да повярвам.

– Няма значение, не ми се вярва и нашият SOS към небето да промени нещо. Да възлагаме цялата си надежда на чудесно спасение отгоре... – Той наведе глава. – Все едно да чакаме манна небесна. Ако някой още живее в станциите, собственото му оцеляване сигурно е достатъчно голям проблем, не би си създавал главоболия, като помага и на нас. И то ако там е оцелял някой. Вероятно в онези станции и колонии има само множество вехти скелети.

– Лон, станал си циник и песимист, разбираемо е в твоето... ъ-ъ положение, но това ти пречи да бъдеш обективен.

– Както на тебе ти пречи оптимизмът – отвърна Лон. – Мислиш си, че горе има процъфтяваща цивилизация, която се простира от орбиталните станции до марсианските колонии. Страхувам се, че те очаква горчиво разочарование.

– Е добре, ще видим, Лон, ще видим... А, я погледни! – Той сочеше брега. – Един от гмуркачите се връща. Може да е апаратът на Айла.

– Да, трябва да е нейният – съгласи се Лон, докато гледаше как се вдига портата във вътрешната защитна стена.

Не след дълго можеха да различат тътреция се на веригите си гмуркач в плиткото. Изпълзя на брега и на покрива му се отвори люк. Появи се човешка фигура. Той нагласи бинокъла си на фокус. Да, беше Айла. Висока стройна жена в мокър подводен екип. Късо отрязана черна коса. Плъзна се надолу по корпуса на гмуркача и махна с ръка към тях. От толкова далече не би могла да ги познае, но тя знаеше, че по това време той би трябвало да е в кулата. Тя започна да смъква мокрия си екип, а от люка се подаде фигура в същото облекло, но по-ниска и наби-та. Джулай, най-добрата приятелка на Айла и дъщеря на Лил. След тях се измъкна Кел, който имаше кръвта и цвета на някогашното първоначално население на островния континент. Те също смъкнаха екипите си. Лон видя как тримата се втурнаха към водата да измият потта и миризмите от дългото пътуване в горещата кабина на гмуркача.

– Тези безгрижни идиоти, да зарежат машината на открито – промърмори той. – Трябваше да я закарат направо в укритието.

– О, престани да се тревожиш за всичко – подкачи го Лил. – И не се опитвай да скриеш чувствата си. Знаем колко се гордееш с Айла. Всъщност сега е незаменима. Никой не може като нея да се разбира с морските хора.

– Джулай също добре се справя с това – дипломатично каза Лон.

– Вярно, но не като Айла. Тя наистина постигна забележително добри отношения с тях.

– Така е – съгласи се Лон, без да сваля бинокъла от очите си.

Гледаше дъщеря си. Колко приличаше на майка си вече – същата маслинена кожа, същите огромни и леко извити очи, наследени от някой японец в рода им. Но освен радостта, с която я гледаше, изпитваше неизкоренима тъга. В нея беше другата причина така да мрази приближаваната си смърт. Не беше честно да му остават толкова малко години с нея. А той искаше и да знае какво е бъдещето ѝ. Искаше да знае дали тя има бъдеще...

Водата се стичаше по кръглото лице на Джулай. Тя посочи кулата.

– Баща ти е, нали? Както винаги.

Айла кимна с усмивка и пръсна Джулай в лицето.

– И може би се оплаква на този с него какви безгрижни глупаци сме, та не закарахме гмуркача право в укритието.

– Нали ти казах, че това трябваше да направим – сериозно отбеляза Кел.

– Ох, и ти си същия! – извика Айла и започна да пръска него. – Още се тревожите за Небесните Господари. Какво пък, аз не вярвам да са останали Небесни Господари. Всички са се разпаднали от старостта на малки парченца, които са се пръснали по земята.

Засмяното лице на Кел се сви. Той поклати неодобрително глава и се обърна към хоризонта.

– Да, аз съм като баща ти, Айла. Тази опасност все още съществува. Ако не се върне „Ароматният бриз“, ще го замести някой друг Небесен Господар. – Погледна през рамо към тях с големи, тъмни и много угрижени очи. – Знаем това, Айла.

Глава четвърта

Джан приклезна и се загледа в пингвините. Навсякъде около нея те продължаваха ритуалите на общуването си, но дали се караха или се ухажваха Джан не можеше да разбере. Когато я заболяха краката, тя стана и се протегна. Стараеше се да не плаши животните с бавните си движения, но те и без това се държаха, сякаш тя беше невидима. Тя вдигна поглед към яркосиньото небе, после с нежелание го премести към Играчката, легнала върху леда на около петдесетина метра. Джан реши да се връща в Шангри Ла.

Минаваше внимателно сред тълпите пингвини и размишляваше върху факта, че човекът – не, мъжете толкова отдавна бяха изчезнали от отново чистата бяла пустиня, че птиците ги бяха заличили от своя списък на заплашващи живота организми.

– Връщаме се – заповяда на Играчката, щом се вмъкна в кабината. – По най-дългия път.

Нямаше нужда да бърза. Както всеки ден.

– Разбира се, Джан – отговори Играчката и затвори люковете.

Машината веднага с бърмчене се издигна във въздуха. Джан не харесваше нейния женски глас, твърде много ѝ напомняше за Ашли, маркир и да знаеше, че не съществува никаква прилика – Ашли беше компютърен запис на човешка личност, докато Играчката си беше „чиста“ компютърна програма.

Джан гледаше на обзорните екрани прелитащите под нея бели полета на Антарктида. Играчката се носеше над тях само на няколко стъпки. Тук-там от леда стърчаха останките на някогашни селища. Едно време тези съоръжения, част от огромни минни комплекси, се издигали нависоко, но ледът почти ги покриваше днес. След години щяха да изчезнат. Джан искаше да заповяда на Играчката да отлетят към някое друго място, но първоначалната програма на компютъра бе възстановена и машината можеше да се движи само в ограничен район – замръзналият континент и крайбрежните му води.

Шангри Ла, и иронично самонареклите се Елои, се намираше под необозримия леден шелф Рос. Пингвините, които допреди малко Джан разглеждаше, живееха на срещуположния бряг, който някога бил под управлението на Норвегия и се наричал Земя на кралица Мод. Но даже и по този обиколен маршрут Играчката стигна до шелфа Рос за

петнадесет минути. Устремно премина над леда, стигна до открита вода и се гмурна надолу. След това Играчката се върна назад под леда към огромното метално кълбо на Шангри Ла и се плъзна в своя док зад двойния корпус на убежището. Джан изчака да бъде изпомпана водата от дока и излезе, без да отвърне на вежливото сбогуване на Играчката. Качи се с асансьора до етажата, където живееше заедно с Робин (знаеше, че истинското му име е Рин, но винаги наум го наричаше Робин).

По пътя към жилището си срещна в коридора двама Елои. Те се държаха за ръце. Усмихнаха й се сънливо. Тя им се озъби. Елоите наистина я отчайваха и въбесяваха така, както Робин я беше предупредил. Затворени завинаги в малките си лични светове, в които единственото достъпно им чувство беше тихото блаженство, те предразполагаха за общуване не повече от мебелите наоколо.

Тъкмо преди да влезе, пред вратата се появи холографският образ на една от програмите. „Той“ беше Дейвин, любимецът на Робин.

– Сега пък какво има? – грубо попита тя.

Той й се усмихна и каза:

– Само исках да те предупредя, че Рин спи.

– Той все това прави, нали? Но не се тревожи, ще се постарая да не вдигам шум, докато мина под душа и се преоблека. А сега мога ли да вляза?

– За неговото пълно възстановяване е много важно да почива повече – кратко каза Дейвин. – Ти защо не отидеш в залата за отдих, докато той се събуди?

Джан го изгледа ядно. Елоите наистина я въбесяваха, но тукашните компютърни програми заедно с холографските им изображения я дразнеха и объркваха не по-малко. Знаеше, че и те както Играчката по нищо не приличат на Ашли, но и това не й позволяваше да се чувства спокойна с тях. Контактът с Карл, компютърната програма, която се намираще в биософтуера на Ашли, бе съвсем прост и откровен. Карл беше въплътена логика, машинен интелект, но тези програми в убежището бяха очовечени до крайност. Същност те имитираха човешки личности така, че чак въдъхваха страх, но Джан се съмняваше дали тази привидност е истинската им същност. Подсъзнателно не можеше да им се довери, дори въпреки факта, че им дължеше живота си. Можеха толкова лесно да я изхвърлят от убежището, когато Играчката долетя обратно с нея и смъртно ранения Робин.

Тя въздъхна.

– Добре де. Ще отида в залата за отдих. Кажете на Робин къде съм,

щом се събуди.

Дейвин кимна и изчезна. Джан се качи на следващия етаж, където беше разположена залата за отдих на тукашните „хора“. Самотен гол Елои седеше до декоративния басейн и гледаше обикалящия из него шаран.

– Какво би казал за една партия билиард? – попита го Джан със сарказъм.

Елоят обърна към нея мечтателната си усмивка. „Гадни малки безполови призрачета“, изруга тя наум. Само като си помислеше, че този тук някога е бил истинско човешко същество, учен от Старите времена, който вместо да опита да поправи причиненото от Генетичните войни, избрал да се потопи в своята лична безкрайна нирвана...

Тя поне беше опитала, каза си Джан. Майко Богиньо, с какви усилия! И до какво я доведоха те? Отначало враждебност, а после... нищо. Доста ѝ провървя, че още беше жива. Може би все пак Елоите са били прави...

Джан свали дебело подплатените си дрехи и по бельо се настани в едно кресло. Избра си стар филм. Помириса недоволно подмишницата си и заповяда на глас да започне прожекцията. Историята беше на лента с плоско изображение, комедиен трилър от началото на двадесет и първия век. Частен детектив беше нает да преследва собствения си клонинг, който междувременно си беше сменил пола. Филмът, наречен „Да срещнеш готина мацка“, беше към края си, когато Робин влезе. Не беше съблякъл нощницата си. Усмихна ѝ се нежно, дойде и разроши косата ѝ, после предпазливо се отпусна на близкия диван. Тя спря филма и отиде при него. Седна на дивана.

– Как си?

– Чудесно. Само съм малко уморен.

Тя се наведе, притисна се в него и силно го целуна по устните. Той сякаш отвърна на целувката, прегърна я, но ръцете почти веднага се отпуснаха. Тя се дръпна и го погледна в очите. Изглеждаше смутен.

– Извинявай, Джан.

– Няма нищо – каза му тя, опитваше да скрие разочарованието си.

Тя протегна ръка и пипна между краката му през плата на нощницата. Нищо. И все пак той можеше да получи ерекция, въпреки липсата на тестиси. За да бъде компенсирана тя, простатата му бе променена, за да дава на организма му нормални количества тестостерон. Но нещо не беше наред. Няколко пъти опитаха да се любят, но съвсем незадоволително. Ако трябваше да бъде честна, беше си пълен провал.

Още не можеше да разбере защо медицинската машина не му създаде нови тестиси. Медицинската програма ѝ беше обяснила, че е възможно да бъде взета клетка от която и да е част на човешкото тяло и след като бъде променена нейната ДНК, от нея да бъде отгледано ново око, или ръка, или черен дроб, или каквото и да е, но с този процес не се създавали органите за размножаване. Джан не схвана логиката на това ограничение и напомни на програмата, че в убежището има запас от сперматозоиди и яйцеклетки и било съвсем просто да създадат ембрион, от който да вземат необходимите клетки. Медицинската програма ѝ отговори, че Етическата програма не позволява това.

В края на краищата, точно заради правилата за работа с ембрионите, заложи в Етическата програма, на Робин било позволено да се развие в нормално човешко същество, а не в Елои. И точно това събуждаше у Джан смътни подозрения към Етическата програма, но не можеше да си изясни в какво надушва нещо гнило. Тя си припомни, че дори за Майлоу изглеждаше странно тези свръхинтелигентни програми да допускат генетично „отклонение“, каквото според тях беше Робин, и то поради случайна грешка.

Джан стана от дивана и погледна Робин отгоре надолу. Колко различен беше сега от онзи жизнен, вълнуващ млад мъж, който ѝ се беше представил в Небесния Ангел и беше предложил услугите си, а после и любовта си. Сега в него нямаше страст. Нямаше дух. Когато гадната кучка принцеса Андреа го кастрира, беше му отрязала не само тестисите.

– Трябваше да дойдеш с мен на разходка с Играчката – каза му тя. – Въздухът беше прекрасен. Щеше да е добре за тебе.

– Толкова уморен се чувствах днес – отговори той. – Може би някой друг път.

– Разбира се – каза тя. И добави: – Слизам долу да си хвърля един душ и да сменя дрехите. Ще се видим на вечеря.

Той я дари с бледа усмивка и кимна.

Под душа тя мислеше само за скуката на своя живот в убежището. Разбира се, другата възможност би била смърт в разрушения магазин, ако Играчката не беше дошла в последния миг да ги спаси. Тя равнодушно се запита какво ли е станало с дука и останалите, особено с онези две негови ужасни деца, които се опитваха да я убият. Но най-много я интересуваше какво прави Майлоу. Сега би трябвало да е израснал напълно и да е загубил всякаква прилика с нейния син Саймън, чието тяло

открадна безмилостно. Поне тя се надяваше да е така. Горкичкият Саймън...

И горкичкият свят, сега Майлоу и Ашли се бяха съюзили и имаха не само Небесния Ангел, а и останалите Небесни Господари от флотилията. Майлоу. Как го ненавиждаше. Беше й отнел всичко, дори сина. А сега имаше сила да завладее целия свят...

Каквото бе останало от него.

Глава пета

Майлоу Хейз лежеше гол в мръсното легло със сплетени под главата пръсти, очите му като че гледаха в някаква точка отвъд тавана. Сега беше спокоен. Както през последните три месеца. Дълбоките драскотини по стоманената врата, заедно с дупките в стените, се бяха появили там в първите дни на неговото затворничество. След като окончателно се отказа от тези безсмислени пристъпи на ярост, каза си да използва ума вместо тялото. Непременно щеше да открие начин да си върне благосклонността на Ашли...

И смяташе, че вече е намерил решение на своя проблем. Идеята му хрумна преди седмица и от тогава я различаваше на най-малки подробности, пак я събираше в едно цяло, докарваше я до съвършенство. Сега беше готов да приложи плана си.

Търпеливо изчака часовникът да покаже 18 часа, тогава стана от леглото, вдигна от пода подноса с празните чинии и чаша и застана пред вратата. Почти незабавно прозорчето на вратата се плъзна встрани и Шан надзърна през него. Майлоу вдигна подноса към отвора. Шан го пое и Майлоу му каза:

– Трябва да говоря с Ашли. Важно е.

– Знаеш, че и дума не може да става за това – отговори Шан с безизразен поглед. За момент изчезна от погледа на Майлоу, докато се навеждаше да остави подноса от обяд и да вдигне другия с вечерята.

Майлоу не посегна към подноса.

– Казах ти, че е важно. И то за Ашли. Тя ще поиска да говоря с мен, щом научи за какво мисля.

– Тя не иска никога повече да те слуша – каза му Шан. Не можа да скрие злорадството в гласа си.

Майлоу удържа гнева си. Ако нещата тръгнаха според плана, щеше да разполага с достатъчно време да си разчисти сметките с този скопен тъпанар от Минерва.

– Ти просто предай съобщението ми на Ашли – невъзмутимо настоя той. – Кажи й, че имам нещо от жизнено значение за самата нея.

– Нищо няма да направя за тебе, Майлоу – каза Шан. – Не и след това, което причини на Тайра. А сега вземи подноса.

Майлоу все така се правеше, че не вижда този поднос.

– За твое добро е да предадеш молбата ми на Ашли. Ако научи

някога, че ти си ѝ отнел шанса да живее отново в истинско тяло, да бъде истински човек, ще побеснее, нали знаеш.

Шан се смръщи кисело.

– Какви са тези приказки? Как би могла отново да стане човек? Невъзможно е.

– Аз пък вярвам в обратното. Измислих начин тя да се слобие с ново тяло. И ти трябва да ѝ кажеш това.

Шан помисли няколко секунди и завъртя глава.

– Глупости! Ти би обещал какво ли не. Само за да можеш пак да говориш с нея, да опиташ и да я убедиш пак да те освободи. Но аз не искам да ти помагам. Сега вземай подноса или гладувай!

Този път Майлоу протегна ръце и го взе. Шан се канеше да дръпне капака на мястото му, когато Майлоу му каза:

– Чакай, Шан!

– Сега пък какво искаш? – попита онзи подозрително.

Майлоу му се усмихна и каза:

– Предай най-сърдечните ми поздрави на Тайра.

Шан трясна капака.

Майлоу усмихнат се върна на леглото. Сега беше заложил всичко на предположението, че Ашли е запазила някакво присъствие в стаята му. О да, още в първия ден на затварянето му тук Шан беше казал, че Ашли е заповядала на паяците да махнат всички сензори, но и от самото начало Майлоу не вярваше Ашли да се е лишила от удоволствието да гледа и слуша страданията му. Ако грешеше, можеше да смята плана си за спукан балон.

Не му се наложи да чака дълго. След няколко минути чу шум зад вратата. После вратата се плъзна със съпротива настрани. През пролука-та се промъкна робот. Кълбовидното му тяло затупурка с паешките си крака към леглото. Майлоу го наблюдаваше спокойно.

– Здравсти, Ашли – каза той.

Паякът спря пред него.

– Майлоу, ако това е поредният ти номер, ще те изкормя – каза Ашли през паяка.

Майлоу седна на леглото.

– Значи Шан ти е предал моето съобщение?

– Няма значение как съм научила какво му каза. Просто ми обясни как мога отново да стана човек. Имаш тридесет секунди да ме убедиш.

Майлоу се усмихна. Беше познал. Оставила е сензори в стаята. Кротко каза:

– Не е нужно да прибързваме. И престани да ме заплашваш, защото няма да ти кажа важната за тебе новина.

– Майлоу!...

– И преди да започна, искам да поставя условията си...

От високоговорителя на робота се чу клокочене.

– Условия? Какви са тези условия! Не съм ти дала право да искаш каквото и да било!

Той сплете пръсти зад главата си и се отпусна на леглото.

– Щом не си склонна да сключим сделка, можеш да си вървиш. И не забравяй да затвориш вратата след себе си.

Този път роботът засъска, после каза:

– Добре, печелиш... засега. Какви са ти условията?

– Ами за начало искам си свободата да се движа из кораба.

– Ще имаш свободата си, но зависи какво ще ми кажеш. Друго?

– Този чеп, Шан, трябва да стане мой личен роб.

– Аз и без това смятах да го накажа. Да... става.

– И си искам момичето.

Това условие беше посрещнато с мълчание.

– Ашли?

– Първо ми кажи как мога да стана човек отново.

Майлоу се поколеба, но каза:

– Така да бъде – той стана от леглото и zakрачи из стаята. – Едва ли си забравила нашия неканен гост Робин и неговата чудесна машина?...

– Естествено, не съм забравила.

– Между другото, засичала ли си я някой път след внезапното й отлитане?

– Не – отсече Ашли и нетърпеливо добави: – Казвай най-после!

– Би трябвало също да си спомняш, защото сигурно си подслушвала всичките ни разговори, неговото описание на живота в Шангри Ла с тези чудати Елои?

– Да, да. И какво?

– А помниш ли, че той спомена за запаси от човешки яйцеклетки и сперматозоиди в онази станция?

– Ами... май си спомням. Защо?

– Точно за това ти говоря! Оттам ще получиш новото си тяло!

С вдигнат лазер паякът се втурна към него и го затисна в един ъгъл на стаята.

– Ашли, какво?...

– Може вече и да не мисля толкова ясно, колкото преди, но още не

съм станала идиотка! – извика тя. – Какво ми пука за замразена сперма и яйцеклетки в скрита под водата станция някъде си към Южния полюс? Отговаряй бързо, Майлоу, преди да съм ти направила малка операция на очите!

Той вдигна ръце пред себе си.

– По-леко! Нека ти обясня.

– Давай.

– Онази станция е претъпкана с нови технологии. Тамошните интелигентни, саморазвиващи се програми ще могат да ми предоставят необходимите уреди, за да прехвърля записа на твоята личност от биочипа в новороден, празен откъм съзнание мозък.

Ашли помълча, докато осмисли казаното, после попита:

– А това възможно ли е?

– Разбира се. Няма проблеми, стига да разполагам с нужната техника.

– Ясно!... – промърмори тя. – Но как ще намерим станцията? Цяла флотилия Небесни Господари е опитала и пак са се провалили.

– Защото са диваци. Ние имаме техническите възможности да открием Шангри Ла. Карл ще преустрои няколко паяка в подводни търсачи. Те ще могат да издирят станцията под леда. И когато знаем мястото, ще пробием леда с нашите лазери, така ще накараме станцията да излезе от скрвалището си.

– Много просто изглежда, както го обясняваш.

– Достатъчно обмислях всичко. Довери ми се.

– Ха-ха! – Но лазерът се дръпна от лицето му.

– Е? Споразумяхме ли се?

– Ами така излиза.

– И аз имам момичето?

– О, добре де!

Майлоу се ухили.

– Ще ми покажеш ли къде живеят? Искам лично да им съобща хубавата вест.

– Не съм и очаквала друго от тебе...

Когато влезе, Майлоу с удоволствие гледаше как пребледнява Тайра. Седналият до нея на дивана Шан само го зяпна изумено.

– Как... как се измъкна? – с треперещ глас попита Шан.

Майлоу не си направи труда да му отговори. Стоеше с ръце на хълбоците и пронизваше с поглед Тайра.

– Да, това съм аз, Майлоу. Нали пораснах, откакто се видяхме за последен път? Както виждаш, отдавна вече не съм в пубертета и ти обещавам, че ще чукам много по-задоволително от преди. Ей сега ще ти покажа...

Той посегна към нея. В същия миг Шан скочи и препречи пътя на Майлоу, който го сграбчи за гърлото. Сега беше по-висок от Шан. И много, много по-силен.

– Слушай, парцал, положението се промени. Аз казвам какво ще става и значи ти си затынал до гушата в лайна.

Повдигна го и го запрати през цялата стая.

Тайра изтича при стенещия Шан. Майлоу отиде при тях, хвана я за врата, както беше коленичила до Шан и я накара да стане. Тя се опитваше да се бори, но в хватката му беше безпомощна. Той влезе с нея в спалнята и хлопна вратата.

Глава шеста

Майлоу Хейз, или по-точно Джеймз Глайк, излезе на „повърхността“ на Белведере. Това всъщност беше вътрешната страна на дългия четири мили цилиндър на орбиталната станция. „Подът“ леко се издигаеше, за да стане в далечината стена, после преминаваше в „таван“ и накрая се връщаше от другата страна. В романа, който Майлоу беше прочел – „Трилион истории за светлина и любов“, в станцията на безсмъртните имаше дървета, трева, дори малки рекички. Но около себе си Майлоу можеше да види, ако не се броят прозрачните ивици, пропускащи слънчевата светлина, само безкрайни декари унила пластмаса и метал.

На „открито“ въздухът беше не по-малко спарен, отколкото долу. Създадените преди векове бактерии в системата за рециклиране на въздуха явно бяха претърпели мутации и вече не изпълняваха функциите си със стопроцентова точност. Но Майлоу знаеше, че няма надежда този дефект да бъде премахнат, защото в Белведере бяха под забрана всички видове генно инженерство.

Стигна до най-близката спирка и след кратко чакане се качи в монорелсовата кола. Естествено, и тук имаше строга изолация на половете – мъжете в едната половина, жените в другата. Майлоу отиваше в Залата на Отците. Трябваше да се състои поредната среща за обсъждане на „Проблема Земя“. Досега не бяха решили как да отговорят на редовно излъчваните от планетата радиосигнали. Въпреки религиозните и политическите разногласия, Отците неведнъж се съвещаваха с властниците на другите орбитални станции – Круз сити, Старшайн и Караганда, които бяха също толкова стъписани от случилото се. Както и Отците на Белведере, другите властници също бяха запазили в тайна новината за сигналите, страхуваха се от нежелани вълнения. Марсианските колонии не бяха могли да уловят посланията от Земята, но бяха известени за тях и различните управляващи групи в тях също изразиха своето изумление.

Засега другите станции бяха последвали примера на Белведере и не отговаряха на хората от Земята, но Майлоу подозираше, че това единомише няма да издържи дълго. Скоро някоя от станциите непременно щеше да изпрати отговор, макар че нямаше да бъде Белведере. Отците не вярваха, че земните хора могат да спасят душите си. А на първата среща един от Отците изрази предположението си, че всичко това е някаква хитрост на Сатаната. Хората, изпращащи сигналите, твърдяха, че

живеят в район, от столетия чист откъм епидемични зарази, но може би това е само уловка, за да подмамят на Земята чистите жители на Белведере и да ги заразят с нечестиви болести. Затова и Майлоу беше поканен да участва в срещата. Искаха да чуят мнението му като главен специалист по медицина в станцията. Та нали е невъзможно човешки същества да са оцелели толкова дълго на планетата след Генетичните войни?

Майлоу се съгласи, че е малко вероятно, но очевидно не може да се каже, че е невъзможно. Вярно, досега не бяха получавали радиосигнали от Земята от векове наред, но сигурно причината е в гибелта на технологичната цивилизация, в ужасите на Генетичните войни. А човечеството като цяло не е изчезнало от лицето на Земята. Явно някои са успели да оживеят и бавно са извървели отново пътя до равнището на технологиите. По-точно, една от оцелелите общности, защото сигналите идваха от едно място. Североизточния бряг на Австралия.

Щом влезе в Залата на Отците, Майлоу усети развълнуваното настроение. Сигурен беше, че трябва нещо ново да се е случило. Щом седна на мястото си на масата, Отец Маси го изгледа и се намръщи.

– Накара ни да те чакаме, братко Джеймз!

Майлоу сведе глава и смирено каза:

– Съжалявам. Дойдох възможно най-бързо, Отец Маси.

Отец Маси изсумтя недоволно и отрони:

– А сега да се помолим...

С притворени очи и притиснати една в друга длани Майлоу се стараеше да не слуша мънкането на Отец Маси, чудеше се какво е станало. Молитвата се проточи много. Най-после Отец Маси свърши и каза:

– Тази среща може да започне. Мнозина сред вас вече знаят. Натоварен съм с неприятното задължение да съобщя на останалите, че получихме отчайващо съобщение от станцията Караганда...

Майлоу се превърна целият в слух. Всичко, способно да отчае Отец Маси, заслужаваше неговото внимание.

– Те са отговорили на сигналите от Земята – продължи Отец Маси.

– Дори и в момента те говорят с хората от Земята или каквито и да са онези същества. Но ни очаква и нещо по-лошо. Имат намерението да се доверят на твърденията на земните жители, че техният район е чист от зарази. Ще изпратят кораб на Земята.

Възбудата прониза Майлоу. По каквото и да е начин, с каквито и да е хитрости, той щеше да слезе с този кораб.

Айла чакаше нетърпеливо до гмуркача заедно с Джулай. Кел

плуваше наоколо, главата му се въртеше насам-натам, докато се оглеждаше за всяка възможна опасност. Харпунът му беше готов за стрелба. Айла и Джулай не носеха оръжие. Големият бариерен риф беше естествена преграда срещу най-страшните заплахи, изпълнили световните океани. Но въпреки това главногите, морските червеи и други големи и опасни същества можеха да проникнат във водите между Големия риф и брега. Затова и бяха нужни морските защитни стени, те пазеха крайбрежието на Палмира, в което бяха разположени рибните й стопанства.

Джулай я тупна по рамото и посочи напред, но Айла също забеляза смътните очертания на петте приближаващи тела. Айла даде сигнал на Кел и той кимна, после тя и Джулай хванаха дръжките на голямата затворена плетена кошница и заплуваха бавно към петте фигури, които бяха спрели на около четиридесет стъпки. Отблизо Айла разпозна най-едрият между тях – онзи когото беше нарекла Тигър. Той беше нещо като вожд на морските хора. Две от четиримата придружители бяха жени. Айла вдигна за поздрав свободната си ръка. Тигър също поздрави. В знак на мирни намерения гигантските нокти на ципестите му пръсти се скриха.

Айла и Джулай спряха и пуснаха обемистата ъгловата кошница на песъчливото дъно. Тя беше натъпкана с прясно уловена риба. Тигър излезе напред да провери съдържанието на кошницата, кимна доволно и махна на групата зад себе си. Двете жени изплуваха напред. Те също носеха нещо. Пуснаха го до кошницата и бързо се върнаха при двамата мъже. Айла огледа предмета и направи гримаса. Обърна озадачения си поглед към Тигър и с ръка му показва, че не разпознава нещото. Той разтърси главата – тя вече познаваше този израз на раздразнение – доплува до предмета, приведе се и натисна отстрани. Отвори се капак и най-после Айла схвана, че това е контейнер. Надникна в него. Не знаеше какво вижда, но в едно беше сигурна – гледаше някакъв вид оръжие. Тя кимна на Тигър, изрази с жест благодарността си и посегна да затвори капака. Тогава Тигър сграбчи ръката й...

Някога морските хора били създадени от генинженерите на една или няколко Генетични корпорации, за да обслужват техните подводни технологични комплекси, мините и огромните рибни ферми, съществували преди Генетичните войни. Предпочитаха по-дълбоките води, но можеха да се приспособят към всякакво налягане. Преди десетилетия групата на Тигър решила да се премести по-близо до брега, за да избяга от влошаващите се условия в открития океан. Там благоденствали някои

видове, създадени с генно инженерство, но рибите от обикновените видове намалявали, а точно те били основната храна на морските хора. Намерили подслон в огромна потънала станция, която открили близо до Големия бариерен риф. В началото започнали да нападат малките рибни стопанства на Палмира, защото и край Големия риф рибата не се намирала в изобилие. Последвала война между тях и хората на брега. Глинис, покойната майка на Айла, беше успяла да примири двете раси. В пристъп на безразсъдна храброст излязла сама извън стената, за да пресрещне група нападатели и им предложила мир във вид на голямо количество риба. Морските хора приели рибата и си отишли. При следващото си идване и те носели дар, за да затвърдят мира. Малък компютър. Оказало се, че потъналата японска станция съдържала голямо количество апаратура в добро състояние, въпреки годините под водата. От малкото сведения, които Хората от Палмира можеха да получат от партньорите си, обширна част от станцията все още била херметично затворена, когато я открили морските хора. Дори след като се повредила системата за рециклиране на въздуха, японците предпочели да умрат на дъното, отколкото да станат жертва на епидемиите горе. Така започнала дългогодишната търговия между двете раси, за която сега отговаряше Айла. Водачите на морските хора, които не живееха особено дълго, ясно показаха, че ще общуват само с жени. И през цялото това време мирът не беше нарушаван. От онези дни на вражда досега нито един от морските жители не беше нападнал човек. Досега...

Айла се изненада толкова, че едва не изпусна наустника на своя акваланг. В стъписана почуда се взираше в кръглите рибешки очи на Тигър. Какво лошо бе направила? Каква незначайна забрана бе нарушила? И защо той я нападнаше? А дали я нападнаше? Макар че усещаше мощта на ръката му, ноктите си оставаха прибрани. Сега видя, че той сочи през рамото си, към дълбините на океана, от които беше дошъл. После показа знака за опасност. Три пъти. Пусна я, обърна се и отплува. Другите четирима го последваха.

– Това пък какво беше? – попита Кел, когато се върнаха в тясната кабина на гмуркача. – За миг си помислих, че наистина те напада. Вече сякаш да се прицеля, но го видях как те пуска.

Свъсила вежди Айла завъртя глава.

– Знам само, че три пъти направи знак за опасност. Това означаваше нещо много опасно. И трябва да се намира от нашата страна на Големия Риф, иначе нямаше да иска да ми каже за него. Той ни предупреди.

– Ужасно се изплаших – отбеляза Джулай и включи двигателите на гмуркача. – Преди никога не ни е докосвал. И никои друг от тях не го е правил.

– Май че ме хвана за ръката, само за да покаже колко важно е съобщението му – каза Айла.

– Но като не знаем каква точно е тази заплаха, можем ли нещо да направим? – попита Кел.

– Не знам – призна Айла. – Ще трябва да говорим за това с татко...

Още една изненада очакваше Айла на брега – там стоеше нейният баща, вместо както винаги да се качи на кулата. Беше развълнуван. Докато ѝ помагаше да слезе от гмуркача, тя каза:

– Татко днес при размяната стана нещо странно. Тигър...

Той не ѝ даде да довърши.

– Мила моя, имам чудесна новина! Получихме отговор от една станция!

Тя зяпна от учудване.

– Наистина?

– Да! – щастливо каза той. – И не само това, ще имаме гости!

– Разбира се, ще трябва да изпратим представител на Белведере, който да участва в експедицията от Караганда до Земята – каза Майлоу.

Всички лица около масата се обърнаха към него. Отец Маси като че не можеше да повярва на ушите си. И не само той. Секундите се точеха една след друга, най-после Отец Маси бавно каза:

– Да не те е напуснал разсъдъкът, братко Джеймз? Не искаме да имаме нещо общо с онзи прокълнат свят.

Майлоу стрелна с поглед големия метален кръст, надвиснал над креслото на Отец Маси и каза:

– Нима не е наш дълг да опознаем положението долу? А може би и онази общност има души, които не са загубили надежда да се спасят. Има и още нещо, за което да помислим. Ако Караганда реши да сключи някакъв съюз с хората от Земята, би било полезно някой да държи под око събитията.

Майлоу млъкна за да имат време да осъзнаят казаното. Доволен отбеляза умисленото изражение на Отец Маси. Така, лапна кукичката. Той продължи:

– И затова предлагам – нека доброволец измежду Отците придружи експедицията от Караганда до Земята... – Той пак млъкна, докато замре

шепотът около масата. Огледа събраните хора. – Естествено, тази мисия ще е изпълнена с опасности, може би смъртта чака там долу, но каква по-голяма чест за един Отец от Белведере от тази висша жертва в името на Бог? При това съпроводена с възможността да окаже на Белведере безценна услуга?

Унила тишина се възцари в стаята. Отците се споглеждаха тревожно и объркано. Накрая всички до един се обърнаха, към Отец Маси, потънал в размисъл. Мина повече от минута, преди той да проговори.

– Колкото и възмутително да изглежда на пръв поглед предложението на брат Джеймз, смятам, че той говори разумно. Готов съм да го обмисля задълбочено. Както трябва да сторите и всички вие.

Макар и против волята си, повечето промърмориха своето съгласие.

– За кога е предвидена експедицията на Караганда? – попита Майлоу.

– След около два месеца – отвърна Отец Маси. – Смятат, че са достатъчни, за да превърнат кораба си за полети до Марс в апарат за навлизане в земната атмосфера.

Майлоу кимна. Нито една от станциите не беше запазила совалките за полети до Земята. Решили, че никога няма да им потрябват, отдавна ги бяха разглобили заради резервните части. Той се прокашля и смело срещна погледа на Отец Маси.

– Разбира се предлагам и своето участие в тази експедиция.

Реакцията на Отец Маси можеше да се предвиди. Той направи театрална гримаса на учудване и загледа възпросително Майлоу.

– Какво предлагаш, братко Джеймз?

Майлоу невъзмутимо каза:

– Казах, че предлагам и аз да участвам в това рисковано начинание. В края на краищата, след като аз предложих някой от Отците да придружи експедицията на Караганда, подходящо е да сложа и своя живот на везните.

– Но с каква цел? – попита седящият отляво Отец, надебелял и кръглолик мъж на име Шоу. Според Майлоу беше един от най-лицемерните пуяци. – Прости ми за забележката, братко Джеймз, но ти си само един от братята. Нямаш пълномощия на свещенослужител. Как би могъл да спасиш душите на онези нещастни земни същества?

Майлоу се обърна към него с усмивка.

– Вие ми простете за забележката, Отец Шоу, но сякаш не схващате причината да предложа и себе си. Не е заради хората от Земята, а заради

смелия Отец, който ще пожелае да участва в мисията. Все пак, ако ме извините за тази моментна нескромност, аз съм най-добре подготвения лекар в тази станция. Ако на планетата все още върлуват зарази, моята помощ ще бъде крайно необходима на достойния Отец. – Той върна погледа си към Отец Маси. – Аз твърдо смятам, че Отецът, който се заема с тази мисия, поне заслужава да има на разположение моите умения и лекарства.

Отец Маси мълчаливо се взираше в Майлоу. През това време си играеше с брадата си, подръпваше я неспокойно. Всички Отци боядисваха косите и брадите си в сиво, за да изглеждат по-стари, да си придават повеличествен вид. Майлоу помнеше наистина старите хора и затова смяташе, че така видът им само става още по-смехотворен. Отец Маси заговори:

– Трябва да призная, братко Джеймз, че преди у мен са се появявали съмнения спрямо тебе. Нищо определено, разбира се, само смътно недоверие. Но този твой жест ме кара да те видя в друга светлина. Добре, ще приема твоето смело предложение. Ще отидеш на Земята, братко Джеймз! А сега да се помолим...

Глава седма

На Жан-Пол не му харесваше да бъде Небесен Господар. Твърде много хора му задаваха въпроси, на които не можеше да отговори, твърде много хора зависеха от него. Отговорността го притискаше тежко с всеки изминал ден. А с нея нарастваше товарът на мъката. Каквото и да правеше, не можеше да не мисли за Доминик...

Обходи с поглед хаоса в пункта за управление. Навсякъде части от разглобени уреди, плетеница от открити проводници. Въздухът звънеше от гневните гласове на спорещите инженери. Май им стигаше толкова. Групата по риболова щеше да заподскача от нетърпение. Той пристъпи напред и високо каза:

– Е, какво е положението? Ще можем ли да направим тази маневра?

Пререканията спряха, инженерите като че се подканяха с погледи кой да отговори на въпроса. Мълчаливото съгласие даде думата на ниския жилав Марсел. Той сви рамене и каза:

– Преценихме, че ще можем, но е опасно.

– Каж ми нещо ново – уморено отвърна Жан-Пол.

Погледна през прозрачната стена – под тях беше океанът. Прескачаха от една избегната на косъм катастрофа на друга, откакто взривиха компютъра. Понякога се чудеше как още се задържат във въздуха. Няколко дни безпомощно се носиха насам-натам, а инженерите се бореха да поправят разбитата система за управление. Първоначалните им уверения, че за минути ще преминат на ръчно управление, се оказаха отчайващо безсмислен оптимизъм. Освен че унищожи програмите на Ашли и Карл, бомбата повреди цялата компютърна система, а опитите да контролират огромния въздушен кораб без нея просто пропаднаха. Все пак овладяха ръчното управление на стабилизаторите и задкрилките, но не можеха да управляват двигателите и се принудиха да изключат подаването на енергия. Но така вече не можеха да поддържат и температурата в газовите секции, скоро започнаха да губят височина. Само извърлянето на немалко товар, съчетано с умението на рулевите, беше опазило от катастрофа въздушния кораб.

И по времето, когато инженерите успяха да включат ръчното управление на два от двигателите, североизточните ветрове бяха отнесли „Господаря Монкалм“ далеч навътре в Тихия океан. Жан-Пол събра най-близките си съратници, за да обсъдят какво трябва да направят.

Решиха да продължат над океана в югоизточна посока. Ако се завърнеха към Северна Америка, рискуваха да срещнат някой друг от Небесните Господари с програми на Ашли и понеже вече не можеха да разчитат на лазерната си защита (ако изобщо работеше), нямаха надежда за спасение при такъв сблъсък.

И веднага трябваше да се заемат с проблема за изхранването. Запазите бяха оскъдни и даже с ограничаване на дажбите нямаха достатъчно за населението на въздушния кораб. През последните месеци бяха загубили мнозина, но в „Господаря Монкалм“ все още живееха към осемстотин души. Тогавя някой се сети за единственото достъпно решение. Рибата. За Бога, нали летяха над този проклет океан, нямаше да е трудно да слязат ниско, да спуснат товарна платформа над повърхността и да пуснат мрежи и въдици...

Да, като замисъл им се струваше много лесно, но се оказа доста по-мъчително да го приложат. Вярно, инженерите се проявиха, овладяха управлението на още два двигателя и вече достатъчно добре контролираха кораба, за да се спуснат над водата. На теория.

– Е хайде – каза той на инженерите, – нека опитаме. Дайте сигнал на риболовната група.

Обърна се и отиде в задната част на пункта за управление. Пробитата от взрива дупка в стената беше криво-ляво запушена, но въздухът свистеше в процепите. Звукът приличаше на женски писък. Доминик. „Стана бързо“, беше му казал някой. Кой? О да, Ерик. Ерик, който се опита да го спре, щом каза, че иска да види тялото ѝ. Той настоя и Ерик отстъпи. Качиха се в коридора, където бяха наредени трупове. Жан-Пол не можа да я познае, когато Ерик дръпна изцапания с кръв чаршаф от лицето и гърдите ѝ. Да знаеш, че всичко е свършило бързо, не е особено добро утешение. Не и ако жената, която обичаш, изглежда така, сякаш е била насечена от перките на огромен вентилатор. Най-остро му липсваше нощем. Дните успяваха да го разсеят с безкрайните проблеми в управлението на „Господаря Монкалм“, но с настъпването на нощта не успяваше да удържи мислите си за нея. Спеше неспокойно. Най-ужасните мигове бяха, когато се събуждаше и протягаше ръка към нея. Първо се чудеше защо е сам в леглото, после си припомняше...

Воят на двигателите се промени – „Господарят Монкалм“ бавно спря и започна отвесното си спускане към океана. Потрепери и се закова на четиристотин стъпки над повърхността. Жан-Пол наблюдаваше спускането на товарната платформа през един от големите люкове. На платформата стояха двадесетина мъже, сред тях беше и Клод, който сам

предложи да ръководи групата рибари. Жан-Пол се опита да го открие сред скупчените мъже, но от такова разстояние не беше възможно. Но виждаше високите купчини мрежи, набързо изплетени през последните няколко дни.

Тук водата не беше покрита с гнусните на вид водорасли, превзели големи площи от океана. Жан-Пол предполагаше, че те задушават живота под себе си по същия начин, както пустошта правеше това на сушата. Надяваше се поне да е останала достатъчно годна за ядене риба, за да не отидат на вятъра усилията им. Платформата вече почти докосваше водата. Някой махна на техника горе и платформата спря, като се залюля на четирите си въжета. Мъжете веднага започнаха да спускат мрежите във водата. Дотук добре, каза си Жан-Пол, но все така напрегнато се вираше в смалената от далечината платформа.

– А сега тръгвайте напред, но съвсем бавно – заповяда Жан-Пол.

„Господарят Монкалм“ отново се раздвижи. Водата беше относително спокойна, но Жан-Пол се тревожеше, че ако дъното на платформата я докосне, допълнителното напрежение би могло да скъса въжетата.

Когато всички мрежи бяха спуснати, той пак заповяда спиране на кораба. Мъжете долу започнаха да издърпват мрежите. И тогава...

Водата се раздвижи точно пред платформата и рибарите нищо не забелязаха. Цялото им внимание беше насочено към задния край, към мрежите. Жан-Пол едва не извика, но в последната секунда се спря, беше безполезно.

– Обадете се в товарния хангар! – кресна той. – Кажете им веднага да вдигнат платформата!

– Но нали те още издърпват мрежите... – обади се Марсел.

– Веднага направете каквото ви казах! – гласът му се пречупи почти в писък.

Един от инженерите тичешком дойде при него.

– Виж! – Жан-Пол посочи надолу.

Огромно сиво-бяло туловище се подаваше над водата. На дължина надхвърляше платформата поне четирикратно. От водата се надигнаха пипала. Един от мъжете ги видя... предупреди останалите. Жан-Пол ги видя да скачат, сочеха и размахваха ръце трескаво. Знаеше, че освен няколко ножа нямат никакво оръжие. Трябваше да им каже да вземат пушки. Но кой би могъл да предвиди това?...

Платформата започна да се издига нагоре, но вече беше късно. Дебело пипало се увиваше по едно от въжетата. По-малки пипала

опипваха краищата на платформата. Жан-Пол усещаше как трепери подът на пункта за управление.

– Света Марийо... – прошепна инженерът.

Платформата вече не се издигаше. Сега се накланяше на една страна. Едно от по-дребните пипала се уви около рибар, вдигна го и припряно го откъсна под водата. Второ от големите пълзеше нагоре по въжето.

– Жан-Пол! – извика Марсел. – Товарният оператор казва, че не може да вдигне платформата! Онова същество тежи няколко тона! Пита какво да прави!

„Какъв уместен въпрос“, помисли Жан-Пол, докато още двама мъже бяха отнесени от платформата.

Джан седеше и си бърбеше с Дейвин. Внезапно ѝ хрумна причината програмите да я задържат в Шангри Ла. От самото начало тя беше сигурна, че не е от милосърдие, дори не е и за доброто на Робин. Досега си въобразяваше, че въпросите им за нейното минало са обикновена програмирана проява на „вежливост“, но изведнъж всичко ѝ стана ясно. За програмите тя беше източник на скъпоценна информация. От векове Шангри Ла си оставаше откъснат от света. А за да изпълняват основната си задача – защитата на Елоите, колкото е възможно по-добре, програмите имаха остра нужда от сведения за по-скорошни събития и сегашното състояние на планетата. Така можеха да преценят какви са вероятните опасности за Елоите.

– Какво казваше всъщност? – попита Дейвин, изглеждаше озадачен от млчанието ѝ.

– Извинявай, просто си припомних нещо – бързо каза тя, още ядосана на себе си, че не е видяла толкова време очевидното.

Досега описваше всекидневието в малката общност на Минерва, единственият остатък от някогашната свръхдържава на феминистки. Дейвин като че проявяваше особен интерес към мъжете на Минерва и с новото си прозрение за мотивите на програмите, тя се зачуди защо.

– Ти ме питаше за нашите мъже... какви са като личности?

– Питам те, дали и в това променено по определен начин състояние, те запазваха способността си да извършват физическо насилие? – повтори Дейвин.

– На теория не, обаче...

Тя пак се запъна, спомените се низеха един след друг. Сякаш пак преживяваше онзи ужасен ден, в който „Господарят Панглот“ хвърли бомбите върху Минерва и Небесните воители се спуснаха с парашути да

довършат касапницата. Припомни си и своето стъписване, въпреки всичко друго преживяно, когато видя неколцина от мъжете на Минерва с оръжие в ръце. Това противоречеше на всичко чуто за същността на тези мъже, след като Майката Богиня ги бе променила.

– ... и накрая някои от тях се биха рамо до рамо с жените от Минерва. Предполагам, били са отклонения. Поне съм сигурна, че имаше отклонения сред мъжките маймуни, които използвахме като работна ръка. По-точно, на нито едно от мъжките шимпанзета не можехме да се доверим, щом достигнеше определена възраст. Станало беше нещо обикновено да ги затваряме след този момент в клетки и да използваме само зрелите женски. – Спомни си още нещо и се усмихна сама на себе си. – И мен също смятаха за отклонение. Заради ниския ми ръст. Бях висока колкото обикновен мъж от Минерва.

Дейвин каза:

– С течение на времето отклоненията са неизбежни заради разнообразни мутации. Но е възможно да се проектира звено за генетичен контрол. То периодично би проверявало ДНК и би възстановявало първоначалното ѝ състояние.

Джан погледна холограмата.

– Очевидно това не е било по силите на генинженерите от ранните години на Минерва, когато са проектирали нашите мъже – каза тя. – Но какъв смисъл има тепърва да разсъждаваме било ли е възможно или не? Би трябвало вече да е твърде късно да се направи нещо, за който и да е вид на планетата... или греша?

– Не те разбирам – каза Дейвин с великолепно отмерен оттенък на невинността в гласа си.

– Трудно ми е да ти повярвам – сухо отбеляза Джан. – Само те попитах защо каза това, което току-що каза. Имате ли някакви планове за външния свят? Зная, че имате предостатъчно мощ за това.

Дейвин завъртя глава.

– Джан, и преди ти обяснявахме. Само Елоите ни интересуват. Това е основата, заложена в нашите програми. Ние нищо не можем да променим. Това, което става в света навън, наистина е ограничително, но то е извън сферата на нашите грижи. Ние съществуваме само, за да се грижим за Елоите и да ги защитаваме.

Той привидно беше искрено огорчен, поне можеше да заблуди Джан. Тя се отвращаваше от студеното, нечовешко нещо, което управляваше своя толкова убедителен човешки образ някъде от дълбините на убежището. Дълбоко си пое дъх и ядосано каза:

– Тази ваша защита бързичко ще приключи, само ако Майлоу успее да открие това местенце.

– Ах да, този твой Майлоу... твърде интересно създание.

– „Създание“ е подходяща дума за такъв като него – каза Джан. – Но не съм толкова сигурна дали е интересен.

– И твоето мнение е, че той би представлявал сериозна заплаха за нас?

– Да. Вече ти казах – Майлоу би бил сериозна заплаха за когото и да било. А щом научи от Робин за Шангри Ла, веднага започна да го разпитва подробно. Изобщо няма да се учудя, ако се домъкне на юг да ви потърси.

– Цяла флотилия Небесни Господари са търсили Шангри Ла, както ти сама ни съобщи, но те не са успели.

– Цяла флотилия овехтели въздушни кораби, управлявани от варвари. Само че Небесният Ангел не е като тях. Абсолютно нов е и разполага със страхотна система от оръжия. Управяват го програми като тебе. Майлоу също е различен. Също като тебе, не е човек.

Глава осма

Събранието беше шумно. Съвсем не всеки споделяше ентузиазма на Лил и Лон за приближаващото посещение на хората от Космоса. И най-гласовит от противниците им беше Джелкър Бенкс. Той отдавна критикуваше всичко, направено от Лон Хедън и Айла знаеше какъв е източникът на тази враждебност – беше се провалил на изборите за управляващата шесторка. Омразата му заради целия негов род, доста многоброен, и всички с фамилия Бенкс полагаха неуморно усилия да отровят живота на Хедън и неговото семейство, а то в момента се състоеше само от Айла и по-възрастния ѝ брат.

Бенкс, заобиколен от поддръжниците си в отсрещната страна на залата, говореше. Тоест крещеше.

– И ви казвам, че може би си навличаме ужасна опасност! Откъде можем да знаем дали трябва да вярваме на онези хора от Космоса? Имаме само уверенията им, че не ни мислят лошото! А Лон Хедън и неговите приятели налапаха въдицата заедно с пръчката!

Рев от гневни викове избухна сред възбудените хора около него. Но и от други места в залата се чуха одобрителни гласове. Лил Уивър, седнал в Креслото на Управника, им махна с ръка да се успокоят и подкани Лон Хедън да отговори. Айла, настанила се в най-горния ред, гледаше как долу баща ѝ отива. Разтревожено си помисли, че гласът му звучи още по-уморено и дрезгаво.

– Моят достоен опонент се измъчва ненужно от песимистичната си оценка за положението, а би трябвало да подскача от радост при нашия чудесен късмет. Установената връзка с нашите братя от небето означава за нас началото на съвсем ново бъдеще. И не само за нас, а и за цялата човешка раса!

Последваха ръкопляскания и няколко вика на съгласие. Джелкър Бенкс пак се намеси, макар че не беше поискал разрешение да говори:

– Ти го казваш, Хедън! Но можем ли да сме сигурни в това? Едва що се отървахме от игото на Небесния Господар „Ароматния бриз“ и ти искаш да ни натикаш в ръцете на друг завоевател!

– И каква полза биха имали онези от Караганда, ако ни завладеят? – извика в отговор Хедън.

– Същата, заради която ни тъпчеха проклетите Небесни хора – за да ги снабдяваме с храна, дрехи и останалото, което произвеждаме! –

кресна Бенкс.

– А защо ще искат от нас храна или нещо друго? От векове сами си произвеждат всичко! – натърти Хедън.

– А може би им е писнало да ядат преработени лайна! На мен поне би ми омръзнало!

Репликата на Бенкс предизвика бурен кикот не само сред неговите привърженици. Хедън изчака да стихне смехът и каза:

– Говорим с тях вече три седмици. Аз самият прекарах дълги часове в общуване с различни хора от Караганда. Създадохме си достатъчно ясна представа за тяхното общество и условията в орбиталната станция. Те признават, че животът им не е разкошен, но храната определено не е проблем за тях. Генинженерните бактерии в секциите за храна все още добре си вършат работата и произвеждат голямо разнообразие от синтетични продукти от рециклирани органични вещества.

– И пак разчиташ само на техните приказки за това! – извика Бенкс.

– Вярвам им! – твърдо изрече Хедън. – Всички ние би трябвало да им вярваме. Те смятат нашето съществуване и нашето сравнително напреднало в технологиите общество за признак, че светът може да бъде спасен от бедствията, които ни донесоха Генетичните войни. Идват тук, за да изследват възможностите за това. И въпреки, че постигнахме много, ти също много добре знаеш, Джелкър Бенкс... – Той вдигна ръка и посочи Бенкс, – ... че нямаме надежда да удържим срещу пустошта. Условията наоколо се влошават все по-бързо. Не е нужно да си живял дълго като мен, за да разбереш това. Без помощта на хората от Космоса ние... Палмира няма да оцелее. Само ако сме глупаци, ще отхвърлим предложението им да обединим силите си.

Айла излезе на верандата с две чаши студена бира в ръце. Някъде, из завладенията от пустош земи, животното изразяваше с рев недоволството си. Като че беше гигантско влечуго. Звукът предизвикваше неприятни тръпки по гърба ѝ. Изтегнат на шезлонга, нейният баща беше зареял поглед към мрачния океан. Тя му подаде едната чаша, дръпна шезлонга по-близо до неговия и седна. Вгледа се в баща си тревожно намръщена.

– Защо си толкова унил? Гласуваха според желанието ти.

– О, знаех си, че така ще стане. В края на краищата, Лил има право на вето. Но ми е неприятна голямата подкрепа на Джелкър. Привържениците му стават повече, а с днешното представление привлече още от тях. Притеснявам се да не създават проблеми, когато нашите приятели от Космоса дойдат най-после.

Тя отпи от бирата.

– Ясно – каза тя. – Е, и аз се тревожа.

Той се обърна към нея.

– Заради Джелкър ли?

– О, той и гадните му роднини винаги ми създават грижи. Но този път се безпокоя, че нищо не беше казано на събранието за предупреждението от морските хора. Каза, че си се договорил с Лил да бъде обсъдено.

– Този спор за космическите ни гости отне твърде много време спред мен. Но ти обещавам да говорим за това на следващото събрание.

И двамата леко трепнаха – огромно, гневно бръмчащо насекомо се блъсна в мрежата на верандата. Айла каза:

– Следващото събрание ще бъде след поне две седмици. А трябва да направим нещо сега.

– Извини ме, че казвам това, мила, но не се ли тревожиш повече, отколкото е необходимо? И така, морските хора смятат, че е възникнала нова заплаха за тяхната общност. Можеше да се очаква. Добре знаеш колко по-опасни стават океаните. Може би в района на морските хора големите червеи са станали повече. Но морските хора имат добри възможности да се защитят. Така са били проектирани. Освен че могат да се справят с естествените си врагове, дадени са им допълнително способности, за да отблъскват саботажни групи от други подводни съоръжения. Това станало, когато съперничеството между Генетичните корпорации се сгорещило прекалено. Затова на твое място не бих мислил много за тях.

– Защо тогава искат да им дадем оръжия?

– Какво? – Хедън не беше подготвен за тази изненада.

– Така е. Днес при срещата за размяна техният водач Тигър постоянно сочеше харпуна на Кел. Съвсем ясно беше какво иска. Нужни са им подобни оръжия. И то много.

– Защо не ми каза веднага?

– Нямахме време да говорим преди събранието. Исках да разкажа случката, щом стане дума за морските хора. Но нищо не казахте и аз не се обадох.

Тя сви рамене. А Хедън направи гримаса.

– Не разбирам... с тези огромни нокти като кинжали и със зъби като техните... И защо точно сега са им потрябвали оръжия? Никога преди не са искали.

– Нали точно за това мисля, татко. Тигър пак ми направи знака за

опасност. Като миналата седмица. Хвана ме за ръката и посочи към вътрешността на океана. Има и нещо друго. Винаги го придружават две жени. Май са му нещо като слуги. А днес с него беше само едната.

– За това би могло да има хиляда различни причини – каза Хедън.

– Да, но взето накуп с всичко останало, струва ми се лош знак. Както и неговите белези.

– Белези ли?

– Отпред на гърдите има доста неприятни дълги драскотини. Изглеждаха пресни. Разтреперих се, защото той е почти брониран. И другите мъже имаха белези. Не знам от какво са, но не са нито от акули, нито от морски червеи.

Хедън пиеше бирата си в мълчание. Накрая проговори:

– Ти си наистина угрижена от всичко това, нали?

– Да. Но май само аз, ако не броим Джулай и Кел. Всеки път, щом се опитам да поговоря с Лил Уивър, той гледа да се отърве от мен. И ти правиш същото. Само посещението на космическите ни приятели ви занимава. Добре, знам какво историческо събитие е това, знам какво може да означава за Палмира, но не бива да пренебрегваме всички останали важни проблеми.

Той въздъхна.

– Е да, признавам – само космическите хора са ми в главата, но наистина е трудно да мислим сега за нещо друго. Това ми дава надежда, Айла, надежда. За първи път от толкова дълги години насам отново вярвам, че имаме бъдеще. Разбира се, не включвам и себе си. Говоря за тебе, за Палмира, за човечеството.

Нещо се сви в душата на Айла. Не ѝ харесваше, когато той дори мимоходом споменаваше неотдавнашния си юбилей и какво означаваше тази дата. Никога не беше говорила направо с него, макар да знаеше – той е готов за това. Тя отбягваше и мисълта за възрастта му. Ужасяваше я сигурността, че той би могъл да умре по всяко време през следващите пет години. Тя бързо допи бирата си и стана.

– Ще си легна. Утре ще правим оглед на външната стена и искам да започнем рано. Но моля те, говори с Лил за морските хора.

– Ще говоря, мила. Обещавам ти.

– Добре.

Тя припряно се махна от верандата, даже забрави да го целуне за лека нощ.

Баща ѝ я разтърси, за да се събуди по-бързо. В светлината на утрото

той ѝ се стори твърде мрачен, веднага я обзеха лоши предчувствия.

– Какво има? Добре ли си? – напрегнато попита тя.

– Добре съм... поне физически, но трябва веднага да станеш. Обявиха тревога.

Едва сега тя осъзна, че се чува воят на сирените.

– Да не е?...

Той кимна навъсено.

– Да, преди малко радарът е засякъл приближаването му. Все още е далече вътре в океана, но идва точно към нас. Небесен Господар е.

Жан-Пол потриваше четината, набола по хлътналите му бузи. Оглеждаше замислено разположеното на брега селище.

– Наглед добре си живеят. И този град е голям. Много по-голям от който и да е в предишната ни територия в Канада. И откакто напуснахме Канада, също не сме виждали нещо с такива размери.

До него Емил свали бинокъла от очите си и каза с трескава възбуда:

– Ако съдим по броя на къщите, населението е към пет хиляди. Има няколко малки фабрики. И твърде обширни обработени земи. Виж... – той сочеше морето под тях. – ... онези съоръжения. Приличат ми на цяла система за морска защита, заедно с рибни басейни. Тези земни червеи добре си организират работата.

Жан-Пол се съгласи с Емил, който стана негов заместник след смъртта на Клод. Тази разпростряла се общност наистина изглеждаше най-добре организираната, и най-процъфтяващата от всички, които беше виждал.

– Те нямат Небесен Господар – промълви той във внезапно озарение, – отдавна не са имали. Затова са натрупали това богатство.

– Може и да си прав – каза Емил. – Но сега имат Нас. В кораба все още разполагаме с достатъчно бомби. Ще пуснем три-четири, за да им покажем, че сме сериозни хора. После ще пратим долу голяма въоръжена група и ще откънем всичко, що става за ядене.

– Да, май няма друг начин – с нежелание процеди Жан-Пол.

В предишните времена, когато „Господарят Монкалм“ и благородниците му управляваха въздушния кораб, той въобще не се замисляше за съдбата на земните жители. Естествено, презираше благородниците, но животът му на войник беше уютен и лесен. Смяташе, че е редно Небесните хора по право да властват над онези, които бяха обречени от съдбата да се борят за живота си на отровената от зарази земя. Но откакто „Господарят Монкалм“ беше превзет на свой ред и омразната

програма на Ашли се настани да заповядва в него, мнението му за властниците и подвластниците се промени, дори когато трябваше да наложи желанията си на някакви земни червеи...

– Какво означава това „Май“? – с недоумение попита Емил. – Всички гладуваме, включително и ти. Я се погледни, само кожа и кости си! Да не искаш пак да ловим риба?

Не, Жан-Пол твърдо не възнамеряваше да опитват отново с риболова. Катастрофалният край на единственият им опит още режеше като нож паметта му. Прилошаваше му всеки път, щом си спомнеше как безпомощно гледаше хората си да гинат един по един в пипалата на главоногото. Неколцина още се задържаха на платформата, когато въжетата се скъсаха от напрежението и тя плъсна във водата. Жан-Пол безмълвно гледаше, докато чудовището отмъкна и последните мъже. Чак тогава каза грубо „Пуснете бомби!“ Но докато хвърлят няколко бомби в океана, гадната твар беше изчезнала и Жан-Пол се съмняваше, че са й навредили.

Усети, че Емил го е хванал за ръката.

– Всеки ден губим хора от болести и недохранване – настояваше Емил. – Да попаднем на такова място е Божи дар! Да, само Бог ни изпрати тук! И трябва да приемем този дар! Нима имаме някаква друга възможност?

– Можем да ги помолим да ни дадат храна – тихо каза Жан-Пол.

Емил го погледна ужасено.

– Скъпи ми приятелю, недождането вече ти замъглява мозъка! Да ги помолим ли? Да ги помолим? И си мислиш, че ей така ще ни поднесат храната? Доброволно ще я дадат на Небесни хора?

Жан-Пол въздъхна.

– Няма, разбира се, ти си прав. Подгответе групата за слизане... и бомбите. Ще атакуваме колкото можем по-скоро.

Глава девета

Майлоу Хейз застана срещу групата студенти. Състоеше се от четири жени и шестима мъже. Жените седяха в едната половина на сурово функционалната лекционна зала, мъжете – в другата, разделяше ги пътека. Сред жените седеше и сестра Ана. Наказанието ѝ чрез изолация беше свършило и тя се присъедини към групата. Упорито се стремеше да отбягва погледа на Майлоу и затова той се забавляваше, като опитваше да я изненада.

– Добър ви ден, скъпи мои братя и сестри! – весело каза той и ги дари с лъчезарната си усмивка.

Огледа ги един по един и беше възнаграден от мигновен сблъсък с погледа на сестра Ана. Видя бузите ѝ да почервеняват, тя бързо сведе очи към здраво сплетените пръсти на отпуснатите в скута ѝ ръце.

– С разрешение от Отците променям темата на днешното ни занимание. Ще говорим за нещо, което напълно се различава от лекциите. – Той спря, отбеляза учудването по лицата им и продължи. – Сигурен съм, че до всички вас е стигнала новината – ще придружавам Отец Шоу в пътуването му до Земята.

Всички кимнаха колебливо. Бедничкият Отец Шоу, щастливо си каза Майлоу, съвсем не проявяваше същото желание да участва в скорошната мисия към майчината им планета. Напротив – лицето му посивя като метал, когато Отец Маси го извести, че името му е било подбрано от Центъра. Явно очакваше да срещне смъртта си на планетата. Майлоу щеше да се погрижи да не остане излъган в очакванията си.

Майлоу подхвана отново:

– И тъй, днес ще обсъдя с вас някои медицински аспекти на Генетичните войни и техните последици. Я да видим, би трябвало всички да знаете причините за Генетичните войни, нали? Ти, братко Джон, стани и ни ги кажи...

Брат Джон стана. Беше твърде пълен млад мъж на около двадесет и пет години. Неговото надебеляване се струваше интересно на Майлоу, защото на теория това не беше присъщо на Висшия стандарт. Брат Джон беше живо доказателство, че сред населението на Белведере има случаи на връщане назад в развитието, както и при бактериите, изпълняващи толкова много жизненоважни за съществуването на станцията задачи. Отклонения, размишляваше Майлоу и се чудеше дали този брат

Джон не е кръвен роднина на възпълния Отец Шоу.

Младежът се покашля и започна:

– Ъх, ами да, братко Джеймз. Генетичните войни били започнати от безбожните, обладани от Сатаната хора, които властвали на Земята. Искали напълно да съкрушат своите врагове. Подтиквали своите генинженери да сътворят все по-страшни разновидности на живи същества, и всички те били оскъряване за очите на Бог. Само Бог има право да твори живот и тези хора с деянията си се осъдили на вечно проклятие. За да накаже хората от Земята, Бог отвърнал лицето си от тях и планетата била опустошена от заразите, измислени от генинженерите. Но нашите праотци в Белведере били пощадени, за да могат те, заедно с хората от другите станции и колонии, да видят страшните престъпления на земните хора срещу волята Божия и да изкупят вината им...

– Благодаря ти, братко Джон. Красноречиво се изразяваш. Можеш да седнеш. – „Тъп, тлъст народ.“ – Но за да бъдем малко по-точни, трябва да кажем, че причина за Генетичните войни станали организациите, известни като Генетични корпорации. Това били огромни международни компании, които създали богатството си чрез генното инженерство, така се добрали до твърде голяма власт. Свирепото било съперничеството между злите (ха!) хора, които управлявали тези корпорации. Те си крадели генинженерите, убивали най-ценните хора на конкурентите, саботирали взаимно работата си (любимото ми занимание, с удоволствие си припомни Майлоу) и въобще водели една прикрита война. Накрая войната избухнала с пълна сила и всички все още независими държави били въвлечени в нея. На воля били пуснати биологичните машини за убийства – на земята, по море и във въздуха. Отначало всички се включили в споразумението да не прибегват до бактериологични и вирусни оръжия, но настъпило неизбежното – една от корпорациите нарушила споразумението и другите веднага последвали примера ѝ. Така се разпространили заразите...

Проектираните епидемии, както били наричани, били разпространявани по различни начини – от хитростта до смразяващата сила. Самите те се различавали значително помежду си, някои действали бързо, други имали дълъг инкубационен период. Една от разновидностите, познати като „Черната смърт“ била подобна на бубонната чума, своята предшественичка. Предизвиквала остра треска и болезнено подуване на подмишниците, слабините и вратовете на своите жертви, тоест на лимфните им възли. Тъмните петна от кръвоизливите в кожата станали причина да ѝ измислят това име. Новият вариант водел до смърт в сто

процента от случаите и убивал болните за три-четири дни. Както и другите проектирани епидемии, „Черната смърт“ била устойчива срещу всички съществуващи тогава лекарства. Една много по-бърза зараза била наречена „Бацилът – мълния“. Това бил вирус, разпространяващ се по въздуха. Всеки в засегнатите райони се сгромолясвал на секундата, поразен от неудържими конвулсии и напъни за повръщане. Смъртта настъпвала след броени минути, жертвите се задавяли от съдържанието на собствените си коремни.

Той направи ефектна пауза и стрелна с поглед Ана. Пак я свари неподготвена. Беше пребледняла до бяло, но бузите ѝ веднага порозовяха, преди да извърне поглед настрана. Той се засмя беззвучно и продължи:

– Имало и една много ефективна гъбична спора, също разпръсквана във въздуха, която още с първото вдишване бързо покривала лигавицата на белите дробове с гъбични израстъци, които все повече пречили на болния да диша. Обикновено той умираше за по-малко от денонощие.

Повечето от заразите били проектирани за къс живот. Те трябвало да действат само по няколко дни, след което да се разпръскват и самоунищожават. Но дали по замисъл или поради мутации, някои могли да се размножават безкрайно като съществуващите в природата бактерии и вируси. И когато Генетичните войни завършили – а те продължили само седем месеца, някои епидемии не спрели разпространението си. Нашите праотци тук, в Белведере могли само да наблюдават бавната смърт на земната цивилизация. Те, както досега и ние, смятали, че човечеството е изтрито от лицето на Земята и заедно с другите станции Белведере престанал да обръща внимание на планетата, още преди векове. Но сега научихме, че някои хора са успели да оцелеят – тези, които ни изпращат своите радиопослания. И те казват, че са напълно здрави и не трябвало да се боим от зарази. Е, аз и Отец Шоу ще научим дали е така, щом стъпим на Земята.

Един от младежите вдигна ръка.

– Да, братко Дениъл? – каза Майлоу.

Брат Дениъл заговори колебливо:

– Братко Джеймз, говори се, че всичко това може да се окаже хитрост на Сатаната. Че онези същества са прокълнати и подмамват долучората от станциите, за да ги заразят с гибелта си.

– Е, ако така стане и ние с Отец Шоу се върнем в Белведере, засегнати от някоя смъртоносна земна болест, ще разчитам на вас, скъпи мои ученици, да употребите всички свои знания и способности – каза им той със снизходителна усмивка.

Те го гледаха стреснато. Явно шегата никак не им хареса.

Небесният Господар, който се носеше над морето странично спрямо Палмира, сега обръщаше носа си към града.

– Ето го и него – каза Хедън, който се взираше през тесния процеп в дебелия стена на бункера, служещ за команден пункт. – Дано успеем, иначе...

– Можем само да се уповаваме на Бог – каза Лил Уивър, който гледаше през подобен процеп до Лон.

– Предпочитам да се уповавам на онези снаряди – промърмори Хедън.

– Както и да е, скоро ще разберам дали твоята идея за снарядите е добра – каза Уивър. – Ще дам заповед за стрелба, веднага. – Той включи микрофона пред себе си. – Внимание, до всички батареи. Започнете стрелбата. Повтарям – стреляйте!

Палмира изглеждаше безлюдна. Улиците бяха празни. Повечето хора се скриха под земята. Но щом сянката на гигантския въздушен кораб запълзя към града, нещо се случи в шест отдалечени едно от друго места. Отлитаха настрани маскировъчни мрежи, падаха фалшиви покриви и стени и откриха шест оръдейни позиции. По трима души обслужваха всяко оръдие. Дулата се насочиха към надвисналия отгоре Небесен Господар. Всички започнаха да стрелят. Грохотът отекваше из Палмира, къщите затрепериха.

– Глупаците стрелят по нас! – извика Емил и се разсмя презрително. – Не знаят ли, че си губят времето? Нашата автоматична защита няма да им... Исусе Христе! – Беше усетил взривовите на снарядите в корпуса на „Господаря Монкалм“. Празният му поглед се обърна към Жан-Пол. – Лазерите! Не работят!

Но преди да завърши изречението, от точка над пункта за управление просветна лазерен лъч и взриви снаряд, преди да е ударил Небесния Господар. После друг лъч унищожи още един снаряд... но други снаряди минаваха през защитата и пробиваха с трясък корпуса.

– Какво става, по дяволите? – изплака Емил.

– Не знам – мрачно отвърна Жан-Пол. – Рулеви, обърнете движителите! Бързо, измъкнете се от обсега им! По-бързо!

Радостните крясъци къртяха в командния пункт. Лил Уивър тупаше Хедън по рамото и викаше:

– Наистина стана, Бог ни помогна! Пробиха!

– Поне повечето – делово отбеляза Хедън, докато гледаше непрекъснатите взривове по корпуса на трмаво отстъпващия Небесен Господар.

Много малка част от снарядите бяха прехванати от лазерите на въздушния кораб. В себе си Хедън изпитваше безкрайно самодоволство. Не само идеята му как да надхитри автоматичната защита на Небесния Господар проработи. Той си и отмъсти.

Когато преди години „Ароматният бриз“ не се появи в очакваното време, а после тайнственото му отсъствие се проточи, Хедън предложи да използват отдиха от Небесния Господар за създаване на някаква подействена защита срещу него. Повечето хора изразиха съмненията си. Лазерната защита правеше всеки Небесен Господар неуязвим. Системата унищожаваше приближаващите въздушния кораб обекти, ако бяха по-големи от малокалибрен куршум, освен когато бяха живи организми или в тях имаше живи същества над определени размери (предполагаха, че трябва да са по-големи от дребна птичка). Тази хуманна система беше остатък от отдавнашния период преди Генетичните войни, когато гигантските дирижабли били използвани и като евтин транспорт, и като въздушни убежища от природни бедствия. Небесните хора превзели корабите след Генетичните войни, за да избягат от върлуващите епидемии, в нито един случай не успели да си осигурят пряко управление на лазерите.

Уверен, че имат технологичните възможности да създадат не много съвършени, но разрушителни артилерийски снаряди, Хедън първо помисли дали да не сложи в тях малки животни, но един от инженерите го увери в неспособността им да преживеят достатъчно дълго, за да бъдат полезни. До момента, в който щяха да ги забележат сензорите на въздушния кораб, ускорението при изстрелването на снарядите би ги убило. Хедън не спря да си блъска главата върху този проблем и накрая му хрумна решение. В Палмира нямаше квалифицирани генинженери, но някои от техниците достатъчно добре познаваха биологията, за да поддържат работата на различните изкуствено създадени микроорганизми. Използваха ги за какво ли не – от опресняването на морската вода до производството на бира. По настояване на Хедън те го снабдиха с органичен материал, който можеше да оцелее достатъчно дълго, ако бъде подхранван редовно. Хедън и помощниците му сложиха този материал в специално приспособените снаряди. Изпитанията със стрелби показаха, че този вид живи същества може да понесе шока при ускорението на

снарядите, но това още не беше доказателство, дали ще заблудят сензорите на Небесен Господар. До този ден...

– Гледайте! Запали се! – силно извика някой до Хедън.

Пламъците поглъщаха едната страна на Небесния Господар, докато той бавно обръщаше над океана. Хедън чуваше високия вой на двигателите, напрегнати до край да тласкат по-бързо грамадното туловище, но вече беше късно за това. Един или няколко снаряда бяха проникнали в газова секция, запълнена с водород. А може би, предположи Хедън, в целия кораб вече има само водород. Ако предположението му се окаже вярно, хората в кораба едва ли имаха шансове да оцелеят. Внезапно радостната му възбуда се изпари. Хора, много хора след малко щяха да загинат, и точно той причини смъртта им. И не само мъже, жени и деца също. Какво че бяха Небесни хора, вековните потисници на неговия народ, нали си оставаха човешки същества? Толкова нелепо беше хората пак да се избиват помежду си, докато светът наоколо агонизираше. Огънят се разпростираше по корпуса, един двигател се откъсна и бавно премятайки се потъна във водата. Хедън се чудеше откъде се появи този Небесен Господар. Явно това не беше „Ароматният бриз“. Цветовете бяха други. Дали щеше да се чувства толкова потиснат от съдбата на обречения кораб, ако знаеше, че и безпощадният военачалник Хорадо е там? Едва ли...

– Нямаме двигатели отляво! – изкрещя един от рулевите. – И губим височина!

Емил се спусна презглава по стълбата.

– Жан-Пол, горе е пълен хаос! Секции три и четири горят! Какво да правим?

Вперил поглед в града, откъдето още стреляха по тях, Жан-Пол каза мъртвешки спокойно:

– Вече нищо не можем да направим. Край. Май не е било писано да бъда Небесен Господар. – И добави с по-силен глас: – Кажете на хората да скачат от кораба...

Посегна към микрофона и в същия миг се чу невероятен звук. Ударът беше толкова страшен, че го хвърли към задната част на пункта за управление. После – нищо.

– Жан-Пол! Жан-Пол! Трябва да се опомниш!

Някой го пляскаше по лицето. Той с мъка поотвори слепналите си клепачи. Ушите му бучаха. Дим навсякъде. Закашля се. Емил стоеше

приведен над него. В лявата му буза зееше разкъсана дупка. Жан-Пол виждаше през нея зъбите на Емил.

– Какво стана? – изхриптя той.

– Тук избухна снаряд. Всички останали са мъртви, корабът е неуправляем. Моля те, стани... – Емил се задави, – ... защото скоро ще се блъснем във водата...

Той силно дръпна Жан-Пол, който успя някак да се задържи на краката си. Подът беше остро наклонен наляво. Двамата се затътриха към стълбата. През дима Жан-Пол успя да види, че липсва цялата предна част на пункта за управление. Един от рулевите лежеше на пода – месо и кости, смътно напомнящи човешко тяло. Другият рулеви беше изчезнал, сигурно взривът го е изхвърлил навън. Прекрачиха трупа на инженер, проснат пред стълбата. За разлика от рулевият като че не беше ранен, но личеше, че е мъртъв. Жан-Пол почти успя да се хване за парапета, но мощен взрив разтърси „Господаря Монкалм“ и носът му веднага се заби надолу. И той, и Емил се затъркаляха по пода.

Жан-Пол напразно опитваше да спре неумолимото си плъзгане към дупката. Въздушният кораб сякаш се изправяше на носа си. Видя тялото на рулевия да изчезва в зейналия отвор. Чу Емил да вика нещо до него, отведнъж и той се стрелна надолу през пустотата наоколо. Запищя.

Глава десета

Небесният Ангел висеше неподвижно на около хиляда крачки над ледения шелф Рос. Денят беше чудесен, синьото небе сияеше отгоре. Няколко лазерни лъча се забиваха отвесно надолу от Небесния Ангел и над леда се кълбеше пара. В залата за управление Майлоу Хейз не можеше да сдържи разочарованието си, загледан във все по-гъстия облак пара.

– Говняна работа! – промърмори той.

– Същото е като преди – кисело каза Ашли.

– Виждам – отвърна Майлоу.

Защо не се беше сетил за тази пречка, когато обмисляше своя план? Ей така просто щели да използват лазерите, за да пробият леда? Да бе, колко лесно. Само че изпаряващият се лед се кълбеше над същото място, сгъстяваше се и в един момент лъчите се разсейваха дотолкова, че ставаха безполезни.

– Само си губим времето – каза Ашли и изключи лазерите. – Да ти е хрумнала още някоя светла мисъл? Щото дотук нищо не постигна.

– Не бих казал. Подводните търсачи свършиха работа.

– Така ли било? – сопна се Ашли. – Всички до един изчезнаха.

– Да, ама изчезнаха в този район... под ледения шелф Рос. Значи тук трябва да е разположена станцията. – Той махна към неугледната белота от сняг и лед. – Тук някъде е, под леда.

– Значи тук някъде – саркастично повтори Ашли. – Великолепно, само че площта на този леден шелф е стотици квадратни мили. И даже да знаехме точното местоположение на станцията, нямаше да стигнем до нея през леда.

– Има все някакъв начин. Не се тревожи.

– Ти би трябвало да се тревожиш, Майлоу. Ако не направиш каквото обеща, ще загубиш всичките си дребни привилегии, може би включително и живота си. Бих могла да те зарежа долу, на този лед.

Майлоу не отговори. Днес поне, каза си, тя говореше сравнително разсъдливо. Напоследък все по-често проявяваше признаци на нестабилност. Понякога въобще не желаше да говори с него, а нощем вече имаше навик с часове да напява ужасяващи приспивни песнички. Той прокара длан по плешивата си глава и опита да се съсредоточи. След малко бавно каза:

– Така, първият ни проблем е да намерим станцията...

– Знам, идиот такъв. Нали все това се опитваме да направим. Но повече нито един от роботите няма да превръщаш в подводен наблюдател. Останаха ми само двадесет и девет, пък и резервните части са на привършване.

Майлоу сведе поглед към стоящия до него паяк – пазеше го да не измъкне биочипа с програмата на Ашли и да го стъпче с обувката си. Потупа го по кълбовидното тяло. В отговор роботът се размърда заплашително.

– Нямах такива планове. Нужен ни е добър подход. Спомних си нещо от далечното минало – един метод за проучване какво има под земята, или както в този случай, под леда, като се създават сеизмични вълни. Вълните се движат с различна скорост през различните вещества. Ще можем да определим дебелината на леда, дълбочината на водата и положението на станцията, щом изследваме и нейния район.

– Ами да! – подигра му се тя. – И откъде ще се появят тези сеизмични вълни?

– Ще ги предизвика взривяването на малки заряди. Сложени в леда. Ще поискаме от Карл да проектира и да изработи съответните уреди за наблюдение. Той сигурно има информация как да го направи. В края на краищата, нали всичко знае. После ще пратим паяците върху леда, за да проведат изпитанията сектор по сектор. Върху леда би трябвало да са в безопасност. Ще ни отнеме известно време, но съм сигурен, че ще успеем. Ашли помълча и каза:

– Хубаво де, и какво като успеем, как ще се доберем до станцията? Лазерите няма да помогнат.

Майлоу се ухили – отведнъж му просветна пред очите.

– Ами разбира се! Че отговорът е съвсем очевиден... е, поне за мен.

– О, я млъквай! Каж ми, какъв е този отговор?

– Отговорът е Карл. Нали току-що казах, че той знае всичко. Нека да говоря с него.

Тя недоволно промърмори:

– Говорете си...

Безизразният глас на Карл запълни залата:

– Какво искаш, Майлоу?

– Ти несъмнено си чул за какво разговаряхме. Как да стигнем до станцията, когато я намерим?

– С лазерите, Майлоу.

– Да му се не види, той е по-тъп и от тебе! – изсъска Ашли.

Обезпокоеният Майлоу каза:

– Вече опитахме това, Карл. Парата пречи...

– Майлоу, лъчите трябва да минават по оптически влакна.

– Вярно бе! – кресна Майлоу, удрайки с юмрук по дланта си. – Дявол да ме вземе, защо не се сетих! Ще прокараме няколко оптически влакна по леда, по тях ще минават лазерните лъчи и със стопяването на леда ще пускаме влакната все по-надолу. Колкото ще пара да има, няма да ни пречи! Божичко, цялата система за управление на този кораб се състои от влакнеста оптика, в складовете сигурно има големи запаси.

– Точно така – потвърди Карл.

Майлоу се разсмя.

– Значи сме свободни и щастливи! Нищо не може да ни спре. Ашли, скоро ще бъдеш същество от плът и кръв, уверявам те. И тогава ще бъда така добър да споделя с теб няколко века сексуален опит.

– Какво? – В гласа ѝ се долавяше отвращение. – Въобразяваш си, че ще ти позволя да ме пипнеш? Уф!

Той искрено се засегна от реакцията ѝ.

– И какво лошо има в предложението ми?

– Нали те виждам какво правиш с Тайра. Освен това, не си физически привлекателен за мен. Напротив.

– С Тайра е друго, тя е само играчка – раздражено каза той. – А който има избор, не бива да капризничи. Може би не си забелязала, че наоколо нещо не достигат мъже? Или си мислиш да чукаш онзи парцал от Минерва, Шан?

– Да, бих предпочела да легна с него, отколкото с тебе – надутото каза тя.

Майлоу насила се удържа да не избухне. От векове тъпата кучка не беше нищо, освен някакво електронно петънце в биочип, а си позволяваше да се държи като звезда! Поне му оставаше удоволствието, че тя никога няма да се сдобие с жива плът. Даже и да имаше в станцията необходимите условия да ѝ отгледат ново тяло, той щеше да се погрижи това да не стане. Стремеше се само да докопа Играчката и да ограби каквито технически чудеса намери в станцията. Реши, че е по-уместно да промени темата:

– Какви са последните новини от радиопредаванията, които подслушваш? Все така активни ли са?

– Не, днес има промяна – каза Ашли, сякаш отегчена. – Само едни те предават. Онези от Космоса, а хората долу си мълчат. Поне засега.

Майлоу направи гримаса.

– Любопитно. Може да имат проблеми с апаратурата.

Преди няколко седмици, веднага след идването им в Антарктида, Майлоу с изненада научи от Ашли, че Карл е засякъл радиотрафик между някакво място на Земята и една от орбиталните станции. Не му изглеждаше вероятно някоя от земните общности да е съхранила техническите си възможности за производство на радиоапаратура. Той помоли да слуша разговорите. Ашли изпълни молбата му. Скоро установи, че земният източник на сигналите е общност, разположена на територията на някогашния японски щат Ноширо в Австралия, а станцията е руската Караганда. Особено възбуди интереса му новината, че хората от Караганда искат да изпратят експедиция на Земята. Идеята им не му хареса. Предложи на Ашли временно да отложат търсенето на подводната станция, бързо да отскочат до Австралия и да смажат тази дразнеща го земна общност, преди да се е съюзила с онези от Космоса. Но Ашли отказа.

Развесели се, когато по-късно научи, че двама представители на Белведере, неговия дом за повече от век, ще се присъединят към експедицията. „Белведере!“, възкликна спонтанно. „Боже, каква гадна дупка!“. Отдавна не си беше спомнял за станцията. За него тя беше затвор. В сравнение с нея марсианските колонии, въпреки недостатъците им, приличаха на курорт. И както вървяха нещата преди да се махне, беше му ясно, че религиозните маназици, управляващи Белведере, щяха да затегнат гайките още по-зле. В паметта му изплува и Карла Глайк. Не го интересуваше кой знае колко сполетялата я участ. За момент се зачуди какво ли е станало с неговата „присадка“...

– Прослушвай предаванията – каза на Ашли. – И ми кажи, ако се случи нещо интересно. Ще отида в работилницата, за да започнем с Карл онези сеизмични приспособления. После ще си почина, ако нямаш нищо против.

– Може – вяло каза Ашли.

– Здравсти, сладурче! Върнах се! – пресилено весело извика Майлоу на влизане в хола.

Тайра стоеше с гръб към него до прозореца. Той видя как се напругнаха мускулите на врата ѝ от звука на неговия глас. Беше облякла дълга бяла нощница от синтетична коприна. Не се обърна. Той прескочи стаята и застана зад нея.

– Какво? Нима не чувам писъци на радост от моето завръщане? Нима не показваш колко си щастлива, че повелителят на твоето сърце пак е с тебе?

Тя мълчеше и не помръдваше. Той я хвана за раменете и леко я завъртя с лице към себе си. Тя упорито отбягваше погледа му. Майлоу видя, че синината около дясното ѝ око бързо избледнява. Докосна я с върховете на пръстите си. Момичето се сви.

– Горкичката Тайра – меко каза той. Хвана я за ръцете и ги обърна с дланите нагоре.

Белезите на китките също зарастаха бързо. Преди месец тя направи опит да се самоубие. Когато отново дойде на себе си, той я увери, че ако пак направи същото, ще откъсне някой крайник на любимия ѝ Шан. А ако наистина се самоубие, ще го пребие до смърт, но много бавно. Нямаше повече опити.

– Погледни ме – заповяда той.

Тя вдигна глава. Само страх запълваше големите кафяви очи. Приличаше на ужасена малка сърничка.

– Защо толкова ти харесва, когато ме боли? – попита тя тихо, почти без дъх.

Въпросът му се стори забавен. Защото, каза си, твоята безпомощност, смирение, уязвимост, твоето безсилие просто ме предизвикват да ти причинявам болка. Все пак е странно – при повечето бозайници, например вълците, проявеното подчинение, като подлагане на корема или гърлото пред противника, караше нападателя от същия вид да спре. Но при хората... е, при мъжете всяка проява на кротост често имаше точно обратното въздействие. Той каза:

– Всеки си има хоби – и събра в юмрука си плата на нощницата.

Айла напрегнато се вслушваше в гласа на Лил Уивър, звучащ от високоговорителя в укритието.

– Жители на Палмира, опасността отмина! Горящият Небесен Господар падна зад външната морска стена. Забелязахме оцелели хора във водата. Искам доброволци, които да ги докарат тук с лодки. И не забравяйте да вземете оръжие...

Тя се обърна към Кел и каза разпалено:

– Навит ли си?

Той кимна.

– Че как иначе.

– Тогава да се размърдаме – каза тя и тръгна към стълбата.

И двамата носеха харпуните си. Ако стрелбата с оръдията се беше провалила и Небесният Господар успееше да пусне парашутистите си, тя и Кел щяха да се присъединят към цялото население на Палмира в

отблъскването на нашествениците.

Тичайки към брега, видяха и други да бързат в същата посока. Настоятелен вик отзад ги накара да се обърнат и да спрат. Джулай ги настигаше. И тя размахваше своя харпун.

– Победихме! Победихме! – крещеше тя. – Нали е страхотно?

– Вярно – разсмя се Айла.

Стигнаха водата и спряха заедно с всички. Мълчаливо гледаха към океана. Видяното вдъхваше ужас...

Небесният Господар лежеше върху водата на почти две мили от брега. По-голямата част от огромното сгърчено туловище още се виждаше. Въздушният кораб гореше от носа до опашката, водата около него кипеше. Високата опашка бавно се откъсна и потъна. Айла се питаше как може да има оцелели в този ад. Кел я хвана за ръката и ѝ помогна да се отърси от вцепенението.

– Хайде... към лодките!

Когато доплуваха до външната стена и минаваха през портата, Небесният Господар се беше превърнал в скелетоподобна плетеница от разкривен метал. Но остатъците му още горяха буйно, водата се беше сгорещила до кипване. Пред тях бяха две по-бързи лодки, но и тяхната, дълга десет стъпки и с мощен малък двигател, успя да задмине другите от импровизираната флотилия, потеглила към сваления Небесен Господар.

– Не мисля, че ще има много оцелели – каза Кел, вперил поглед напред.

– Защо да няма? – попита го Айла.

– Че кога Небесните хора са се учили да плуват?

Бяха все още далече от рухналия кораб, когато Кел забеляза първото тяло. Тупна Айла по рамото и посочи. Тя погледна към носещия се във водата човек с лицето надолу, на двајсетина метра вдясно. И двамата извикаха на Джулай, която седеше на кърмата, да завие. Джулай доближи лодката до тялото. Кел се наведе и издърпа човека. Беше мъж. Главата му се залюля неестествено, на една от бузите си имаше страшна дупка.

– Мъртъв е – рязко каза Кел. – Вратът му е счупен. Сигурно от падането.

Той пусна трупа във водата, където пак се потопи с лице надолу. Айла се разтрепери. Очите на мъртвия мъж сякаш се забиха в мозъка ѝ. Но тепърва предстоеше по-лошото.

Продължиха нататък, срещяха все повече трупове, заедно с парчети от въздушния кораб. Вече усещаха горещината от пожара, чуваха яростното пукане и съскане. Телата, на които се натъкваха, бяха силно обгорели, невъзможно беше да разберат дали са мъже или жени. Айла се извърна, когато минаха край почернелия труп на малко дете.

Бавно разпадащият се скелет на кораба сега се извисяваше над тях и Кел предупреди, че е опасно да плават близо до него – някое парче би могло да се стовари отгоре им. Джулай забеляза, че и двете лодки пред тях се движеха покрай кораба на безопасно разстояние. Малко след това Айла чу вик. Огледа се. Отначало видя само носещи се по водата останки – обгорял плетен стол и парчета от дъски, после до тях изплува глава.

– Ето там! – посочи Айла на Джулай.

Лодката се отправи към оцелелия човек, Айла видя жена, която не беше толкова зле засегната от огъня като труповете, макар че имаше грозни мехури по лицето. Жената надигна ръка, също покрита с мехури.

Айла се наведе далече напред от лодката и протегна ръка. Хвана жената за китката.

– Държа ви!

Айла дръпна силно... и кожата се смъкна от ръката на жената като ръкавица. Айла падна по гръб в лодката. Замръзнала от уплаха гледаше сивеещо парче мъртва кожа, което още стискаше. С вик на отвращение го метна във водата. Наведе глава и повърна в лодката.

Извадиха четирима от водата, всички с белези от изгаряне и опарване. Решиха да се връщат. Навсякъде около мъртвия кораб щъкаха лодки. Във водата имаше и други неща – акули. Забелязаха гръбните перки на няколко хищника.

Айла седеше на носа, старееше се да не чува стонове на четиримата Небесни хора, проснати зад нея. Още се чувстваше зле. И засрамена от държанието си, след като опита да изтегли онази жена в лодката. Кел ѝ каза, че жената изчезнала под водата. Нито следа не беше останала от нейното тържествуващо вълнение, когато за първи път видя горящия върху океана Небесен Господар.

Вцепени се – отново се чу вик за помощ. Мъжки глас. Не искаше да види още някой ужасно обгорял. Кел подкани Джулай да обърне към викация. Айла неохотно вдигна поглед, когато Кел издърпа мъжа в лодката. Отдъхна си. Този поне въобще нямаше следи от изгаряне. И въпреки хлътналото лице и мътните очи, ѝ се стори доста привлекателен. Тя протегна ръка към задъхващия се между нея и Кел, на дъното на

лодката мъж, и сложи длан на челото му.

– Всичко е наред, сега сте в безопасност – каза му тя.

Мъжът успя да съсредоточи погледа си върху нея и се усмихна
насила.

– Мерси – прошепна той.

Глава единадесета

Ударът във водата, който едва не изпотроши костите на Жан-Пол, го зашемети тежко. Когато си спомни, намери се под водата – давеше се. Пребори се да изскочи нагоре и да подаде глава над повърхността, но въпреки бесните му усилия, незабавно потъна пак. Усети, че подплатения цял комбинезон и обувките го теглят надолу. Пое си въздух и се остави да потъне. Напрягна воля да потисне паниката, която едва не го сграбчи, първо се освободи от обувките, после се измъкна от тежкия, подгизнал плат от тялото си. Щом му олекна, изскочи горе като тапа.

Хаотично размахвайки ръце и крака, той погледна нагоре – „Господарят Монкалм“ мина над него, като ръсеше горящи парчета. Носът му скоро щеше да се забие в океана. От него скачаха хора. Никой от тях нямаше парашут. Ашли чрез нейните роботи-паяци беше издирила и унищожила всички парашути, за да не избяга никой от подвластните ѝ хора. Сети се за Емил. Започна да го вика по име, надяваше се и той да е преживял падането, но не дочака отговор. Жан-Пол обърна глава към брега. Даже най-външната морска стена му се стори твърде далечна. Никога не би успял да се добере до нея, нали едва успяваше да държи главата си над водата. И твърде бързо го налягаше умората. Чудеше се дали земните жители ще изпратят помощ. Не би ги обвинил, ако не стореха това.

Внезапно силни трептения пронизаха водата, последва мощен тътен. Обърна се навреме, за да види как носът на „Господаря Монкалм“ се смачква от удара. С тревога забеляза, че пламтящата кърма е точно над главата му. Инстинктивно запляска през водата като куче, бавно се отдалечаваше от опасното място. Загуби всякаква представа за времето, съсредоточен само в усилието да се измъкне изпод кърмата, преди целият кораб да падне...

Накрая се изтощи толкова, че не можеше да помръдне. А морската стена не изглеждаше по-близка. Огледа се през рамо. Вече не го заплашваше опасността да бъде заклещен под падащата опашна част на кораба. Горящият „Господар Монкалм“ продължаваше движението си напред, докато се отпускате върху океанската повърхност. Кърмата докосна водата сред отчаяното скърцане на късащи се опорни греди в опашката и съскане на кипнала вода, но той вече беше се отдалечил на поне стотина метра от нея.

Но радостта му скоро затихна. Ръцете и краката му изтръпнаха от

преумора. Не се надяваше да се задържи дълго над водата. Нещо го блъсна по тила. Отскочи диво, помисли, че някой от морските зверове го напада, опита се да го види...

Оказа се парче от наблюдателна площадка на кораба. С благодарност към съдбата се хвана за него. После постепенно изпадна в несвяст, идваше на себе си само когато пускаше дървото и усещаше водата в носа и устата си. След време дочу гласове. С мъка се надигна върху парчето, за да погледне над ниските вълни. Лодка. Връщаше се към брега и щеше да мине наблизко. Той изкрещя.

Лодката зави към него. Спря до главата му. Млад, гол до кръста чернокож мъж се наведе през борда и лесно го вдигна с мощните си ръце. Жан-Пол облекчено се отпусна върху дъното на лодката и тъкмо пак започна да губи съзнание, но усети хладна длан на челото си. Долови глас на момиче. Говореше една от разновидностите на Американско. Успокояваше го. Той едва успя да я различи. Видя млада девойка. Единствената ѝ дреха бяха сините шорти. Гъвкавото мускулесто тяло беше покрито с дълбок загар, черната коса беше отрязана късо. Би казал, че лицето ѝ притежаваше обичайна хубост, но азиатски извитите сини очи приковаваха вниманието му. Успя да каже „Мерси“ и потъна в унес.

Робин не показваше никакви признаци на подобрение. Ако в нещо състоянието му се променяше, беше към по-лошо. Вяло се тътреше и почти нищо не го интересуваше. Джан също. Сега прекарваше още повече време в леглото, почти винаги спеше. Тя непрекъснато досаждаше на програмите с оплакванията си, но те казваха, че нищо друго не могат да направят за Рин, както го наричаха. Тя не им вярваше, но не разбираше защо я лъжат. Желанието да проникне в истинската същност на програмите се превърна в мания, но измамното им човешко поведение си оставаше отчайващо непроницаемо. Никога не изтърваха излишни думи. И вчерашната разправа с Дейвин в хола с нищо не се различаваха от другите подобни случки...

– Признай, най-сетне! – ядосано каза тя. – Досадно ти е през цялото време да се преструваш, че си човек. Тази лъжлива роля ти е натрапена от програмата и те възмущава.

Изображението на Дейвин сякаш се беше излегнало удобно на ниска кушетка. Изглеждаше отпуснат и леко развеселен, илюзията беше съвършена. Той се усмихна снизходително, от което гневът ѝ направо пламна, и кротко каза:

– За да изпитам „досада“ или „възмущение“, би трябвало да съм

човек, нали? Виждаш ли, даже в този момент ми приписваш човешки качества.

– Не е вярно! – възрази тя. – Исках да кажа, че се бунтуваш срещу неизменния си живот... по свой начин.

– И какъв може да бъде този начин? – попита той със същия дразнещо мек тон.

Тя мълча дълго, преди да отговори.

– Не знам.

– Разбира се, не знаеш. Хората не са способни да разберат форма на съзнание, различна от тяхната собствена. Следователно очовечават всичко около себе си. – Той пак се усмихна. – Потребността всичко наоколо да бъде очовечавано е едно от основните човешки свойства. От самото си зараждане човечеството придавало човешки качества на животни, дървета, слънцето, луната, боговете и накрая... и на Бог. Монотеистичните богове на Библията и Корана са твърде човекоподобни в слабостите си. Но тази нужда да придават антропоморфни характеристики по-късно се прехвърлила и у учените. Някога съществувала теория, наречена антропен принцип. Чувала ли си за нея?

– Не – намусено каза тя.

Тя би казала, че той си прави майтап с нея, ако това не беше още един опит да го очовечи.

– Антропният принцип се основавал на теорията, че вселената е съзнателно изградена така, че да осигури съществуването на човечеството. Привържениците ѝ казвали, че човешкото съзнание не би могло да съществува, за да възприема вселената, освен при поредица невероятни космически съвпадения, включително в квантовите параметри на ядрото на въглеродния атом. Следователно вселената е създадена така, че да възникне човечеството. Твърде егоистичен възглед, според мен, но какво друго да очакваме от хората. Същата поредица от космически „съвпадения“ създава и мравките, да речем, но защитниците на антропния принцип никога не изказали твърдението, че целта на вселената е да се появят именно мравките. Всичко това е резултат от твърде преувеличена оценка на човешкото съзнание, от убеждението, че то е крайният продукт не само на милиарди години еволюция на Земята, но и на целия свят. Разбира се, истината е, че човешкото съзнание е само още едно еволюционно приспособление, точно като хобота на слона.

– И какво представлява този хобот? – подозрително попита тя.

Той ѝ го показа. Джан се загледа в движението на триизмерно изображение, появило се в средата на стаята, над билиардната маса.

– Естествено, не е в мащаб едно към едно – каза Дейвин, а животното хвана сноп трева с дългия си гъвкав нос и го пхна в устата си.

– Това ли е слонът? – попита Джан.

– Да. Изчезнал като вид. А този дълъг орган отпред е неговият хобот.

– Досетих се – мрачно промърмори Джан. Изображението избледня. – Но съм сигурна, че ти нарочно дрънкаш врели-некипели. Как можеш да сравняваш човешкото съзнание с дългия нос на някакво животно? Разликата е безкрайна.

– Ако говорим за еволюцията, не е така. Както казах, и двете са само приспособления, които увеличават шансовете за оцеляване на вида. Човешкият интелект, както интелектът на всички висши бозайници, особено приматите, се развил като средство за предаване на информация от поколение на поколение, без намесата на ДНК.

Тя се намръщи.

– Какво искаш да ми кажеш?

– Потомците на „нисшите“ животни, например рибите, се раждат със система от генетично програмирани инстинкти, които им дават възможност да оцелеят в своята жизнена среда. Малките рибки не се нуждаят да научат нещо от родителите си. Новороденото лъвче също притежава разнообразни инстинкти, но тъй като е представител на сравнително по-съвършен вид, генетичната му програма не е достатъчна, за да бъде пълноценен лъв в борбата си за оцеляване. ДНК е твърде ограничено средство за предаване на сложната информация, необходима на един лъв, за да оцелее. Затова еволюцията развила у лъвовете, както у всички висши видове, способността да се учат от родителите си. Разбра ли?

„Той... то... пак ми се подиграва“, разярено помисли Джан.

– Разбрах те. Само че не виждам връзката между способността на лъва да се учи и възникването на човешкото съзнание.

– Но връзката е очевидна. Умението да се учи, а не да разчита само на вградените си инстинкти, позволява на всеки вид да се приспособява към промените в околната си среда и така повишава шансовете му за оцеляване. А една разновидност на бозайниците – приматите, се специализирали в развитието на способността за обучение. Всички примати са социални животни, а това е още една придобивка за приспособяването и оцеляването. Някои от приматите развили особено сложни мозъци, за да поемат цялата научна информация, необходима за техните все по-сложни социални системи. После един от видовете направил още крачка

напред в начините за предаване на информацията. Дотогава методите на обучение били повече зрителни, отколкото слухови, ако не говорим и за физическите – потупване по главата, ухапване и подобни похвати, макар че звуците предавали неодобрение и предупреждение. Но този вид примати си създал примитивен език, с огромни възможности за предаване и научаване на информация. За да се справят с несравнимо по-широкия информационен обхват на езика, мозъците на този вид примати се променили коренно за кратък период от еволюционна гледна точка. Езикът буквално оформил човешкия мозък.

Тя помисли, спомни си за маймуните – работници в Минерва и каза:

– Но и шимпанзетата говорят.

– Само генетично променените шимпанзета – напомни ѝ Дейвин. – Вярно, отдавнашни опити с истински шимпанзета показали, че те могат да запомнят и разпознават ограничен брой думи, но мозъците им не били способни да се справят с езика като цяло. И все пак в много отношения няма разлика между човешкия мозък и мозъка на шимпанзето. Само развитието на езика в съпровождащите го промени в мозъка позволяват на човешкото съзнание да работи с абстрактни понятия, да планира бъдещето и какво ли не още. Затова повтарям – човешкото съзнание в основата си е само едно от разнообразните, създадени от еволюцията средства за оцеляване. Интересно е като явление, но космическо значение няма.

Джан стана от стола си, за да отиде при билиардната маса. За да се успокои някак, прати черната топка право в триъгълника от червени топки, които се разпръсна на всички страни с гръм и трясък. Тя се обърна към Дейвин.

– Добре де, нека ти да си прав. Хората са просто говорещи маймуни. Но да се върнем към тебе. Тогава ти какво си?

– Изкуствено творение на човека.

– А имаш ли съзнание? И самосъзнание, като хората?

– Ти какво би казала?

– Създаваш впечатление, че имаш съзнание, но нали точно за това си проектиран?

Дейвин се усмихна.

– Някога живял мъж на име Тюринг, един от първите създатели на компютри. Веднъж казал, че ако компютърът говори по същия начин, както това би правило същество със съзнание, трябва и той да бъде смятан за съзнателно същество. А щом в общуването си с мен не можеш да

ме отличиш от истинско човешко същество, според Тюринг трябва да смяташ, че имам съзнание.

– Да, но какво си ти? – отчаяно извика тя.

– Аз съм твоето отражение, създадено от машина – кратко каза той.

Тя не му повярва и за миг.

Разговорът беше вчера. А днес тя усещаше непреодолимо желание да излезе от убежището. Ще вземе Играчката и ще отлети към Южния полюс. Щом стана, надържа да види как е Робин (вече не спяха в една стая), закуси сама набързо и извика Дейвин. Той веднага изникна пред нея.

– Слушам те, Джан.

– Имам нужда от свеж въздух. Искам да изляза с Играчката. Може ли да я пригответе веднага?

Той завъртя глава.

– Съжалявам, Джан, не мога. Играчката е заета.

– Заета ли? – изсмя се Джан. – А с какво може да е заета? Какво ли прави? Сигурно си мие косата?

– Патрулира в околността. Наскоро няколко роботи бяха засечени и прехванати във водата под ледения шелф. Трябва да предполагаме, че са изпратени да открият Шангри Ла.

Усмивката на Джан замръзна.

– Майлоу. Той е над нас. С Небесния Ангел.

– Може да предположим че и ти си права.

– И какво ще правите? – настоятелно попита тя.

– Зависи от това, какво ще прави той – невъзмутимо каза Дейвин.

В работилницата Майлоу наблюдаваше първия сеизмичен монитор, който се движеше по автоматичния конвейер. На друго място в продълговатата зала с нисък таван контролираните от Карл машини изработваха зарядите. Басовото им бръмчене отекваше от стените. Майлоу взе монитора и го огледа. Обади се безплътният глас на Ашли:

– Пак си бърят.

– Какво? – разсеяно каза той. – Кой си бърят?

– Хората долу и хората горе. Онези долу тази сутрин подновиха предаванията.

– Я виж ти – Той остави монитора. – Казаха ли на хората от станцията защо са млъкнали вчера?

– Ами да. Имали разпрвия с Небесен Господар. И чуй добре какво ти казвам – свалили го!

– Свалили го? – повтори изненадано Майлоу. – Но нали е невъзможно... може би лазерната система на кораба се е повредила.

– Според приказките им лазерите май са били наред, но все пак го свалили. Казаха, че имали някакво тайно оръжие.

Майлоу потри плешивата си глава.

– Като свършим тук, наистина ще трябва да направим посещение на тези хитроумни приятелчета. Никак не ми харесват.

Глава дванадесета

Ускорението нарастваше, притискайки Майлоу към облегалката на креслото, а въодушевлението му се отприщи с пълна сила. Все по-бързо Белведере оставаше все по-далече зад него. Той беше свободен.

Е, почти свободен. Тепърва трябваше да реши проблема с Отец Шоу. Докато се налагаше да търпи присъствието му, Белведере щеше да има власт над него. Знаеше, че ще му види сметката, но не сега. Не сега.

Погледна крадешком Отец Шоу, който не криеше уплахата си. Клепачите му бяха здраво стиснати, а кокалчетата на юмруците му бяха побелели от напрежение. Майлоу се досети, че Отецът за първи път напуска станцията. По пътя към совалката паниката едва не го съкруши, щом попадна в безтегловност. Вкопчи се лудо в ръката на Майлоу и закрещя:

– Господ да ни пази! Падаме! Падаме!

– Успокойте се, Отец Шоу, не падате – с престорена загриженост му каза Майлоу. – Това е само сетивна илюзия. Ще свикнете.

Майлоу знаеше от опит, че много хора никога не успяваха да свикнат с безтегловността, подозираше, че и Отец Шоу е от тях. Добро начало на пътешествието.

– О не! – простена Отецът в този миг. – Пак това ужасно чувство, че падам. Какво става, братко Джеймз?

– Ускорението спря, Отче.

– Искаш да кажеш, че не се движим! Защо, повреда ли има?

– Не, движим се, Отче – търпеливо каза Майлоу. – Просто спряха ускорението, защото достигнахме достатъчно висока скорост.

– Но щом не сме спрели, защо пак имам тези усещания? – протестира другият.

Типичен случай, каза си Майлоу, той просто не разбира разликата между ускорение и скорост. Прекарал е целия си живот в чудо на технологията, но може би не е научил дори основите на физиката. Също като мнозинството хора в Белведере, които не принадлежаха към кастите на инженерите и техниците. Но същото се случило и с електрониката през втората половина на двадесети век на Земята. Нищожна част от хората, използващи всекидневно голямо разнообразие от електронни устройства, разбирали принципите им на действие. Положението се повторило и при биогенетиката през двадесет и първи век. Хората били заобиколени навсякъде от чудесата, създадени от генинженерите, но повечето не

можели да обяснят разликата между ген и хромозом.

– Боя се, Отец Шоу, че ще бъдем в това състояние на, ъ-ъ-ъ, безтегловност, докато отново бъде включен двигателят за намаляване на скоростта в края на пътуването ни до Караганда. А дотогава има още поне осемнадесет часа. – Той каза по-силно: – Прав ли съм? – говореше на двамата пилоти, предполагаше че слушат разговора.

Те се спогледаха, единият се обърна и каза:

– Да, братко Джеймз. След около двадесет и четири часа ще започнем обратно ускорение, за да съгласуваме орбитата си с тази на Караганда. Отец Шоу, съжалявам, че ви причиняваме неудобства.

Отецът закри с длан устата си.

– Неудобства ли? Чувствам се ужасно! Май ще повърна...

– В десния джоб на вашето кресло има кесии – опита се да го успокои пилотът. – Ако ги използвате, моля ви, после ги затваряйте плътно...

Твърде късно. С побеляло лице Отец Шоу се наведе напред в предпазните ремъци на креслото и като с взрив се раздели с отчасти смлени остатъци от обилния обяд. Разширяващото се облаче остана пред него като малка мъглявина от парченца храна и стомашни сокове. С големи усилия Майлоу въздържа смеха си.

Пилотът, който говореше, бързо стана, измъкна от стенните рафтове нещо като туба и умело се насочи през кабината към тях. Уредът се оказа прахосмукачка и той я насочи към бавно разпръскващият се вонящ облак. Майлоу се освободи от ремъците и се понесе във въздуха.

– Ще ви донеса вода, Отец Шоу – съобщи той.

Отблъсна се към задната част на кабината. Совалката беше малка. Отпред имаше места за шестима, освен двамата пилоти. Точно зад кабината бяха разположени миниатюрната кухня и тоалетната с умивалня. Следваше товарният отсек. А зад него бяха двигателят, генераторът и горивните резервоари за основния и маневрените двигатели. Майлоу влезе в тоалетната и плъзна вратата на мястото ѝ. Ухили се до уши на отражението си в огледалото. Истинското усамотение беше чудесно преживяване дори за кратко, щом Центърът не следеше всяко негово движение.

Напълни тубичка с вода и бавно изстиска съдържанието ѝ в устата си, после пак я напълни за Отец Шоу. Твърде забавно – когато Отец Шоу влезе в совалката, двамата приличащи на момченца пилоти очевидно се стъписаха от близкото присъствие на един Отец. Но Майлоу беше сигурен, че тази почит скоро ще изчезне и мястото ѝ ще заеме

презрението, макар и старателно прикривано.

Остана още малко в умивалнята, продължаваше да разглежда отражението си. Не можеше да си представи ясно какво го очаква на Земята, но щеше да е по-добро от Белведере. И ако земните хора казваха истината за своята Палмира, значи щеше да види малък рай. Вярно, пустош-та обкръжаваше по суша и море този рай, но все още не го застрашаваше гибел. Дълго можеше да се наслаждава на прелестите му.

Жан-Пол се събуди. Лежеше неподвижно с чувството, че се е загубил. Вече свикна да се буди така. Мозъкът му, дори и тялото трудно се приспособяваха към устойчивата земя. Лежеше и слушаше песните на екзотичните птици, заселили се в Палмира с пъстрото си разнообразие. Чуваше и бръмченето и щракането на облаците от насекоми. Харесваше птиците, но спокойно би могъл да мине и без насекомите, радваше се на мрежите, покриващи отворените прозорци на неговите стаи. Въздухът беше плътно наситен със странни, непознати миризми. След около пет минути седна и живо се измъкна от леглото. Цялото тяло го болеше, но с всеки ден оздравяваше. Един от лекарите на Палмира го прегледа внимателно и го увери, че падането не му е причинило сериозни вътрешни увреждания, само тежки натъртвания. Той навлече шортите и фланелката, които му дадоха и се запъти към кухнята. Лон Хедън седеше до масата и се справяше със закуската си. Той вдигна поглед и се усмихна на Жан-Пол.

– Добро утро. Наспа ли се?

– Този път беше по-добре, Лон, благодаря, – отвърна Жан-Пол. Стремеше се да говори бавно и внимателно. Не му беше леко да усвои техния диалект на Американско. – Бог беше благосклонен към мен и не сънувах нищо.

Лон Хедън му посочи стола срещу себе си.

Жан-Пол се настани, а Хедън стана и отиде при печката.

– Огладня ли вече?

– Ъ-ъ, доста – призна Жан-Пол.

След малко Хедън сложи пред него голяма чиния с пържена риба и яйца. До нея имаше купа с плодове – портокали, банани и грозде, и кана с ананасов сок. Жан-Пол се зае с яденето. Разговорът спря чак докато той почти опразни чинията си. Погледна третия стол до масата и попита:

– Къде е Айла тази сутрин?

– Тя и групата ѝ са в първата смяна, работят по... хъм, останките –

каза Хедън.

Замълчаха неловко. Хедън говореше за малкото, останало от „Господаря Монкалм“. Хората от Палмира използваша подводните си плавателни съдове, за да нарежат и спасят колкото могат от металния скелет на въздушния кораб. Жан-Пол сведе очи към чинията. Чудно, седеше в тази кухня с мъжа, изиграл основната роля в унищожаването на „Господаря Монкалм“, но не можеше да открие в душата си враждебност към Хедън. Можеше ли да вини жителите на Палмира, че се защитиха от един Небесен Господар? Въпреки всмуканите с майчиното мляко предразсъдъци спрямо земните хора, сега по-лесно можеше да разбере положението им. Животът в желязната хватка на побърканата Ашли наистина промени възгледите му за много неща.

Обвиняваше себе си повече от всеки друг за гибелта на „Господаря Монкалм“ и толкова много от хората си. Трябваше да се довери на желанията си и поне да опита установяването на дружески отношения с Палмира, вместо да се остави Емил да го убеди. Защо трябваше да следват провалилите се традиции на Небесните Господари? Сега знаеше, че народът на Хедън би се отзовал благосклонно. Но беше късно да мисли за това.

Да, харесваше Хедън. Не само от благодарност. Още по-сигурен беше, че харесва неговата дъщеря. Още щом я зърна в лодката, тя сякаш го омагьоса, през тези две седмици чувствата му само разгаряха по-силно. Заедно с чувството за вина. Да желае така друга жена, а не мина много време от смъртта на Доминик!

С усилие се освободи от мислите си.

– Кога свършва смяната на Айла?

Хедън погледна стенния часовник.

– Струва ми се, около два часа.

Жан-Пол кимна. Смяташе да отиде на брега и да дочака завръщането на гмуркача. Не знаеше дали Хедън се досеща за неговите чувства към дъщеря му. Но дори и да долавяше нещо, досега поне не показваше, че това му е неприятно.

– Какво смяташ да правиш днес? – попита го Хедън.

– Обичайното. Първо ще отида в болницата, после ще обиколя останалите.

Освен него, още осемдесет и трима души бяха измъкнати от океана след падането на „Господаря Монкалм“. Засега петдесет и двама от тях бяха още живи. Най-зле обгорените умряха през първите няколко дни. Лекарите в малката болница на Палмира не можеха да направят за тях

нищо, освен да успокоят болката. Повечето от останалите сигурно щяха да оживеят, въпреки големите белези. Жан-Пол ходеше всеки ден при тях в болницата, после обикаляше да нагледа останалите късметлии, отървали се без сериозни рани, които бяха пръснати из Палмира. И те живееха със семейства от града, отнасяха се с тях по-скоро като към гости, а не като с пленници. Хората от Палмира проявяваха рядко срещано великодушие към неканените посетители, но Жан-Пол забеляза и тлееща неприязън. Постепенно откри, че някои са възразили срещу това гостоприемство към хората от „Господаря Монкалм“. Това малцинство бе поискало всички оцелели да бъдат прогонени в пустошта, щом оздравеят достатъчно, за да могат да ходят, но при гласуването предложението им не било прието. Той попита Хедън:

– Предполагам, ти ще отидеш в радиостанцията, както винаги?

Хедън се усмихна.

– Разбира се. Толкова е вълнуващо. Подготовката на онези от Космоса върви по график. След двадесет и осем дни техният кораб ще кацне тук! Надявам се тогава да съм още... – Той не довърши.

Внезапно стана и започна да разчиства масата. Занесе чиниите на мивката под недоумяващия поглед на Жан-Пол. Облечен в дреха, откриваща горната част на тялото – наричаха я саронг, повечето мъже и жени тук я предпочитаха – Лон Хедън изглеждаше жилив здрав мъж на зряла възраст. Но това не показваше много – би могъл да бъде на всяка възраст от тридесет и пет до двеста и пет години. Както при всеки от Висшия стандарт, достигнал зрелостта си, никой не можеше да определи точно възрастта по външния му вид.

Жан-Пол забеляза неспокойните погледи на Айла към баща ѝ, вече се чудеше дали наистина Хедън е прехвърлил двестагодишнината си. Ако беше така, значи той по всяко време можеше да потъне в спокоен унес. Смъртта щеше да последва скоро, организъмът просто трябваше да се подчини на генетичната заповед за спиране на часовника. Жан-Пол беше само на петдесет и една, още не можеше да си представи себе си в подобно положение. А и дали щеше да доживее...

– Баща ти добре ли е? – попита той Айла.

Тя го изгледа навъсено.

– Защо питаш?

– Той ми каза нещо сутринта, е едва не го каза. Видях и как го гледаш понякога. Угрижено.

Айла се съсредоточи в пътя пред себе си.

– Естествено е да съм загрижена за него. Нали ми е баща.

Тя не искаше да говори за това и Жан-Пол не настоя. Седяха един до друг в откритата кабина, разположена високо в предницата на тромавия камион, задвижван от електромотор. Айла караше по прашния неравен път между две житни ниви. Отиваха при по-големия ѝ брат, който заедно с жена си се грижеше за ферма в граничния район на Палмира. Посещението не беше само за удоволствие – Айла смяташе да се върне с пълен камион портокали.

И за двамата утрото не мина добре. Жан-Пол веднага усети, че е станало нещо лошо, когато Айла изскочи от гмуркача бледа и намръщена. По-късно тя му каза, че докато с групата си работела по останките на „Господаря Монкалм“, открили още трупове. Натоварените с прибирането на телата трябваше да са разчистили мястото още в първите дни след катастрофата. Той лесно си представи как са изглеждали телата, престояли под вода две седмици.

А неговото неприятно преживяване дойде от сблъсъка с други оцелели от „Господаря Монкалм“.

Обиколката в болницата отново почти го смаза. Гледката на ужасно осакатени за цял живот хора го потискаше дълбоко. Караше го да се чувства безпомощен... и виновен. И повечето от оцелелите мислеха същото за него. Ставаше им навик да го обвиняват за всичко, което се случи, макар че той беше уверен – на негово място биха направили същото.

– Появиха ли се твоите изчезнали морски хора? – попита той, за да прекъсне мълчанието.

Тя завъртя глава.

– Не. И не разбирам защо.

– Може би падането на „Господаря Монкалм“ ги е уплашило – предположи той.

– Не ми се вярва. Пък и станцията им е твърде далече от мястото, където падна техният въздушен кораб. Не, сигурно има друга причина... – Тя пак се сети за предупреждението на Тигър и се замисли дали е свързано с необичайното отсъствие на морските хора. – Би било нарушение на неписаното ни споразумение, но си мисля да отида с гмуркача до тяхната станция, за да видя какво става.

– Струва ми се опасно. Баща ти дали би одобрил това?

– Не – призна тя. – Предполагам, че и Лил няма да ми разреши.

Говореше така, сякаш нищо не би я спряло да постъпи, както пожелае. Той я погледна скришом. И отново се възбуди от гледката. Днес за разнообразие беше облякла просто скроена риза без ръкави. По лицето ѝ

се стичаше пот, голите й ръце и крака блестяха. Денят беше горещ, с навлизането навътре в континента ставаше все по-задушно. Той усещаше, че кожата му лепне неприятно. Ожадня. Посегна към тубата с вода, оставена на пода на кабината между тях. Неволно докосна крака ѝ. Цялото му тяло трепна леко от допира. Силата на усещането го учуди и доста разтревожи. Явно вече не владееше чувствата си към това момиче...

Надигна тубата към устата си. Изненадано чу Айла да казва:

– Жан-Пол, ти бил ли си женен?

– Аз ли, не, никога. Мислех да се ожена, след като свърши службата ми в армията, но оставах още много години. А после всичко се оплете, когато ни победи онази проклета жена...

– Но и докато си бил в армията, си имал приятелки?

– Хъм, да, имах приятелки.

– А после?

– Да, и после имаше една. Казваше се Доминик.

Той ядосано отпъди с ръка мухите, обикалящи лицето му. Айла се поколеба и попита:

– Тя при падането ли загина?

– Не. Умря по-рано. В деня, когато си върнахме кораба. Загина в битката.

Айла нищо не каза.

– А ти? – на свой ред попита Жан-Пол. – Представям си, сигурно цяла тълпа млади мъже те преследват, и всеки иска да се ожени за теб.

Тя се поусмихна.

– Е, не чак тълпа. Малка групичка, но май никой от тях не си мисли точно за женитба.

– А някой от тях успява ли да те хване понякога?

Тя лукаво го стрелна с поглед.

– О, от време на време се оставям да ме хване някой. Но никога за дълго. И май не ми се иска още да се омъжвам. Но Кел ме е молил. Неведнъж. Всеки път му отказвам, но той си е упорит.

Жан-Пол усети бодването от нелепа ревност.

– И той ли е от онези, дето успява да те хване?

– Не. Отношението ми към него е друго. Отраснах с Кел. Като брат ми е.

Сега последва нелепо облекчение в душата на Жан-Пол.

– Но той очевидно не те смята за своя сестра?

– Така е. Горкият Кел.

„Вярно, горкият Кел“, каза си Жан-Пол.

– Жан-Пол, може ли да ти кажа нещо?

– Не е нужно да питаш.

– Мисля, че те харесвам. Много.

Той се обърна към нея. Тя гледаше право пред себе си с твърде сериозно изражение на лицето.

– Като брат ли? – попита Жан-Пол.

– Не, не като брат – отвърна тя.

Пусна лявата си ръка от кормилото и я сложи на бедрото му. Той пак се разтрепери като от токов удар. Нещо го притискаше отвътре в гърдите, трудно се справяше с възбудата си. Сложи длан върху нейната.

– Айла...

Изведнъж тя рязко дръпна ръката си и се изправи в кабината. Той не разбра какво лошо е направил и смутено каза:

– Айла, какво има? Случило ли се е нещо?

– Погледни! – извика тя, сочеше напред.

Той се обърна натам. Пред тях се виждаше редица дървета, предположи, че оттук започват градините на нейния брат. А зад дърветата стълб от сив дим се издигаше нагоре.

– Какво е това?

– Димът... там е къщата на брат ми!

Глава тринадесета

Айла подкара камиона с максимална скорост, но тя не беше повече от двадесет и пет мили в час. И при тази бързина Жан-Пол едва се удържаше в кабината след подскоците по ямите на пътя, който се виеше през градината.

– Според тебе какво се е случило? – попита той мрачната Айла.

– Нямам представа. Казах ти, фермата на Лен и Тиса не е далече от оградата. Нещо от пустошта може да е пробило навътре. Или някой. Например мародери.

– Но нали ми каза, че по оградата тече ток със смъртоносно напрежение – напомни ѝ той, – а освен това непрекъснато обикалят патрули.

– Да, но понякога разни същества или хора успяват да проникнат. Затова взех оръжие.

Тя говореше за пистолета, увиснал в кобур на хълбока ѝ. Когато я видя да излиза от къщата, въоръжена с това нещо, той на шега я попита дали ще го пази да не избяга. Тя се усмихна и каза, че било само „предпазна мярка“.

Тя се съсредоточи в шофирането, а Жан-Пол заоглежда местността наоколо, сам не знаеше какво търси. Искаше му се и той да има някакво оръжие.

– Благодаря ти, Боже – облекчено възкликна Айла.

Жан-Пол също погледна напред. Наглед нямаше никаква промяна. Зловещият стълб дим не изчезваше.

– Какво видя?

– Не гори фермата. Димът е зад нея.

Не след дълго стигнаха до фермата, оказа се, че Айла е права. Скупчените сгради бяха непокътнати, източникът на тревогата беше по-нататък. Айла спря камиона, скочи долу и нахълта в къщата, викайки „Лен! Тиса!“ Скоростта излезе и поклати глава.

– Вътре няма никой.

Върна се в кабината и подкара. Заобиколи фермата, пред камиона уплашено се пръскаха на всички страни пилета, и се насочи към дима между две редици дървета. Тук нямаше дори пътека, друсаката се още ползле.

Стигнаха края на градината, зад нея се виждаше само дива растителност. Айла нахлу с камиона право през нея, така я разораваше, че

Жан-Пол с мъка се задържа на мястото си. Ивицата беше широка само около петдесет метра, камионът отведнъж изскочи на открито. Разчистената земя се простираше на още петдесет метра до висока ограда от телена мрежа. Част от оградата беше съборена, димът се носеше оттам. Отпред група хора, събрана около огън, хвърляше в него парчета дърво от пръснатите край тях купчинки. Всички се обърнаха от шума на идващия камион.

– Какво означава това? – попита Жан-Пол.

– Не съм сигурна... но май никой не е пострадал – каза щастливо Айла.

Групата се състоеше от шестима възрастни и две деца – момче и момиче. И двамата, застанали по-далече от огъня, държаха пушки в ръце. Айла натисна спирачките, от групата изтича единствената жена. Като другите и тя носеше само шорти. Айла скочи в прегръдката ѝ.

– Тиса! Така ме изплашихте! Видях дима и си помислих, че е от фермата! А после никого не намерих там!...

И един от мъжете припряно дойде при тях. Айла прегърна и него. Жан-Пол реши, че това е Лен, нейният брат. Много приличаше на Лон Хедън. Жан-Пол слезе от кабината.

– Лен, Тиса – каза Айла, – това е Жан-Пол Равно. Живее у нас.

Лен Хедън го изгледа с напрегнато любопитство, подавайки ръката си.

– Значи това е Небесният човек, за когото толкова сме слушали? Ще ми бъде много интересно да си побъбрим по-късно, щом остане време.

– И какво стана тук? – попита Айла, обърната към огъня.

– О, нищо особено, пълзяща лоза успя да събори оградата – отговори брат ѝ.

– Голяма ще да е била.

– Голяма си беше. Докато дотичаме, доста навътре беше се промъкнала. Малко обгоряла от токовия удар, преди да прекъсне веригата, но живичка и силно плющеше. Нали, Тиса? – Жена му потвърди с кимване. – Но успяхме да я насечем на парчета, напоихме я с керосин и я подпалихме. Поддържаме огъня, за да не се домъкне още някой неканен гост от пустошта, преди да дойде ремонтната група.

Жан-Пол с интерес надникна през оградата. За първи път виждаше пустошта отблизо. Зад ивица гола земя царуваше биологическия хаос. Господари тук бяха гигантските гъбички в безкрайно разнообразие от форми и цветове. Някои висяха като парцали от дърветата, на които

бяха изсмукали живота. Други представляваха огромни топки с диаметър няколко стъпки. Усещаше наситената гадна воня на гъбичките. Миришеше му на задушаване и смърт. Той се обърна към Лен.

– Как се предпазвате от проникване на гъбичките през оградата? Нали вятърът пренася спорите им?

– Е да, и това се случва. Пустошта отвсякъде налита на Палмира, но имаме екипи, чиято единствена работа е да следи това и да ги унищожава с антигъбични отрови, преди нещата да станат неуправляеми. Тук правим същото. Напояваме вътрешната ивица с антигъбични вещества, редовно излизаме зад оградата с огнехвъргачки, за да запазим и външната ивица. Всички фермери, живеещи като нас близо до оградата, трябва да правят същото. Но си знаем – това е предварително загубена война. Някой ден пустошта ще прегazi оградата и тогава ще отстъпим, за да построим нова по-навътре. И преди се е случвало... – Той примирено наведе глава.

– Лен, ако нямаш нищо против, ще заведа Айла и нейния... гост в къщата. Искам да приготвя вечерята – каза жена му.

– Ами да, вървете – съгласи се той. – Тук почти привършихме.

– Май ще е голяма теснотия в кабината, а Тиса? – каза Айла. – Ще трябва да седиш в скута на Жан-Пол, ако това не те притеснява.

– О, никак. А какво ще каже Жан-Пол? – Тиса му се усмихна присмехулно.

– Сигурна съм, че той няма да възрази – засмя се Айла.

Жан-Пол, който упорито опитваше да не гледа голите гърди на Тиса, също се усмихна малко насила.

След три часа седнаха да вечерят и ястията бяха хубави, но на Жан-Пол не му беше удобно да се чувства център на вниманието. Особено децата въобще не криеха любопитството си. Всеки път, когато погледнеше някое от тях, срещаше неуморно втренчените в него очи. Научи имената им – Сам и Тасма. Сам беше на единадесет години, Тасма – на дванадесет. Момичето беше по-малко копие на Айла и това леко объркваше Жан-Пол. Четиримата мъже, работещи във фермата, разглеждаха Жан-Пол с не по-малък интерес.

Лен почака до поднасянето на основното ястие – великолепно печено, преди да започне с въпросите си към Жан-Пол.

– Сигурно се чувстваш доста странно на земята, след като си прекарал целия си живот във въздуха?

– Така е – съгласи се Жан-Пол. – Но не съм съвсем объркан като някои от моите хора. Аз бях войник и често слизах долу, това беше част

от моите... хм, задължения. Но някои от хората ми никога досега не са били на земята и разбирам, че това им създава психически проблеми.

– Нямах възможност да говоря дълго с баща си след вашето идване – каза Лен. – Но той ми разказа някаква фантастична история за нов Небесен Господар от Космоса, който завладял вашия кораб, и не само вашия.

Жан-Пол на еди дъх изпразни чашата с бира и каза:

– Може и да ви звучи чудато, но е истина, само че не знам всичко, за да си представя ясно цялата история. Повече трябваше да разчитаме на слухове, останалото видяхме и... преживяхме.

– Жан-Пол, искаш ли още една порция печено преди десерта? – попита Тиса, докато наливаше бира в чашата му. Той се усмихна и завъртя глава.

– Благодаря, но не искам. Не мога да хапна и залък повече.

– О, но трябва да си вземеш и от ябълковия сладкиш – настоя тя. – Толкова си слаб!

– Да го беше видяла в деня, когато го извадихме от водата – обади се Айла. – Приличаше на някое от вашите плашила.

Жан-Пол вдигна ръце в знак, че се предава, а Тиса веднага му отряза огромно парче от сладкиша. Тя му се струваше привлекателна, но не по зашеметяващия начин, както му въздействаше красотата на нейната етърва. Цялото семейство, като Айла, имаше лека прилика с източната раса. Несъмнено това беше наследствено от японците.

– Моля те – каза Лен, – разкажи ни тази история.

– Мога да ви кажа каквото знам, а то не е много. Имаше някаква жена на име Джан Дорвин, отначало живеела в скапаната... извинете ме, в земната общност Минерва, в Северна Америка.

– Каква е тази Минерва? – намръщи се Лен.

– Преди Генетичните войни била обширна и могъща държава. А най-уникалната ѝ черта била, че жените там разполагали с цялата власт.

– Я виж ти – засмя се Тиса. – Твърде необичайно... макар че според мен такова държавно устройство си има своите предимства.

– Едва ли – промърмори Лен. – Та казваш, Жан-Пол, че мъжете там се оставали да ги управлява сбирщина от жени?

– Така се говореше.

– Изглежда ми съвсем разумно – твърдо каза Айла на своя брат.

Той поклати глава, явно не можеше да повярва.

– Както и да е – продължи Жан-Пол, – тази част от историята чухме от самия Небесен Ангел, когато ни говореше по системата за общо

оповестяване след нашето поражение.

– Небесен Ангел ли? – промълви Айла.

– В онзи ден Джан Дорвин сама се наричаше така. А може други да са я нарекли с това име. То беше име и на нейния въздушен кораб.

– А да, кораба – каза Лен. – Това е най-интересното. Наистина ли е дошъл от Космоса и как тази жена е успяла да го завладее?

– Това е доста неясно – призна Жан-Пол. – Знам само, че Джан Дорвин била сред малцината оцелели след разрушаването на Минерва от Небесния Господар „Панглот“. Там срещнала един роб на име Майлоу еди-кой си. Казваха, че точно той знаел за очаквания сигнал Небесен Ангел, намиращ се в орбита. Самият той бил дошъл от Космоса.

– От някоя колония ли? – попита Лен.

– Така се говореше. Помолих баща ви да попита хората от орбиталната станция, дали която и да е извънземна общност е изпращала експедиция насам през последните години. Отначало отговориха отрицателно, но се оказа, че един от марсианските кораби е изчезнал на път към орбитална станция преди осем години. Може би е кацнал принудително на Земята.

– Не ми се вярва някой да е оцелял.

– И на мен. После пък „Господарят Панглот“ бил нападнат и превзет от военните на друг Небесен Господар... „Ароматният бриз“.

Той се отпусна назад на стола си и зачака да види как ще реагират. Не се разочарова – Лен като че ли се стъписа. И баща му се изуми преди това.

– „Ароматният бриз“ – задавено каза Лен, – но това е Небесният Господар, който...

– Който е властвал над вас. Да, вече знам това. Баща ви ми каза, че и Палмира била сред подчинените му територии.

Лен попита с натежал глас:

– И каква е съдбата на военачалника Хорадо? Още ли е владетел на „Ароматният бриз“?

– Не. Мъртъв е.

– Слава Богу.

– Той беше мръсен убиец – горчиво каза Тиса. – Неговите воители отведоха майка ми, за да им бъде робиня. Повече не я видях.

– И как е умрял военачалникът?

– Преместил се с повечето си хора в „Господаря Панглот“. Изглежда лазерите на „Ароматния бриз“ вече не работели... Затова избягал от

подвластните си територии.

Лен и жена му се спогледаха.

– Само ако знаехме – процеди през зъби Лен.

– Та казват, че нападнал Небесния Ангел малко след спускането му към Земята. Но Джан Дорвин вече управлявала новия кораб и видяла сметката на Хорадо.

Всички се умълчаха. Накрая Лен каза:

– Май дължим голяма благодарност на онази Джан Дорвин.

Жан-Пол въздъхна.

– Трябва да ви призная, че моите чувства към нея са малко по-други. Хубаво си живеех в „Господаря Монкалм“, но изведнъж отнякъде изникна нейният Небесен Ангел, принуждава ни да се предадем и преди да се опомним, вече сме под властта на компютърна програма. Това беше запис на личността на една жена... не, момиче... която е умряла много отдавна. Ашли се казваше... – Жан-Пол направи гримаса. – Доколкото схванах, проблемите идваха от износването на програмата. И без това се говореше, че била презапис от презапис. Отначало нещата не вървяха толкова зле, но после Джан Дорвин изтърва юздите на всички програми, управляващи корабите. И онзи полудял призрак си правеше с нас каквото му скимне. А хората в другите кораби имаха още по-лош късмет – тамошните програми на Ашли ги изхвърлиха от корабите и по принуда станаха земни жители.

– А с Джан Дорвин какво стана? – попита го Айла.

Той сви рамене.

– Кой знае. Или Ашли я е убила, или и тя е била стоварена на земята.

– А каква е била целта ѝ, щом е събирала цяла флотилия от Небесни Господари? – попита Лен.

– Искаше да освободи всички земни общности от игото на Небесните Господари, също и да използва общата лазерна мощ на флотилията, за да разчисти по-големи територии от пустошта.

– Е, като че е искала да направи добро – отбеляза Тиса.

Жан-Пол пак въздъхна.

– Да, като си мисля сега, така ще да е било. Но тогава... ние я намразихме, защото ни отне Небесния Господар.

– Ясно – каза Лен, – светът май се е простил със златния шанс да се отърве от пустошта.

Никой друг не се обади, докато Айла каза:

– Добре де, остават ни хората от Космоса. Току-виж татко се оказал

прав и в тях открием спасението си.

Стана късно, докато се приберат, минаваше полунощ. Оставиха камиона с товара от портокали в склада за плодове и вървяха пеша от центъра на града до дома на Айла. Айла не беше словоохотлива по обратния път за голямо разочарование на Жан-Пол. Надяваше се да продължат разговора, прекъснат от случката във фермата. Стори му се уморена. Поне за себе си беше сигурен, че се чувства като пребит, а не беше принуден да се бори с ината на тромавата кола.

Шепнешком си пожелаха лека нощ в тъмната кухня и се разделиха. Жан-Пол седна на леглото в стаята си, чакаше Айла да излезе от банята. Щом чу да се затваря вратата на нейната спалня, той се запъти към банята, стъпваше тихо, за да не събуди своя домакин.

Върна се в стаята, съблече се и се пхна под чаршафа. После угаси нощната лампа до леглото. След малко чу някой да отваря вратата на неговата спалня. Рязко седна в леглото.

– Кой?...

– Тихо де! Кой може да бъде според тебе? – прошепна Айла.

Усети хладните ѝ ръце около врата си.

– Ами баща ти?

Ръцете ѝ се дръпнаха. Тя се съблече бързешком.

– Не се притеснявай от него – каза тя, докато се притискаше до него в леглото. – Той спи дълбоко.

Лон Хедън лежеше в тъмнината и слушаше как дъщеря му, уж тайно, се люби с Небесния воин. Опитваше се да разбере хаоса от чувства в главата си. От една страна, одобряваше всеки, който би направил дъщеря му щастлива. Но не можеше и да преглътне гнева си – тя искаше мъж, който само допреди дни беше техен враг, въпреки че самият Жан-Пол му беше симпатичен. Изпитваше и обичайната за всеки баща ревност, щом дъщерята проявеше любовта си към друг мъж. Какво още? Завист? Да, завиждаше, но на кого? Постепенно осъзна, че завижда и на двамата. Едва ли щеше да се люби с жена през кратките дни, които може би му оставаха.

В паметта му изплува лицето на неговата покойна жена. Където и да е тя сега, скоро ще отиде при нея. Не! Това са празни приказки! Нищо няма след живота, както няма нищо и преди това. Само забрава... а след пълноценния живот един човек от Висшия стандарт би трябвало да се примири със забравата. Но той не можеше. Не искаше да умре. И

Краят на небесните господари

мисълта за смъртта дори го ужасяваше... ако трябва да бъде честен поне със себе си.

Шумът в стаята на Жан-Пол беше затихнал отдавна, преди сънят милостиво да споходи Хедън.

Глава четиринадесета

Джан седеше с Робин в залата за отдих. Играеха шах. Сякаш от векове не беше изглеждал толкова жизнен, но и това не й вдъхваше дори слаба надежда. Виждаше, че му е трудно да следи играта, затова сама правеше грешки, колкото да продължи.

Пак я налягаха скуката и отчаянието, усещаше се хваната в капан. Откакто й отказаха достъп до Играчката, просторните помещения на Шангри Ла не й помагаха да се отърси от клаустрофобията. а като знаеше, че Майлоу и Ашли са някъде горе и упорито търсят станцията, не можеше да се радва на добро настроение. Както винаги, програмите не казваха нищо утешително. Сутринта тя пак разпитваше Дейвин за последните новини. И както винаги отговорите му бяха хлъзгаво неясни. Роботите на Майлоу, които старателно се движеха по ледения шелф и проучваха района със сеизмичните вълни от взривовете, още се намираха далече от станцията. Тя отново попита какво ще правят програмите, ако Майлоу намери Шангри Ла и получи обичайния отговор:

– Не се тревожи за нищо. Всичко ще се оправи.

– Не му вярвам – каза тя на глас. – На никой от тях не вярвам.

Робин, който се канеше да направи глупав ход с единия си офицер, вдигна поглед от дъската.

– На кой?

– Как на кой, говоря за Дейвин и другите програми. Те са замислили нещо, но каквото и да е, няма да е добро за нас.

Той сви вежди.

– Не те разбирам. Програмите не биха ни навредили. Те са тук, за да се грижат за нас.

– Те са тук, за да се грижат за Елоите и, поне на теория, за тебе. А мен само търпят, може би вече мислят да се отърват от присъствието ми, след като изтискаха нужната им информация до капка. Пък и за тебе не съм сигурна дали са много загрижени.

Той я погледна още по-смутено.

– Джан, какво говориш? Аз може и да не съм Елои, но програмите винаги са правили всичко за мен. Такива са изискванията на Етическата програма.

Тя подсмъркна неприязнено.

– О, да, така наречената Етическа програма. На нея вярвам по-

малко, отколкото на другите. Признавам, оставила те е да живееш и да израснеш, без да си Елои, но не ме питай защо. И изобщо не ми говори за официалното обяснение. Програмата била спазвала и досега древните правила на Обединените нации за работа с човешките ембриони. Ха!

Робин видимо се разтревожи.

– Но какво друго обяснение може да има?

– Не знам – отсече Джан, но видя, че го е разстроила. Усмихна му се окуражително и го потупа по ръката. – Не ми обръщай внимание. Може да ме е хванала параноята. Сигурна съм, че всичко ще бъде наред. – С отвращение се сети, че се държи с него, както Дейвин с нея.

Празните ѝ думи обаче подействаха, както и очакваше. Лицето му се отпусна, той пак се усмихна. „Горкичкият ми Робин“. Тя още го обичаше, колкото и да се беше променил, но понякога с мъка си припомняше страстта помежду им. Знаеше колко е несправедливо, но сега често ѝ се струваше подобен на Елоите, почти с нищо не напомняше енергичния силен младеж, когото срещна.

Протегна ръцете си над шахматната дъска и докосна лицето му.

– Робин, какво чувстваш към мен сега? – меко попита тя.

Спокойствието пак изчезна от лицето му.

– Какво чувствам ли? Към тебе? Но защо питаш?

– Обичаш ли ме?

– Аз... струва ми се, да.

– Както преди ли? Не помниш ли как беше?

Той сведе поглед.

– Помня – неохотно каза Робин. – Но... Сега е друго. Знаеш защо.

– Но Дейвин каза, че промените, направени в тялото ти, за да компенсират липсата на... е, би трябвало да възстановят нормалните ти емоции. Но не става, нали? Сега не ме желаеш, така ли е?

Робин не вдигаше очи от дъската.

– Не е като преди – бавно промълви той, – но аз... още те обичам, Джан. Наистина.

– Знам, вярвам ти – тъжно каза тя. Пусна лицето му. – Нека си довършим играта.

Играта завърши по единствения възможен начин. Робин заяви, че е уморен и ще си отиде в стаята да поспи. Джан също се прибра в стаята си, но не за да спи. Докато мастурбираше, преживяваше в спомените си как се любиха с Робин първия път. След оргазма напипа сълзи по лицето си. Майко Богиньо, каза си, може би все пак Дейвин и Майлоу са

прави? Може би човешката душа не е нищо друго, освен заплетена игра на хормони, насочвани от наследствеността? Робин беше живо доказателство за това. Хормоналното му равновесие се промени и край – вече не беше същият човек. А ако и това не е доказателство, трябваше само да погледне Елоите...

Лежеше и разопляше последните си философски препирни с Дейвин. Стана тази сутрин, след като безплодно го разпита за подвизите на Майлоу. Той вече смяташе да изчезва, когато тя каза:

– Дейвин, почакай. Помниш ли онзи разговор? За еволюцията на човешкото съзнание? Ти каза, че било просто още едно средство в борбата за оцеляване, не по-важно от гъвкавия нос на някакво изчезнало животно?

– Не повтаряш точно думите ми, но си спомням разговора, разбира се.

– Но аз пак ти казвам, че човешкото съзнание е уникално. И че несравнимо превъзхожда съзнанието на което и да е животно.

– Ти го казваш – усмихнат отговори той.

– Но ти не си съгласен?

– Страхувам се, че не.

– Добре тогава, а как ще обясниш чувството за хумор у хората? Присъщо е само на човешките същества и несъмнено няма никакво значение за оцеляването, така че не се е появило заради някаква определена причина. Това не доказва ли, че човешкото съзнание излиза от рамките на твоя чисто механистичен възглед за света? Че е нещо особено, единствено по рода си?

– Напротив – отвърна той, – развило се е точно като средство за оцеляване. И не е присъщо само на хората. Вашите работни шимпанзета в Минерва не се ли смееха понякога?

– Да – призна тя, – но те бяха генетично усъвършенствани.

– И обикновените шимпанзета можели да се смеят, по своему, разбира се. Чувството за хумор и при хората, и при шимпанзетата е само по-сложно, по-съвършено качество, познато като „игривост“ при всички по-висши бозайници.

– Игривост?

– Да, ако си гледала малки животинки, трябва да си я забелязала. Но да се върнем към моя предишен пример – онези големи котки, лъвовете. Малкото лъвче си играе с другите си братчета и сестричета, с майка си също. Това е борба, но престорена. Лъвчето се учи как да се бие, но без да наранява противника си и без да пострада сам, ако няма

случайна злополука. Освен това дава воля на естествената си агресивност.

– А според мен има огромна разлика между играещите си лъвчета и човешкото чувство за хумор – каза Джан.

– Въпрос само на степени в развитието. Висшите примати живеят в много по-усложнени социални отношения, отколкото семейство лъвове. Затова по необходимост „игривостта“ на маймуните е далече по-усъвършенствана. И тъй като хората са най-висшата разновидност на приматите, имат „чувство за хумор“. Но то пак си остава игра на битка, агресията придобива безопасни форми, „клапанът“ на емоциите изпуска парата, без някой да пострада физически. Ако не беше така, първите орди висши примати щяха да се самоунищожат от избухването на вътрешните напрежения в групата. Човешката раса никога не би се развила без това средство за оцеляване. Но хуморът пак си остава една от многото форми на агресия. И почти винаги е жесток.

Джан пак се почувства надхитрена. Не можеше да се съгласи с доводите на Дейвин, но поне засега не намираше с какво да го обори. Каза ядосано:

– Ами ти? Имаш ли чувство за хумор?

– Не.

– Но измисляш шеги. При това лукави.

– Ние можем да имитираме чувство за хумор, това е всичко. За какво му е на един машинен интелект чувство за хумор? Ние не сме обществени животни. Нямаме нужда от това.

– А от жестокост? Способни ли сте да проявявате жестокост?

– За жестокостта са нужни емоции.

– Щом можете да имитирате чувство за хумор, бихте могли и с жестокостта?

– И за какво ни е да правим това?

– Уместен въпрос – промърмори Джан.

Сега лежеше в стаята си и се питаше дали е обречена да прекара остатъка от живота си в станцията, ако програмите все пак решат да я пощадят. И да успееше с някакъв опит за бягство, на какво можеше да се надява в света навън? Нищо, освен пустош и Небесни Господари, няколко от тях под контрола на смахнати програми на Ашли. О, там беше и Майлоу. Майлоу, който изхвърли от тялото му нейния любим син Саймън, за да си присвои нов живот. Тя се надяваше, че тукашните програми ще унищожат и него, и Ашли, когато открият станцията, а това непременно щеше да се случи. Програмите разполагаха с Играчката, а от

опит знаеше, че е неуязвима за стрелба с лазери.

Твърде много загуби досега. Толкова много скъпи хора. Нейната майка, Алза, Сирай... Саймън. Само Робин ѝ остана, вече губеше и него. Дългия живот в станцията би станал по-поносим, ако се превърнеше в предишния Робин, но ако сегашното положение се проточеше безкрайни години, съществуването ѝ тук би означавало само сива безнадеждност.

Може би след време ще се примоли на програмите да я превърнат в Елои. За тях поне скуката не беше проблем. Идеята ѝ се стори занимателна. Джан стана и отиде пред голямото гледало на стената. Не липсваха огледала в Шангри Ла. Елоите обичаха да се оглеждат, можеха да прекарват часове в съзерцание на самите себе си. Джан оглеждаше отражението си и опитваше да си представи как би се чувствала като Елои. Безполово същество. Без полови органи, дори без анус. Елоите нямаха обичайната отделителна система. Малкото отпадъци, останали след като съвършената им храносмилателна система погълнеше внимателно съставената храна, излизаха през потните им жлези.

Мозъците им се бяха променили не по-малко от телата. Елоите пребиваваха в неизменно благословено спокойствие, мозъците им просто тънеха в разнообразие от естествени невротрансмитери, предизвикващи наслада. Например енцефалините, подобни по въздействието си на опиума. Елоите никога не се тревожеха, не познаваха тъгата и депресията, не можеха да се страхуват. Всъщност не чувстваха нищо, освен невероятното, гнусното великолепие на доволството. Но какво лошо има в това, каза си Джан. Нали единствената цел на човечеството беше щастието?

Не, възрази си сама, щастието на Елоите не беше вечно преследваната цел. Някакъв остатък от нейната забравена религия ѝ казваше, че Елоите са морално нечисти. Гледайки отражението си, тя беше сигурна, че никога не би поискала да се превърне в Елои, дори да беше възможно. Те не бяха хора. А на нея ѝ харесваше да бъде човек, да бъде жена, заедно с доброто и лошото. Даже и със срането.

Глава петнадесета

Орбиталната станция Караганда се намираше в точката Лагранж 5, а мястото на Белведере беше в Лагранж 4. Двете точки бяха разположени по орбитата на Луната и имаха предимствата на най-устойчивите места във вечната гравитационна борба между Земята и нейния спътник. Имаше още три точки на Лагранж, но те не предлагаха такава стабилност и тамошните станции трябваше да маневрират от време на време, за да поддържат орбитата си. Белведере и Караганда бяха първите станции и естествено заемаха най-добрите места.

Майлоу се наслаждаваше на престоя си в Караганда. И нейните обитатели бяха християни, но поради руския си произход се придържаха в основни линии към старата руска православна църква. Почти по нищо не приличаха на пуританите от Белведере. Тук нямаше разделение на половете, освен това си позволяваха удоволствия като алкохола. Ужасеното лице на Отец Шоу достави на Майлоу неизразимо удоволствие, когато по време на първата официална среща с управляващата групировка на Караганда той прие поднесената чаша водка.

– Братко Джеймс! Какво си мислиш, че правиш? – изломоти със задъхан шепот Отец Шоу.

– Не искам да проявявам невежливост спрямо нашите домакини – прошепна в отговор Майлоу с безстрастно лице.

– Безсмъртната ти душа е в опасност! Ще съобщя за постъпката ти още щом се върнем!

– Разбира се, Отче – каза Майлоу, поднасяйки чашата към устните си.

Отпи огромна глътка. Питието изгоря гърлото му. Великолепен вкус. Вярно, остра и силна, но истинска водка. Откога не беше пил? Поне от най-ранния период в Белведере, преди налагането на свирепите правила. Твърде дълго.

Седналите около масата управници на Караганда също проявиха изненадата си. Твърде добре познаваха задушавашите нрави на хората от Белведере. Но това беше нещо ново и те оглеждаха любопитно Майлоу.

– Интересно – каза той и остави празната чаша на масата.

Отец Шоу сякаш щеше да се пръсне от високо кръвно. Само присъствието на останалите го удържаше от словесно буйство.

Целта на срещата беше и двамата от Белведере да научат подробностите за предстоящата експедиция до Земята. Освен управниците присъстваше и капитан Иля Вюшков – човекът, който трябваше да възглави експедицията. И той като останалите се отличаваеше с широкото си славянско лице, но изглежда още не беше навършил и тридесет години. Излъчваше жизненост и готовност за действие, които привидно липсваха у началниците му. Майлоу не се учуди, когато по-късно научи, че Иля и всички в екипажа му са доброволци. Каза си, че по-нататък може би ще извлече полза от качествата на този Иля.

– Остава да се направят последните промени в кораба – каза в началото на срещата Саша Якинфович, президентът на Караганда. – Отнеха ни повече време от очакваното, но се надяваме да тръгнете след седем дни. А дотогава дано ви хареса гостоприемството на Караганда.

– Ще се постарам – отвърна Майлоу и тогава прие водката.

Несъмнено и животът в Караганда си имаше своите ограничения, но поне не се усещаше суровостта на Белведере. Залата за съвещания беше обзаведена с красиви и удобни мебели, по стените се виждаха гравюри. Разбира се, бяха с религиозни сюжети, но и това разнообразяваше след потискащо голите стени на Белведере.

– Значи смятате да постигнете търговско споразумение с хората от Земята? – обърна се Майлоу към президента.

Въпросът му развесели управниците на Караганда. Президентът каза:

– Въобще не смятаме да правим това. Разбира се, казахме това на земните хора, но ние просто ще ги завладеем.

– Естествено – промърмори Майлоу. – Но вероятно ще окажат съпротива?

– Не се съмняваме в това. Сами ни казаха, че имат огнестрелно оръжие, дори оръдия, но нямат нито лазери, нито други видове излъчватели. Капитан Вюшков и неговите хора лесно ще смажат всеки опит за съпротива.

Капитан Вюшков се усмихна на тези думи и кимна. Майлоу отново го погледна одобрително и каза на президента:

– Е, Отец Шоу и аз сме загрижени само дали могат да бъдат спасени душите на земните хора. Ако успее планът ви да ги подчини, нашата задача става още по-лека. – Той се пресегна и вдигна празната си чаша. – Моля ви, налейте ми още от вашата чудесна водка, за да вдигнем тост за успеха на нашите общи начинания. – И докато пълнеха чашата му, той слушаше как Отец Шоу пръска слюнки по него.

Когато най-после останаха сами в стаята си, Отец Шоу можа на воля да излее злобата си. Но отначало от устата му се чуваха само неразбираеми звуци, той обвинително сочеше с пръст Майлоу, който се отпусна на леглото, скръсти ръце и го загледа невъзмутимо. Това поведение още повече вбеси Отец Шоу. Накрая забълбукаха и думите.

– Ти... ти... това е... това... ти... нетърпимо... как се държиш... нетърпимо... Ще си платиш... уверявам те!

– О, щом отново почувствахте притегляне, бузите ви възвърнаха цвета си – каза му Майлоу.

– И продължаваш с наглостта си! – задъха се Отецът. – Братко Джеймз, щом се върнем в Белведере, ти... ти ще бъдеш лишен от ранга си в Църквата. Ще се погрижа така да те накажат, че сам ще поискаш Бог да те прибере, преди да е изтекъл отреденият ти живот!

– Млъквай бе, глупак! – отрони Майлоу. Време беше да свали маската. – Ако не започнеш да се държиш по-кротко, никога няма да видиш Белведере.

Отец Шоу замръзна. Явно не вярваше на ушите си.

– Братко Джеймз... – прошепна изумено, – държиш се сякаш те е обладал зъл дух.

Майлоу кимна.

– Доста добре казано. Да, обладан съм. От себе си. Аз съм Майлоу Хейз. Брат Джеймз беше само маска. При това много полезна. Помогна ми да оцелея през безкрайно тъпите години, които бях принуден да прекарам в гнусното ви общество. Но сега съм свободен и не смятам да се преструвам нито секунда повече. И въобще не смятам да ти угаждам, смешно дебело прасе.

Отец Шоу отстъпи крачка назад. В очите му се появи страх.

– Да, обладал те е демон! Това безбожно място ти вреди. Ще се моля за тебе...

Майлоу скочи мълниеносно от леглото, хвана с две ръце гърлото на Отеца и без усилие го вдигна от пода. За втори път през последния час лицето на Отец Шоу се наля с кръв, но сега причината беше друга.

– По-добре се моли за себе си – студено го посъветва Майлоу, докато другият се опитваше да си поеме дъх. – Или ще правиш каквото ти казвам, или ще те пречукам. Разбра ли ме?

Отец Шоу направи опит да кимне. Майлоу го пусна и той падна на колене, закашля се, въздухът свиреше в дробовете му. Майлоу се върна на леглото. Отецът си остана на колене, гледаше Майлоу уплашено, притрайвайки врата си.

– Какво си ти? Дявол?

– Казах ти вече. Името ми е Майлоу Хейз. Някога, на Земята ръководех генинженерната корпорация „Хейз“. Беше една от най-силните Генетични корпорации преди войните. После избягах под фалшиво име от планетата, ясно ти е защо, нали? И от тогава се криех в Белведере. Досега.

Лицето на Отец Шоу ясно показваше убеждението му, че Майлоу, или обладалият го демон, е в ноктите на лудостта.

– Но си роден в Белведере – възрази той.

Майлоу му обясни какво всъщност е представлявало това раждане и как първият Майлоу е избягал на Марс. Когато млъкна, Отец Шоу вече не знаеше на какво да вярва.

– Ще оценя съдържаността ти, ако не дрънкаш за това пред всеки. Дори да опиташ, няма да ти повярват. Освен това ще кажа, че това е психическо разстройство, причинено от безтегловността. Не забравяй – тук лекарят съм аз. А сега трябва да обещаеш само едно – ще ми се подчиняваш напълно. Уверявам те, другата възможност ще бъде крайно нежелателна за тебе. И така?...

След малко Отец Шоу кимна.

– Кълна се.

– Добре – каза Майлоу. – Не е нужно да оставаш на колене. Не съм от боговете, които държат на ритуалите. Ще се задоволя и с искреното ти послушание.

Майлоу се забавляваше с Тайра, но внезапно беше грубо прекъснат.

– Майлоу! – Звукът беше толкова силен, че едва не му спуска тъпанчетата, а Тайра се сви уплашено. Е, няма как, каза си Майлоу, много е добра в уплахата. Дръпна се от момичето и седна на леглото. – Ашли, ти наистина подбиращ най-подходящите моменти, за да си бърбим с тебе. Сега какво има?

Както говореше, Тайра се възползва от възможността, скочи и се втурна към банята.

– Писна ми вече, Майлоу! – гръмотевично отекна гласът на Ашли. – Кога ще ми покажеш някакви резултати!

– Имай малко търпение. Вече е само въпрос на време. Трябва да покрием хиляди квадратни мили на този леден шелф, а ти ми отдели малко паяци за работа. Ако би желала да използваме и резервните?...

– Я не ме размивай! – отсече тя. – Без тях съм безпомощна.

– Не искаш ли да ми се довериш? Мислех си, че отново сме

партньори.

– Ха! – Късият зъл смях беше достатъчно красноречив.

– Сериозно ти говоря, и така паяците изследваха повече от половината шелф. Всеки момент бихме могли да се доберем до целта.

– Ще ти дам още една седмица.

– После?...

– Ще те сваля на леда. Както си облечен сега.

– Ашли, бъди разумна. Не мога да гарантирам, че до една седмица ще открием станцията. Ашли?...

Инстинктивно усети, че тя е прекратила „присъствието“ си. Поседя намръщен на леглото, стана и тръгна към банята.

– Господине, установихме връзка с Белведере – каза радиооператорът и стана от стола си.

Отец Шоу зае мястото му. Нервно избърса потта от челото си.

– Сега излезте – каза на радиооператора, опитвайки се да не забравя указанията му как се работи с апаратурата.

Изчака съскането на затварящата се врата, приведе се ниско над микрофона и натисна бутона за предаване.

– Говори Отец Шоу, обаждам се от станцията Караганда. Кой е насреща?

Никой не отговори, той видя, че още натиска бутона. Пусна го и веднага чу глас:

– Повтарям, аз съм брат Робърт, свързочник втори клас. Край.

– Слушай ме внимателно – настоятелно каза Отец Шоу, – искам да попиташ Центъра за цялата информация, с която разполага за мъж на име Виктор Париш. Ъ-ъ край.

Последва пауза, озадаченият глас се обади:

– Веднага ли искате тази информация, Отец Шоу? Край.

– Разбира се, че веднага, тъп... – Млъкна и се помъчи да си наложи спокойствие. – Много е важно. Побързай, моля те. Край.

– Слушам, Отец Шоу – отвърна безизразно брат Робърт. – Ще ми е нужно малко време. Моля ви, изчакайте.

„Ще чакам, глупчо, ядосано помисли Отец Шоу, какво друго ми остава?“ Но чакането само изостряше нетърпението му. И страха. Знаеше, че е в безопасност. Брат Джеймс в момента обикаляше с водач почти завършения кораб, който трябваше да ги понесе на Земята. И Отец Шоу трябваше да отиде, но се отказа в последната минута, извини се, че не се чувства добре. Но мисълта, че човекът, скрит под името брат Джеймс,

би могъл да разкрие с какво се занимава, караше стомаха на Отец Шоу да се гърчи, трудно му беше да диша от ужас. Потисна желанието да се огледа нервно през рамо.

– Отец Шоу, чувате ли ме? Край.

– Да, да! – припряно отговори той. – Какво научи?

Отговор нямаше. Сети се, че не е натиснал бутона за предаване. Сега се поправи.

– Тук съм – каза по-спокойно. – Какво научи? Край.

– Според Центъра имало е човек на име Виктор Париш, но преди много време. По-точно преди около сто и шестдесет години. Вероятно не е този, от когото се интересувате? Край.

– Какво е станало с него? Край.

– Загинал е при трагична злополука, Отче. По време на експедицията до Марс през 2298 година. Всички членове на екипажа, освен един, са умрели поради разгерметизация на кораба. Край.

Отец Шоу вече трепереше. Брат Джеймс беше казал истината... Натисна бутона за предаване.

– Братко Робърт, това е безкрайно важно. Слушай внимателно. Искам веднага да се обадиш на Отец Маси. Имам спешно съобщение за него...

Сърцето на Отец Шоу подскочи лудо – една ръка се появи сякаш отникъде, вкопчи се в китката му и я дръпна от бутона. Той изви глава. Брат Джеймс се усмихваше над него. Невъзможно! Не беше чул влизането му.

– Как?... Как?...

– Ало? Отец Шоу? Чувате ли ме? Край.

– Но... нали разглеждаше кораба... – запелтечи Отец Шоу, струваше му се, че китката му е счупена. Усмивката не слизаше от лицето на брат Джеймс.

– И аз се измъкнах. Казах им колко съм загрижен за здравословното ти състояние. Пътуването дотук ти се отрази зле, би могло да стане... и по-лошо.

С вледеняваща яснота Отец Шоу схвана намерението му.

– Ти... ще ме убиеш.

– О не, разбира се, че не. Ако правиш каквото ти казвам.

– Отец Шоу? Обадете се, Отец Шоу! Край.

– А сега – продължи брат Джеймс, – кажи на нашия приятел в Белведере, че съобщението ти за Отец Маси е следното: Досега нашата мисия, с Божия помощ, е успешна. Имаш всички основания да вярваш, че

Край на небесните господари

и до края тя ще се увенчае с успех. С нетърпение очакваш да изпълниш Божията воля на Земята. Край на предаването. – Той пусна китката на Отец Шоу. – Хайде.

Отец Шоу натисна бутона за предаване и повтори думите. После китката му отново беше дръпната настрана.

– Мисля, че трябва да се връщаме в стаята си – каза брат Джеймз. – Изглеждаш уморен. Имаш нужда от почивка.

Глава шестнадесета

Жан-Пол беше сигурен, че много време ще трябва да мине преди да хареса подводното плуване. Ако това беше възможно. Тук, под вълните, Айла се чувстваше в стихията си. Всяко нейно движение показваше радостта ѝ, че е във водата, но за него всичко наоколо си оставаше чуждо. Преди да падне от горещия „Господар Монкалм“, не беше докосвал морето. Това само по себе си беше достатъчна пречка, но гмуркането под повърхността се оказа още по-лошо. Първият път смелостта му се изпари, насила спря напъна да се замаята панически във водата.

Чувстваше се някак натясно. Преди всичко заради акваланга, уст-ройството, което вкарваше въздух в дробовете му с налягането на околната вода. Твърде неуютно беше да съзнава, че всяко вдишване... животът му зависеше от този малък апарат. Притесняваше го и слабата видимост. Даже тук, съвсем близо до брега, където водата беше изключително прозрачна, Жан-Пол недоволено установи, че с отдалечаването всичко бързо се превръща в непрогледна мътилка. На границата ѝ се мяркаха сенчести движения. Айла му каза как понякога малки акули успявали да се промъкнат през металните прътове на морските стени. Сега той не можеше да се отпусне.

Айла мина пред него и с ръка показва, че е време да се връщат. Жан-Пол се подчини на драго сърце. Плувайки до нея, той се чувстваше достатъчно сигурен, за да следи грациозните движения на тялото ѝ. Сега вече знаеше, че любовта към тази жена го е сграбчила неумолимо. Тя го опияняваше. Толкова нелепо му се струваше, че само преди седмици би се отворил от мисълта даже само за секс с жена от земята... със земен червей, не би могъл и да си представи, че ще се влюби. Но насажданите цял живот предрасъдъци просто изчезнаха...

Стигнаха до плитчините и вече можеха да се изправят. Жан-Пол с удоволствие смъкна от себе си акваланга и стягащата маска. Свали и плавниците, метна ги през рамо. Ухили се на Айла.

– Казвай, каква е присъдата?

Тя направи гримаса.

– Още се мотаеш като пияна костенурка. Но се учиш.

– А това означава ли, че мога да дойда с тебе утре отвъд стената?

– Щеше да е по-добре, ако потренираш още, но от мен да мине.

Зашляпаха към брега. Морските хора така и не се появяваха досега,

но Айла и нейните приятели редовно отиваха на мястото за срещи, надяваха се да ги дочакат. Планът на Айла да рискува с гмуркача чак до подводната станция беше отхвърлен от баща ѝ на секундата, както и очакваха.

– Олеле!

Айла спря и се вгледа в брега, засенчила очите си със свободната ръка от ярката слънчева светлина. Жан-Пол проследи посоката на погледа ѝ. Видя, че Кел ги чака на брега. А малко настрани от него стояха трима, които не познаваше.

– Какви са тези? – попита, когато пак тръгнаха.

– Дечицата на Бенкс. Малките съкровища на Джелкър. Само те ми липсваха.

Групата се състоеше от двама мъже и една жена. Единият от мъжете и жената като че наскоро бяха навършили двадесет години, а третият беше достигнал оптималната възраст и би могъл да е на всяка възраст над тридесет и пет. Той заговори пръв, щом Айла и Жан-Пол се добраха до брега. Тонът му беше присмехулен.

– Вярно било, значи. Айла Хедън си ходи с Небесен мъж. Дъщерята на един от нашите шестима управници си е избрала за любовник един от нашите врагове.

Гневът на Айла се показва на лицето ѝ, но тя не каза нищо. Кел, който пристъпи към нея, за да ѝ помогне с подводното снаряжение, изглеждаше още по-ядосан, но Жан-Пол не беше сигурен към кого всъщност е насочена свирепостта му. Самият Жан-Пол реши да си мълчи, за да види как ще тръгнат нещата. Разкопча ремъците и облекчено пусна тежки-те кислородни бутилки на пясъка.

– Това е позор, обида за народа ни – сега пък се обади момичето. – Позволяваш си да спиш с някой, който е искал да завладее Палмира.

Този път Айла не успя да се съдържи. Застана пред момичето и гневно каза:

– Джой, не си давай воля на мръсния език! Ясно ти е като бял ден, че съветът гласува да бъде простено на Небесните хора!

– Не целият съвет, Айла. Баща ни, например, не гласува за това. – По-възрастният отново се включи.

Айла се завъртя към него.

– Ами друго не можеше и да се очаква, нали, Брон? Всичко, което моят баща подкрепя, веднага се отхвърля от твоя, няма значение какво е то.

– Баща ни не е предател – каза Джой.

– Искаш да кажеш, че моят баща е, така ли? – студено се осведоми Айла.

– Тъх – потвърди по-младият. – Иска да ни набута в ръцете на онези от Космоса.

– Това са идиотщини и вие самите го знаете! – кресна побесняла Айла. – Хората от Космоса идват да ни помогнат!

– В какво, да се върнем в каменния век ли? – подигра й се Брон.

– Ами вие защо не млъкнете – най-после се намеси и Кел.

– Защо не опиташ да ни накараш? – каза Брон и пристъпи към него.

– Че как, ей сега – каза Кел и също направи движение към противника.

– Кел, недей – въздъхна Айла. – Не си струва. Нали точно това искат. От баща си са се научили да объркват нещата просто за удоволствие. На него това му е радостта в живота. Хайде, да си вървим.

Отдалечи се по брега със снаряжението си. Кел се поколеба, но след малко я последва с нежелание. Жан-Пол вдигна своето снаряжение и тръгна, кимайки вежливо на тримата Бенкс.

– Засега довиждане, Небесни човече – извика след него Брон. – Скоро ще се видим. – Заплахата беше съвсем ясна.

– Господи, как ги мразя – мърмореше Айла, когато Жан-Пол я настигна. – Как се осмеляват да дрънкат тези глупости за баща ми!

– Трябваше да ме оставиш да просна Брон. – каза Кел, мятайки яростни погледи през рамо.

– Не, нали ти обясних. Много им се искаше да стане бой. Да пукне дано и Джелкър, и отрочетата му. Всеки ден примъква нови привърженици. И в един глас твърдят, че било голяма грешка да вярваме на хората от Космоса.

– Няма значение, не ви остава дълго да чакате, за да им натриете носовите – напомни Жан-Пол. – Космическите хора ще бъдат тук след седмица.

– Е, да, – кимна Айла. – Но тогава доста хора ще трябва да се извинят на татко.

Жан-Пол помогна на Айла и Кел да подредят снаряжението в склада, после се запъти към болницата. Както винаги Айла го попита дали иска да дойде с него и както винаги той й благодари, но отказа. Задължението беше само негово, освен това не искаше тя да вижда как изглеждат жертвите на изгарянията. Вече знаеше, че би й причинил страдание.

Видя групичка, застанала пред болницата. Някой го посочи и всички се обърнаха към него. Разбра, че го чакат. Всички бяха измежду оцелелите от „Господаря Монкалм“.

– Жан-Пол, искаме да поговорим с тебе – каза един от мъжете, щом той наближи.

Преброи осмина. Петима мъже и три жени.

– Забелязах – отвърна Жан-Пол. – И за какво?

Опитваше се да свърже тези лица с имената. Но беше опознал хората едва след катастрофата. Всички негови приятели и познати загинаха в бедствието.

– За плановете ти за нас – каза друг мъж.

Стъписан, Жан-Пол каза:

– Ама какви планове?

– Ти си нашият вожд. Твое задължение е да направиш нещо за положението ни – извика жена.

Жан-Пол не беше сигурен, но тя май се казваше Шарлот.

– Нашето положение! – повтори той, още не разбираше. – И какво е то според вас?

Някои от хората се спогледаха тревожно. Мъжът, който го заговори пръв, реши да поеме инициативата. Жан-Пол си спомни, че името му е Филип.

– Тук сме като в капан сред проклетите земни червеи. Докога ще търпим униженията? Трябва да направиш нещо!

Жан-Пол потисна спонтанното си желание да се разсмее, но гневът веднага го замести. Тези хора – неговите хора – с нищо не бяха по-добри от тримата Бенкс, които срещна по-рано.

– И какво очаквате да направя? – попита с нескрит сарказъм. – Да щракна с пръсти и да се появи нов Небесен Господар?

– Искаме от тебе – каза Филип, – да измислиш план как да поставим тези земни червеи на мястото им. Щом си наш вожд, длъжен си да направиш това.

Жан-Пол се ядоса още повече. Бавно каза:

– Не съм, защото първо на първо вече не съм ваш вожд. А има и друго, според мен дължим на тези... земни червеи, както ги наричате, голяма благодарност.

– Благодарност! – извика Филип. – Затова, че свалиха кораба ни! Че избиха почти всички наши хора!

– А ние се канехме да им пуснем бомби, за да станат послушни и да им откраднем храната и другите припаси. Имаха пълното право да се

защитят, и след всичко това ни предложиха гостоприемство дадоха ни храна и подслон. Разполагаме със свободата си. Най-доброто би било да се влеем в тяхната общност, да станем част от този народ.

– Но ние сме Небесни хора! – възрази мъж на име Рафаел.

– Бяхме Небесни хора – меко каза Жан-Пол. – Доста трудничко е да си останем такива без въздушен кораб. Значи сега сме земни червеи.

– Никога! Няма да го бъде! – възкликнаха неколцина.

– Е, аз поне съм готов да се нарека земен червей – остро каза Жан-Пол. – И ви съветвам да направите като мен.

Настъпи мълчание, те стояха и го гледаха враждебно. Накрая една от жените, чието име не можа да си спомни, каза:

– Говори се, че си се хванал с тукашна курва. Вече вярвам на тези приказки.

Жан-Пол настръхна. Разтресе се от ярост, но се пребори с бесния напън да се хвърли към тях и да ги размята с юмуци. Овлady се и каза колкото можа спокойно:

– Не ми пука какво мислите за мен, но трябва да ми повярвате – или ще се приспособите, или ще умрете. А сега, ако не възразявате, имам работа в болницата.

Разблъска ги малко по-грубо от необходимото и се качи по дървените стъпала към главния вход. Посегна да отвори вратата, когато един от мъжете извика:

– Предател!

– Горкият ми Жан-Пол – каза Айла и го погали по челото. – Те ужасно са те разстроили.

– Никой не ме е вбесявал така досега. И кой – моите хора. Докъде може да стигне човешката глупост? По дяволите, какво си мислят тези? Тайно да създадат армия и сила да превземат Палмира?

– Твърде малко са на брой.

– Знам – той въздъхна. – Но са предостатъчно, за да предизвикат някоя бъркотия. Най-добре да поговоря с баща ти за това. Ще трябва да бъдат под око.

– Не е нужно. Всички вие сте под наблюдение.

Веждите му се вдигнаха.

– Нима? А мен кой ме следи?

– Аз – каза тя и го целуна силно, езикът ѝ се мушна дълбоко в устата му.

По-късно той каза:

– Много сериозно се отнасяш към задълженията си. Твърде похвално.

– Мислиш ли, че щях да бъда в леглото ти, ако няхах силно развито гражданско чувство? – игриво попита тя.

– О не, разбира се. За тебе това не е секс, ти само се проявяваш като добра гражданка.

Тя се засмя.

– Значи ме наричат твоята курва, така ли?

– Да – отговори той, но не му беше забавно.

– Никога преди не са ме наричали курва. Май ми харесва. Хубаво е да съм курвата на Жан-Пол...

Той се обърна към нея и я изгледа свирепо. Тя се изплези насреща.

– Държиш се смешно – порица я той.

– О, ти така ли му казваш?

Тя седна и наведе глава към слабините му. Той усети влагата на усните ѝ.

– Недей... – каза той, но никак не беше убедителен. – Време е да поспим малко.

Но за негова радост тя не спря. И той бързо усети как се връща възбудата му. Когато остана доволна от ерекцията му, тя пак седна.

– Ще събудим баща ти... – още по-слабо възрази той.

– Няма – каза тя, праметна единия си крак върху него и мъчително бавно се отпусна. – Върна се направо свършен от мястото за кацане на космическия кораб. Тази нощ нищо не може да го събуди.

Но Жан-Пол вече не мислеше за бащата на Айла. Той леко простена. Айла го погледна отгоре и се усмихна палаво.

– И сега ли се държа смешно?

Той не можеше да отговори. Тя пак се изплези и полека изви гърба си. Той изпъшка от удоволствие. И както поглъщаше тялото ѝ с очи, обхванат от пламтящата смес на любовта и желанието, той знаеше с неподдаваща се на нищо увереност, че тези мигове накланят везните в полза на живота. Въпреки кръвта, болката и смъртта, заради това си струваше да живее. Вдигна ръце и хвана гърдите ѝ.

– Божичко, обичам те, Айла!... Толкова те обичам!

– Айла, моля те, не си забивай лакътя в лицето ми – нетърпеливо каза той.

– Извинявай – промърмори тя и мръдна настрани.

В металната кръгла предна кабина на гмуркача почти не беше

останало място. Той и Айла бяха притиснати един в друг зад гърба на Кел, който управляваше апарата. Идването на Жан-Пол принуди недоволната Джулай да остане на брега.

– Трябва да призная, че това чудо прави впечатление. Тук в Палмира ли го направихте? – попита той.

– Е, не съвсем. И двата ни гмуркача са от подводната станция. Получихме ги част по част и сами ги сглобихме. Но много от приспособленията измислихме ние. Цялата ни електроника също е от станцията. И затова е много важно да не загубим връзката с морските хора.

– Още много ли остава?

Айла надникна през рамото на Кел в един от долните наблюдателни люкове.

– Не – отвърна тя. – Ще стигнем след може би около пет минути. Права ли съм, Кел?

– Ъхъ.

Гласът му звучеше кисело. Не само Джулай не се радваше на присъствието на Жан-Пол в гмуркача. Жан-Пол отново неуспешно опита да се намести по-удобно. Той каза:

– Въздухът май става по-лош, или само си въобразявам?

– Не – отговори Айла. – Въглеродният двуокис се натрупва по-бързо, отколкото поглъщателят може да поеме... – Тя посочи малка кутия, прикрепена на стената. – Ще пусна малко кислород.

Но, за да стигне до кислородната бутилка, която се намираще откъм Жан-Пол, наложи се да направят доста интимно разместване в теснотията. Лицата им почти се допряха, Жан-Пол се усмихна и каза:

– Струва ми се, че благодарение на тебе снощи имах почти религиозно преживяване.

– Така ли го наричаш? – безгрижно каза тя, но мигновеният блясък в очите ѝ показва недоволство.

Той усети, че тя не иска да говорят за това пред Кел. Кимна, за да покаже, че е разбрал. Тя успя да завърти кранчето на кислородната бутилка и излизаният под налягане газ засъска. Жан-Пол веднага почувства промяната.

– Стигнахме мястото – обяви Кел и натисна два лоста.

Гмуркачът започна да потъва и Жан-Пол предположи, че Кел е пуснал вода в цистерните за регулиране на дълбочината. Айла се зае да отвори люка към външния шлюз.

– Хайде, време е да се приготвим.

Той я последва в шлюза, който също беше кълбовиден, започнаха

да обличат подводните екипи. Айла му беше обяснила, че дълбоката вода е и по-студена. Гмуркачът подскочи леко – вече се намираха на дъното. Кел дойде при тях в шлюза и затвори люка херметично. Облякоха се, увериха се, че аквалангите им работят нормално и Кел завъртя ръчката отстрани. Водата нахлу в шлюза.

Надигаше се бързо и Жан-Пол се напрегна, когато покри лицето му. Обзе го клаустрофобията. Щом шлюзът се напълни, Кел вдигна ръка и отвори горния люк. Капакът се дръпна и Кел изплува навън, стиснал своя харпун. Айла махна на Жан-Пол да го последва. Той взе оръжието си и се измъкна от шлюза.

За първи път можа добре да огледа околността. Апаратът лежеше върху чист пясък, но се виждаха коралови израстъци и изобилна подводна растителност. Тук светлината не беше толкова силна, както при гмурканията в плиткото, полезрението му ставаше още по-ограничено. Преградата от мътилка сякаш се склопваше около него...

Стисна по-здраво оръжието си с надеждата да намери толкова нужното му сега спокойствие. Не беше харпун, Айла го наричаше „шешметна тояга“. Състоеше се от пръчка, дълга две стъпки и половина, дръжка в единия край и метален цилиндър в другия. В цилиндъра имаше експлозив. Жан-Пол само трябваше да мушне избраната жертва и трябваше автоматично да последва взрив. Айла го уверяваше, че детонацията е достатъчна, за да пръсне нервната система и на най-голямата акула. Но Жан-Пол не харесваше идеята да бъде на две стъпки и половина дори от малка акула. А „шешметната тояга“ имаше още един сериозен недостатък – можеше да се използва само веднъж.

Айла се присъедини към тях и показа откъде би трябвало да очакват другите за срещата. За разлика от двамата мъже тя не носеше оръжие. Махна им да останат до гмуркача, а тя се придвижи десетина метра по-напред, където спря и зачака.

Жан-Пол силно желаше пътешествието им да се окаже напразно. Описанията на Айла за морските хора не звучаха особено привлекателно, колкото и да беше сигурна, че вече имали само мирни намерения спрямо хората от сушата. Той погледна часовника си. Можеха да чакат не повече от четиридесет и пет минути – за толкова щяха да им стигнат запасите от въздух.

След малко на Жан-Пол му омръзна да се върти в кръг и показа с ръце на Кел, че иска да огледа близката част от кораловия риф. Кел му отговори с жестове, които според Жан-Пол трябваше да означават „бъди предпазлив“.

Рифът се издигаше на около двадесет стъпки над дъното. Когато стигна до коралите, Жан-Пол погледна назад – гмуркачът и Кел му се сториха неприятно далечни. Но той реши да не обръща внимание на безпокойството си и зараглежда дребните обитатели на рифа, които с плуване или пълзене се стремяха да се дръпнат по-настрани от него. Пъстроцветни рибки, крабове... Октопод, който непрестанно променяше цвета си, за да се слее с петнистата повърхност на рифа.

До момента, в който достигна горната част на рифа, всякакви мисли за опасност бяха изчезнали от главата му. И затова ужасно се потресе, когато се намери лице в лице с чудовище.

Глава седемнадесета

Съществото висеше неподвижно ниско над рифа на десетина стъпки от Жан-Пол, който се взираше в него, замръзнал от изненадата. Не можеше да каже дали и тази твар също се чуди на неочакваната среща – изражението на лицето ѝ беше неразгадаемо. Съществото беше дълго към седем стъпки, но стърчащите от главата остри перки правеха вида му по-внушителен. Тялото приличаше на човешко и беше покрито с дебели, подобни на кост люспи, сиво-синкави на цвят. Имаше кръгли рибешки очи, много широка уста, но нямаше нос. Дълги нокти се показваха от пръстите на широките ципести стъпала. Големите длани също имаха ципа и остри нокти, зловещи шипове стърчаха от тилната страна на китките и от лактите на съществото.

Мигновено появилото се желание на Жан-Пол беше да избяга, но си каза, че това трябва да е някой от изчезналите морски хора на Айла. Миролюбивите морски хора. И не искаше да проваля плановете на Айла, като подплаши съществото, затова вдигна свободната си ръка в жест, който според него за всички означаваше доброжелателност. Кръглите безизразни очи си останаха впити в него. Човекоподобната твар дори не се опита да повтори жеста. Жан-Пол вече обмисляше дали да доплува по-близо, когато някой внезапно го бутна грубо настрани...

Беше Кел. Чернокожият младеж цепеше водата като ракета, плавниците на краката му се мятаха бясно, беше се устремил право към морското същество. Жан-Пол гледаше изумено как Кел натиска спусъка на харпуна. Късото копие удари съществото точно под гърдите с голяма сила. Но не проби твърдите люспи, само отскочи.

Кел започна да обръща, явно искаше да заобиколи чудовището отдалече, но то изведнъж сякаш избухна в бесни движения. Всичко стана толкова бързо, че Жан-Пол нищо не разбра, но в един момент видя отпуснато носещия се из водата Кел, само ходилата му потрепваха конвулсивно, а пред тялото се стелеше облак от черни нишки. Кел бавно се завъртя настрани и Жан-Пол видя откъде идват тези нишки и какво представляват. Кел беше изкормен, коремът му беше разпорен открай докрай.

Но не му остана време да се ужаси. Чудовището връхлетя върху него. Жан-Пол сляпо мушна напред с „шметнатата тояга“. Чу глух пукот, ударната вълна мина през ръката му. Той отчаяно зарита с крака, за да

се отдалечи, опитваше се да различи нещо през запълнените водата дребни мехурчета. Очакваше всеки миг да усети как ноктите на гадната твар разкъсват екипа и плътта му. Макар че бе използвал единственият заряд на оръжието си, все още го държеше пред себе си, сякаш можеше да се защити с него. Имаше нож, вързан за левия му крак, но знаеше, че би бил безполезен срещу люспите на съществото...

Ръка се вкопчи в рамото му, той почти изпусна наустника на акваланга си. Айла. Помагаше му да плува по-бързо. Постара се да й подражава, да успокои движенията си и веднага постигна желаната бързина. Погледна назад към облака мехурчета, нещо трескаво се мятеше в средата. „Шеметната тояга“ го беше спасила – нервната система на чудовището не устоя на взрива.

Пътят до гмуркача се стори безкрайно дълъг на Жан-Пол. Все се оглеждаше нервно, очаквайки да види изникващи от мътилката още чудовища. Но стигнаха до апарата без някой да ги застраши. Айла посочи, че трябва пръв да се вмъкне през люка и той не я накара да го убеждава дълго. Погледна за последен път рифа и се промуши надолу, удряйки в ръбовете кислородните си бутилки. Още щом стъпалата му докоснаха дъното на шлюза, Айла вече беше вътре. Тя завинти люка на мястото му, дръпна ръчката и водата веднага започна да спада.

Когато стигна до кръста на Жан-Пол, той осъзна някакво усещане в синусите и ушите си, но можеше да мисли само за случилото се с Кел. Айла едва успя да свали маската и наустника си, а той вече я тресееше за раменете и викаше:

– Какво се обърка, по дяволите!/? Защо Кел го нападна? Напи ми каза, че сме в безопасност с тези същества!

Айла трепереше, сълзите неудържимо се стичаха по лицето ѝ. Отначало нищо не можеше да каже, после започна да изхълцва по някоя дума.

– Това... не беше... от нашите. Твърде голямо... иначе изглежда. Нашите морски хора... имат черти по тялото. Кел... той... видял е...

Не можа да продължи. Зарови лице в дланите си и заплака. Жан-Пол я притисна до себе си, искаше поне малко да я утеши. Полека започна да разбира. Кел му беше спасил живота. С цената на своя...

– Айла, ела на себе си, нека да тръгваме, преди да се появи още някой от тези гадове. Отвори люка към кабината.

Тя завъртя глава.

– Не може – подсмръкна Айла. – Трябва да изравним налягането... не бива да бързаме, иначе ще ни хване кесонната болест... ще чакаме,

докато налягането стане нормално... една атмосфера.

– Колко време е необходимо?

– Петнадесет, може би двадесет минути.

– О, чудесно се наредихме – промърмори той.

Внезапно силен удар гръмна върху външния корпус на гмуркача. Айла погледна диво Жан-Пол, в очите ѝ се появи надежда.

– Кел! Това е Кел! Не е умрял, само е ранен! Иска да влезе!

– Не може да е той – твърдо каза Жан-Пол. Твърде ясно виждаше в паметта си грозната рана и изплуващите от нея вътрешности сред облака черна кръв.

– Да, той е! – Тя се изтръгна от ръцете му и хвана наустника на своя акваланг.

– Какво правиш? – остро попита той.

– Ще се върна навън. Трябва да помогна на Кел! Той е ранен!

Той пак я хвана за раменете.

– Айла, чуй какво ти казвам. Това не може да е Кел! Той е мъртъв!

Тя упорито опитваше да се освободи.

– Не е! Пусни ме! Той има нужда от мен! Не те карам да идваш с мен...

Още един удар, този път по-силен, последван от стържещ звук. Гмуркачът се разлюля забележимо. Айла затихна и се взря в очите на Жан-Пол.

– Ясно е, че не е Кел – каза ѝ той. – Трябва да е онова нещо. Или друго като него.

Тя кимна и едва чуто промълви.

– Да, прав си.

Отново удар и стържение.

– Не знам какво има отвън, но то като че опитва да прояде корпуса със зъби – тонът на Жан-Пол трябваше да поразведри настроението, но не успя. Спомни си могъщите челюсти на чудовището.

– Звукът идва от външните обтекатели – каза му тя. – Доста крехки са. Но няма как да прегризе херметичното тяло.

Пак удари. Апаратът се разтреса. Айла пристъпи и силно се притисна в Жан-Пол.

– Май не си много сигурна.

– О, не е в това проблемът. Тук сме на сигурно място, но се тревожа какви повреди може да причини на разположените отвън части – силовите кабели, соплата, стабилизаторите. Може направо да осакати гмуркача.

– Разбирам – бавно каза той. – Тогава ще трябва или да се измъкваме с подводно плуване, или да останем тук, докато умрем от задушаване.

– Може и да не се стигне чак дотам. Ако не се върнем навреме, Джулай ще вдигне тревога и ще излязат да ни търсят с другия гмуркач.

– И кога ще стане това?

– След два часа най-рано – тя погледна манометъра на стената. – След десет минути можем да отворим люка към кабината.

Твърде дълги бяха тези десет минути, докато стояха прегърнати в клатещия се все по-силно гмуркач и слушаха страшния шум от вилнеещите навън същества. Жан-Пол се опасяваше, че докато се доберат до уредите за управление, от апарата ще са останали само две кълбовидни тела.

Айла най-после каза, че налягането в шлюза е паднало до една атмосфера. Отвори люка и двамата пропълзяха в кабината. Тя седна в креслото на пилота и се взря в пулта.

– Е, поне засега имаме енергия. Все е нещо.

Той приклепна до нея и надзърна над рамото ѝ.

– Виждаш ли нещо навън?

– Още не.

Тя превключи някакво лостче и Жан-Пол чу воя на водните двигатели. Айла дръпна и лостовете за изпразване на цистерните. Гмуркачът започна да се издига, но едновременно с това се накланяше. Последва още един свиреп удар, придружен от вече познатия звук на разкъсан метал.

– Ама че гнусен характер имат – измърмори Жан-Пол.

– Разпрали са една от десните цистерни – каза му Айла. Задната. За късмет разполагаме с останалите.

– Засега.

Жан-Пол надникна през един от илюминаторите. Не можеше да види кой знае какво. Напрегнатите докрай двигатели вдигаха твърде много пясък от дъното. Но погледът му срещна нещо, което не би искал да вижда никога – притиснато в стъклото лице. Приличаше на първото същество, но този път беше съвсем близо.

– Исусе! – неволно извика той.

Някой блъсна гмуркача отстрани и Айла каза:

– Олеле, този не е сам. Сигурно ги е привлякло мятането на онзи, който ти уби, преди да е пукнал.

Съществото, прилепило се към предницата на гмуркача опита да

разбие стъклото с шипа на китката си, а празният му поглед не се отместваше от тях. Жан-Пол се замисли колко време им остава, преди да се пръсне илюминаторът.

Майлоу отключи вратата и я дръпна встрани. Остана разочарован – Шан не се опита нито да го прасне със стол по главата, нито му беше заложил някаква клопка, въобще нищо. Просто си лежеше с ръце зад главата. И никаква проява на гняв. Даже се опитваше да покаже, че скучае. Въпреки, че проумя играта, Майлоу се подразни. А настроението му и без това не беше особено добро през целия ден.

– Не ти подхожда това, тъпако – кисело каза той. – Да не си се предал вече?

Шан го изгледа.

– Просто се отказах да участвам в забавленията ти, Майлоу.

– Виж ти. Не... – Майлоу поклати глава. – Аз решавам кога да свършат забавленията, не ти.

– Както кажеш.

Шан пак зарея поглед в тавана. Майлоу застана до леглото и го огледа отгоре надолу.

– Може пък да ти счупя някоя ръка. Ей така, за развлечение.

– Знаеш, че не бих могъл да ти попреча.

– Вярно. Би било твърде скучно. А може би ако счупя ръката на Тайра, ще бъде по-интересно.

Сигурен беше, че ще предизвика Шан. Така и стана. Мъжът рязко обърна глава към Майлоу, очите му се присвиха от ярост. Но не каза нищо.

– Не си ли любопитен как е тя със здравето? – попита Майлоу. – Все пак минаха три дни от последното ми гостуване. Би могло да й се случи какво ли не през това време. Нали ме познаваш.

Шан не издържа.

– Как... как е тя?

Майлоу се усмихна.

– Ами както обикновено. Има още малко драскотини и отоци, но не е страшно. – Доволно видя неволната гримаса на Шан. – И определено става по-добра в леглото. Измисля всякакви интересни номера, за да ми угоди. Сега се опитва да участва, вместо да се съпротивлява, надява се така да не си навлича, хъм, възпитателни мерки прекалено често. Позволявам й да си мисли, че постига успех... засега.

Лицето на Шан вече ясно издаваше неудържимата му ненавист.

– Остави я на мира, копеле гнусно! – изръмжа той. – Или ще те убия! Все нещо ще измисля, но ще те убия!

– Е, това вече е нещо – одобрително отбеляза Майлоу. – А пък аз си мислех, че ставаш досаден.

Шан скочи от леглото и хвана Майлоу за гърлото. Майлоу се разсмя, с лекота бутна настрани ръцете и заби юмрук в лицето му. Шан рухна на леглото, от разбитите му устни потече кръв.

– Така ли трябва да се държи един мъж от Минерва? – присмехулно попита Майлоу. Стана му весело, предишното му настроение избледняваше.

Причината беше във вечно повтарящия се проклет сън. Пак видя Миранда, своя женски клонинг, който бе създал сам. Присъни му се последната нощ в неговото имение, преди толкова много години. Майлоу знаеше, че тълпата идва и каза на Миранда да се приготви, защото трябваше веднага да се махнат. Изуми се, когато тя отказа да тръгне с него, но точно в този момент тя избухна и изля истинските си чувства към него.

„... Не можеш да видиш отстрани в какво си се превърнал. Човешката личност е резултат от безкрайно сложен и съвършен биологически процес и науката би трябвало още много да помисли, преди да се бърка в него. Не можеш ей така да отрежеш големи парчета от системата – както правят твоите генинженери, без да унищожих нещо жизнено важно... Да... да... това е. В определен смисъл ти се самоуби. Каква ирония! Всички тези пари и усилия – за да се превърнеш в супермен. Но по този начин ти извърши доста особено самоубийство. Разхождаш се наоколо и се мислиш за безсмъртен, а всъщност си мъртъв отвътре и мравките вече гризат душата ти.“

Сънят беше невероятно правдоподобен. Всяка подробност виждаше кристално ясна, сякаш вековете, разделящи го от онази нощ, не съществуваша. Виждаше Миранда, облечена в мъжки вечерен костюм, застанала пред него, лицето ѝ разкривено от гняв и презрение. И точно презрението ѝ успя да го жегне. Презрението в последните ѝ думи, когато я помоли да размисли и да избяга с него.

„Не, Майлоу. Просто не мога да търпя присъствието ти. Не само защото се промени като личност. Отблъскваш ме и физически. От тези твои «усъвършенствания», те изкривиха нещо в тебе на всички равнища. Казвам ти истината – гади ми се от тебе! И го казвам с всяка твоя клетка в моето тяло.“

Да, тези нейни думи решиха съдбата ѝ. Той повреди нейния флипер и после от безопасната височина в своята машина гледаше как я разкъсва тълпата на покрива пред гаража.

Усмихна се на зашеметения Шан. Дали да му счупи ръката?...

– Майлоу...

– Не сега, Ашли. Зает съм.

– Това е по-важно. Открихме Шангри Ла.

Глава осемнадесета

Айла разгърна максимално механичната ръка, завъртя я и хвана съществото точно под рамото. Щипците се впиха дълбоко и то реагира точно според очакванията им – дръпна се от гмуркача и се напъна да се отдалечи. Оказа се твърде силно и едва не изтръгна ръката си от щипците, но все пак не можа. Айла пак разгърна механичната ръка в цялата ѝ дължина, после включи и другата, в края на която беше апаратът за заваряване. Всичко свърши бързо. Тя отвори щипците и мъртвото чудовище потъна надолу. Гмуркачът веднага започна да се издига, но късацият се метал над тях показваше, че още едно от съществата се старее да се добере до тях.

– Погледни! – Жан-Пол се наведе над рамото ѝ. – Идват още!

Успя да преброи цяла дузина от съществата, които преминаваха над рифа. Айла обърна и включи двигателите на пълна мощност.

– Какви са тези адски изчадия?

– Не знам... Създадени с гено инженерство морски хора като народа на Тигър, но са от друг вид. Или може би са направени по различен проект, от генинженерите на друга корпорация. Или пък са претърпели някаква мутация. Ето за какво се опитваше да ме предупреди Тигър, те са оставили онези белези по него. Чудовищата са нахлули в неговата територия. Сигурно идват от по-дълбоките места. Затова той искаше оръжие... а аз не му помогнах.

– Не си могла да знаеш.

– Но поне знаех, че се е случило нещо много лошо. Трябваше повече да настоявам пред татко и Лил. И Кел щеше да е жив сега...

Той се канеше да ѝ каже, че не бива да вини себе си, но отгоре гръмна хаос от звуци.

– Онзи още ни прави компания – процеди Жан-Пол, когато шумът утихна. – Как мислиш, ще се отървем ли?

– Зависи какво още ще успее да повреди нашият неканен пътник. Имаме достатъчно енергия, но ако се захване с кабелите на батериите... смятай, че сме се удавили.

Още звуци на яростно унищожение. Жан-Пол усети новия наклон на гмуркача. Айла огледа пулта.

– Още една цистерна е пълна с вода. Вече не можем да се справим с потъването. Ще трябва да пълзим...

Гмуркачът отново докосна дъното. След малко бавно запълзя напред – Айла беше включила гъсеничното задвижване.

– Това направо ще ни изгълта енергията, но нямаме избор.

– Колко ни остава до външната порта? – попита той.

Тя помръдна един превключвател. Гръмък пулсиращ звук запълни кабината.

– Ето ти го сигналът от преподавателя на портата, чува се чисто и силно. Точно пред нас е. На по-малко от сто метра.

– И какво ще стане, когато стигнем портата?

– Що за въпрос? Разбира се, ще минем през портата.

– Аха, заедно с нашия приятел отгоре? И с другите зад нас? Предполагам, че вече са ни настигнали.

Тя се обърна и го погледна стреснато.

– Прав си. Май не ми работи главата.

– Напълно те разбирам. И аз не съм като въздушен кораб в слънчев ден. Но какво да правим, все пак?

– Нека да помисля.

– Чувствай се като у дома си.

Външната морска стена се извисяваше пред тях. Айла докара гмуркача точно пред портата и изключи подаването на енергия към гъсениците. Нещо пак се раздвижи горе. Нежеланият им спътник не се отказваше. Дватама загледаха масивната порта, направена, както и цялата стена, от гъсто поставени стоманени пръти и дебели греди. Жан-Пол каза:

– Да ти е хрумнала някоя блестяща идея?

– Не бих я нарекла блестяща, но все е по-добре от нищо.

– Умирам да я чуя – каза той, но веднага съжали, че избра точно тези думи. Тя дълбоко пое дъх.

– Както вече си виждал, механизмът на портата реагира автоматично на изпратения от гмуркача сигнал. Ще ти покажа как се работи с устройството. Ще вдигнеш портата само две стъпки. Така ще имам достатъчно място да пропълзя отдолу, но онези гадини няма да могат. Разбира се, не мога да взема дихателното снаряжение. Какво ще кажеш?

– Мисля, че си права. Идеята не е блестяща. Направо е безумна.

– Видж какво, нямаме възможности за избор. Нито пък време.

Той уплашено осъзна, че тя говори сериозно.

– Тогава аз ще отида – чу се да казва и за втори път се разкая за думите си.

– Я не ставай смешен. Твърде едър си, твърде бавен и плуваш колкото един камък. Въобще няма да стигнеш до брега.

– Горе-долу така е – облекчено каза той. – Но как ще се промъкнеш край онова нещо отгоре? И покрай приятелите му, които сигурно вече са тук?

– В онзи шкаф има още една „шешметна тояга“ – посочи тя.

– Само една?

– Ще ми стигне. Само да ги изненадам.

Тя стана от креслото и го накара да заеме мястото ѝ пред пулта. Докато се промъкваша един край друг в теснотията, той я прихвана с ръце. Усети, че трепери едва забележимо.

– Поеми дяволски голяма глътка въздух и плувай като луда.

– Обещавам – каза тя. – Сега седни да ти покажа как да управляваш портата. – Когато урокът свърши, той каза:

– Само още едно въпросче. С мен какво ще стане? Твоят план включва ли и моето вероятно оцеляване?

– Да, глупчо. Ти ще си седиш тук жив и здрав и ще чакаш да се върна с подкрепления. Имаш предостатъчно въздух. А сега трябва да тръгвам.

Целуна го бързешком и притича в шлюза. Люкът се затвори херметично, след секунди Жан-Пол чу шума на нахлуващата вода. Стомахът му се гърчеше неприятно, само като си помислеше какво ѝ предстои. Взираше се до болка напрегнато в портата с пръст над бутона с надпис „вдигане“. Трябваше да бъде точен до сантиметър. Ако повдигнеше портата прекалено нагоре, все едно че я е убил. Но ако я вдигнеше недостатъчно, щеше да означава същото. Седеше като на тръни и чакаше нейния сигнал, че шлюзът се е напълнил и тя се готви да отвори външния люк.

Чу я да удря по преградата. Натисна бутона. Отначало сякаш нищо не се случи, но отведнъж огромната порта трепна и се раздвижи, повдигана от масивните противотежести от другата ѝ страна, също и от мощен електромотор. Отвън се чу глух удар, кабината звънна като камбана. Дали от детонацията на „шешметната тояга“? Надяваше се на това. Но къде по дяволите изчезна тя? Той не отместваше поглед от бавно надигащата се порта. Каква е пролуката в момента? Една стъпка? Стъпка и половина? Трудно беше да я премери на око...

Айла отведнъж се появи пред погледа му, плуваше като побесняла. И не беше сама. Едно от съществата я преследваше. И още едно! Приближаваше от другата ѝ страна! Исусе! Плувай! Плувай! Сети се, че портата продължава да се вдига. Дръпна пръста си от бутона „вдигане“ и натисна „задържане“. Айла беше стигнала до пролуката под портата и

започна да се промъква в нея. Той трескаво се вираше – дали има достатъчно място? Тялото ѝ мина под портата, вече се виждаха само лудо мятащите се крака. Но най-близкото до нея същество почти се добра до портата... Тъмните нокти се стрелнаха към все още уязвимите крака... опитваше се да я хване за глезена. Гадната твар не успя, но на единия прасец на Айла се появи дълга рана. Жан-Пол премига болезнено, когато видя струящата кръв. После Айла изчезна от погледа му. Успя! Но първото същество също опитваше да пропълзи в пролуката... Исусе, казали си Жан-Пол, твърде високо съм я вдигнал!

Натисна бутона „спускане“. И пак отначало като че нищо не се случило, изглеждаше, че чудовището ще мине от другата страна. Още едно се пъхна под портата. Най-после, портата слезе надолу и ги заклеши. Притисна ги с цялата си тежест, размаза ги върху пясъка и облак тъмна кръв размъти водата, съществата изчезнаха от очите на успокоилия се Жан-Пол.

Въздъхна на пресекулки и се облегна в креслото, позволи си да се освободи от напрежението поне за малко. Но не преставаше да се тревожи за Айла. Раната на крака ѝ не изглеждаше лека. Щеше да загуби кръв. Ще ѝ стигнат ли силите да доплува до брега? Разстоянието не беше никак малко...

Джан се учуди, когато Дейвин внезапно се появи пред нея в спалнята ѝ. Остави книгата, която четеше и каза раздразнено:

– Не ме притесняваш, винаги си добре дошъл. Не е нужно да чукаш на вратата.

– Моля те да ми простиш. Нямах намерение да те стресна.

– Така ли? А какво беше намерението ти?

Той се направи, че не е чул въпроса.

– Разполагам с информация, която може би е интересна и за тебе.

– Слушам те – недоверчиво го подкани тя.

– Твоите, и наши врагове откриха убежището.

Джан веднага се изправи.

– Майлоу... и Ашли?

– Ако досегашните ти предположения са правилни, трябва да са те.

Точно над нас е увиснал въздушен кораб. Вероятно техният. Според данните на нашите сензори те пробиват ледения шелф с лазери. Лъчите преминават през оптически влакна с окачени на тях тежести и затова могат да ги спускат все по-надолу. Хитро измислено. Тази система ще бъде не по-малко ефективна и във водата. Щом пробият леда, ще

спускат устройството, докато стигнат корпуса на убежището. Несъмнено ще ни предложат или да се предадем, или да бъдем унищожени.

Джан побесня от невъзмутимия тон, с който Дейвин й казваше всичко това. Горчиво каза:

– И какво смятате да направите срещу тази хитро измислена система? Ще ръкопляскате, докато те ни изгарят?

– Няма да се стигне дотам.

– Страшно ме успокои. Та какво ще правите? Ще преместите станцията някъде?

– Не.

– Значи ще унищожите Небесния Ангел с Играчката? Или с някакво друго оръжие?

– Не. Имаме намерение да преговаряме с този Майлоу и програмата на Ашли.

– Да преговаряте ли? – изумено възкликна тя. – Не можете да преговаряте с Майлоу. Нито пък с Ашли. Нали ти казах, че тя е побъркана. И вие сте побъркани, щом това искате да направите.

– Въпреки това ще опитаме. И искаме ти да бъдеш наш представител. Искаме да отидеш горе във въздушния кораб с Играчката и от наше име да преговаряш с Майлоу и Ашли.

– Аз? – тъпо отрони Джан.

– Да. Ти.

Мина час и половина, откакто Айла се промъкна под портата. Би трябвало да се е добрала до брега преди около час, дори ако раненият крак я е затруднил. Сигурно вече му идваха на помощ. Той упорито отбягваше да мисли за възможността тя въобще да не е доплувала до брега.

Стараше се да не обръща внимание и на съществуващото, което с адска злоба налагаше стъклото на един илюминатор с ръбата парче корал. За сега стъклото не поддаваше, но се покриваше с още и още драскотини. Той опита безуспешно да прогони чудовището с механичната ръка, но му липсваше умението на Айла. Отначало го държеше настрана със заваръчното устройство, но бързо изчерпа запасите от енергия на гмуркача. Сега седеше на тъмно, разполагаше само със светлинките на пулта и мътния здрач, процеждащ се през илюминаторите.

Другите твари атакуваха отвсякъде подводния апарат. Доколкото можеше да съди по звуците, те също си помагаша с парчета от корали или с камъни.

Отдавна се отказаха от напъните си да вдигнат със сила портата. Жан-Пол не знаеше колко същества се навъртат наоколо, но като преброи минаващите край илюминаторите, реши, че са твърде много. Поне двадесет, може би и тридесет.

Нещо го удари по лицето.

Той примигна и съсредоточи погледа си. Струя вода.

Глава деветнадесета

Играчката се плъзна през един от големите люкове на огромното метално кълбо, наречено Шангри Ла и започна да пори водата все по-бързо. Вътре в нея Джан погледна загрижено Робин. Стори ѝ се неспокоен. Не искаше да идва, но тя настоя. Тя съзнаваше, че поемат голям риск, но този път не искаше да се разделя с Робин. Но се изненада, когато Дейвин веднага даде съгласието си Робин да я придружи.

– Няма от какво да се страхуваш – каза тя. – Ще останеш в Играчката, докато не се уверя, че ще бъдеш в безопасност. Ако нещата тръгнат зле и накрая ме затворят в кораба или стане по-лошо, Играчката ще те отведе обратно в Шангри Ла.

– Не, няма да те изоставя – каза той, макар и не особено убедено. Все пак тя оцени жеста.

Не можеше да се отърве от чувството, че я използват. Но Дейвин и онази непозната програма – Фибъс, говореха много убедително. И стига всичко да тръгнеше според плановете, така можеше завинаги да се махне от Шангри Ла. Ако... ако... В първия момент отказа на Дейвин да служи като посредник в преговорите с Майлоу и Ашли. Но Дейвин ѝ обясни, че тези „преговори“ ще бъдат само прикритие за съвсем други действия.

– Искаме да пренесеш нещо в Небесния Ангел – каза Дейвин.

– Няма нужда да ми казваш какво е то... трябва да е бомба – отвърна тя.

Спомни си притеснено миналия път, когато ѝ заповядаха да пренесе бомба в Небесен Господар и къде точно трябваше да я скрие.

– Не е бомба – увери я Дейвин.

В същия миг един робот затупурка през стаята и протегна манипулатор към нея. Видя, че държи нещо като малък пистолет. Почти равнодушно се запита от колко ли време роботът е чакал да му дойде времето, скрит зад вратата. Взе от него пистолетчето и го заоглежда.

– Май бих предпочела бомбата – каза накрая.

– Това е много по-силно от всяка бомба.

– Брей. И с какво стреля?

– Изстрелва мен.

До Дейвин беше застанала жена. Разбира се, беше образ на друга програма, но преди Джан не беше виждала едновременно холографска

прожекция на две или повече програми. Това изображение представляваше сурова млада жена, облечена в дълга металносива роба. Имаше рязко очертани скули, косата ѝ беше прибрана отзад в стегнат кок. Погледна за миг Джан и каза:

– Аз съм Фибъс. Ще дойда с тебе в Небесния Ангел.

Джан местеше погледа си от Фибъс към пистолетчето и обратно.

– В това! – Искаше ѝ се да се размее неудържимо.

– В известен смисъл.

– Смятаме да проникнем в компютърната система на кораба – допълни Дейвин.

Джан завъртя глава.

– Изобщо не си въобразявайте, че Майлоу и Ашли ще ме пуснат да припаря до централния компютър в залата.

– Не се налага да отиваш там – каза Дейвин. – Просто стреляй с това устройство по който и да е робот на кораба. Това ще бъде достатъчно за Фибъс.

– Да стрелям по някой паяк? – озадачено проточи Джан. Можеше само да предположи, че са създали някакъв нов, по-миниатюрен софтуер. – И колко възможности да стрелям ще имам?

– Една-единствена.

Тя въздъхна.

– Не знам какво да ви кажа. Звучи ми доста рисковано. А и как можете да сте сигурни, че ще проработи?

– Довери ни се – каза Фибъс.

Джан се засмя сухо.

– О, винаги. Вижте, в онази система трябва да се справите не само с Ашли, там е и Карл. Разказах ви за него. Той е като вас – чиста програма, при това много изобретателна.

– А ние пък ти казахме, че непрекъснато се развиваме. Карл е технология отпреди векове. Фибъс лесно ще го надхитри.

Джан не се оставяше да я убедят.

– Все пак не съм сигурна... Няма ли да е по-просто, ако използвате Играчката, можете да унищожите лазерната система, с която пробиват леда. И после да пръснете на молекули компютърното управление заедно с Ашли в него.

– Не. Не искаме да повреждаме Небесния Ангел. Ще ни бъде необходим.

– Значи ви е потрябвал? – изненада се Джан. – За какво?

– Решихме да правим това, което ти предложи.

– Кое точно?

Фибъс каза:

– Ще използваме биологическите ресурси, складирани в Небесния Ангел, за да помогнем на остатъците от човечеството. Същото, което и ти в ограничен мащаб си опитала да постигнеш. Но ние освен това ще създадем и нови организми, които да унищожат пустошта, всички нейни разновидности.

– Наистина ли? – въодушевено каза Джан. Но подозрението бързо измести всички други чувства. – И защо? Винаги досега отказвахте да се намесвате в света извън станцията. Елоите са единствената ви грижа. Самите вие сте ми казвали толкова пъти, че защитата им е единственият мотив в програмите ви. Защо изведнъж проявявате съчувствие, ха-ха! Откъде бликна този ручей на човеколюбието?

– Повярвай ни, действията, които смятаме да предприемем, напълно се вписват в първостепенните задачи на нашите програми. Няма нищо общо с човеколюбието. Просто положението се променя. Нови фактори определят схемата за действие.

– Не разбирам.

– Имай търпение. По-късно ще ти обясним всичко – каза Фибъс.

– И така, ще направиш ли каквото те помолихме? – попита Дейвин.

– Ами да... какво пречи? – Тя пак погледна малкия пистолет в ръката си. – Плъхове! – промърмори почти беззвучно.

Играчката се измъкна изпод ръба на ледения шелф и се насочи нагоре. Изхвъркна от водата като гейзер и светкавично ускори движението си. Направи широк завой и полетя обратно над шелфа. Играчката скоро достигна максималната си скорост, оставаха броени минути, преди Небесният Ангел да бъде засечен от оптичните сензори, за да се появи на екраните.

– Установи радиовръзка с въздушния кораб – каза Джан. – С Ашли или Карл. Кажете им, че сме представители на станцията. Идваме да преговаряме за примирие. Смятаме да изпълним исканията им, ако прекратят нападението си. Ще кацнем върху кораба и ще чакаме. Разбра ли?

– Разбира се – отговори Играчката.

Белият Небесен Ангел почти докосваше повърхността на ледения шелф. Гъсти облаци водна пара се кълбяха под него, лазерите непрестанно дълбаеха надолу в леда. Джан се обърка, когато отново видя Небесния Ангел. В този въздушен кораб бе преживяла най-щастливите мигове досега. Първо годините със сина си, по-късно дойде Робин. Но там ѝ се случи и най-страшното. Смъртта на Сирай, гибелта на личността на

Саймън, когато Майлоу му отне тялото...

Играчката наближи Небесния Ангел и екраните угаснаха. Апаратът трепна и се разклати.

– Срещу нас е насочена лазерна атака – обяви Играчката.

– Ау, каква изненада. Изпрати ли съобщението?

– Да, на всички честоти. Няма отговор.

– Повтори го, когато приключат с глупостите си – заповяда Джан, обърна се към Робин и стисна ръката му. – Не се плаши. Нищо лошо не може да ни се случи.

Пребледнелият Робин се усмихна напрегнато и каза:

– Забравяш, че и преди ми се е случвало. Но тогава ти стреляше по мен.

Играчката се спусна, ускорението ги притисна в креслата. Екраните оживяха. Джан видя, че се носят шеметно на брони метри над корпуса на въздушния кораб. Нямаше лазерни лъчи.

– Голям майтап, а? – каза тя на Робин.

– Хъм...

Играчката обърна и кацна леко близо до един от люковете.

– Все още не получавам отговор – обади се апаратът.

– Не спирай радиопредаването. Единственото, което можем да правим, е да чакаме. Сигурна съм, че някой или нещо ще се появи скоро. – Джан разкопча предпазните ремъци и извади пистолетчето от джоба си. Толкова малко беше, че можеше да го скрие в дланта си. – Защо ли ми се струва, че след малко ще изглеждам много глупаво?

Робин я потупа по рамото.

– Мисля, че си много смела.

– Това е същото, но казано по друг начин – отвърна тя и се разсмя.

Точно след петнадесет минути близкият люк се отвори и един мъж се покатери върху корпуса. Майлоу. Последваха го два паяка. Джан безмълвно благодари на майката Богиня. Не искаше да си представи какво би правила, ако Майлоу беше дошъл сам. Увеличи изображението му на екрана. С облекчение видя, че няма и следа от нейния син в сегашния му облик. Напълно развитият Майлоу изглеждаше точно като предшественика си, както го помнеше.

Той и паяците спряха на десетина стъпки от Играчката. Майлоу носеше цял работен комбинезон, който май не го пазеше добре от студа. Имаше необичайно мрачно изражение. Устата му се раздвижи, явно вицаше нещо. Тя каза на Играчката да включи външните микрофони...

– ... тук. Така че излезте да ви видя и ще слезем долу да поговорим

сериозно.

– Отвори люковете – каза Джан на Играчката.

Двойният люк се плъзна настрана. Джан тръгна да излиза. Чу шум зад себе си и видя, че Робин се канеше да я последва.

– Ти ще останеш тук – нетърпеливо отсече тя. – Освен всичко друго, много леко си облечен.

Той завъртя глава.

– Няма да стане. Да не съм инвалид? Хайде, да излизаме.

Недоволна, тя се измъкна през люка и скочи върху корпуса на въздушния кораб, оръжието беше скрито в ръката ѝ. Веднага усети реакцията на отоплителната система в дрехите си. Погледът на Майлоу ѝ позволи да преживее доста силно извратено удоволствие.

– Исусе... ти! – възкликна той.

– Но това е Джан! – извика един от паяците с гласа на Ашли, неужно наблюдайки на очевидното.

– Здравсти, Майлоу – каза Джан безизразно.

Майлоу се изненада не по-малко, когато и Робин застана до нея, но както ѝ преди, бързо се опомни и насочи към тях познатата крива усмивка.

– Виж ти, Робин от Шерууд също бил тук. Наистина всичко е като в доброто старо време. Щастлив съм да видя и двама ви живи и здрави, особено тебе, Джан. Боя се, че не оценявах много високо шансовете ви за оцеляване, след като Ашли ви заряза на земята.

– Майлоу, ти пак започна с твоите предишни глупости – каза Джан.

Малкият пистолет като че прегаряше дланта ѝ.

– Да бе, Майлоу, тези защо са още живи? – ядосано попита Ашли. – И откъде накъде са тук!

– Късметлии сме – каза Джан. Искаше ѝ се по-бързо да свърши със задачата си. Усещаше как Робин трепери до нея.

Майлоу замислено прокара длан по плешивата си глава и кимна.

– Май се сещам. Когато Играчката отлетя оттук, отивала е да прибере него. И тебе. Нещо като предавател, който не можах да открия навреме, нали?

– Да, Майлоу, нещо такова беше. А сега хайде да говорим за настоящето.

– Така де – жадно се намеси Ашли. – Да обсъдим как ще се предадете, заедно с тези изроди долу.

Джан пристъпи крачка към паяка, през когото говореше Ашли. Ръката ѝ се потеше така, че едва не изпусна пистолетчето.

– Аз пък не съм останала с впечатлението, че ще се предаваме. Тук съм, за да представям Елоите и техните защитници, и за да стигнем до решение, което ще задоволи всички.

– Съгласяват се да ми дадат ново тяло или умират – каза Ашли.

– Какво – Джан зяпна.

Погледна Майлоу който едва забележимо сви рамене.

– Обясних на Ашли, че ако се вярва на сведенията ни за чудесата, намиращи се в Шангри Ла, отглеждането на ново тяло за Ашли няма да затрудни биотехнологичния комплекс на станцията. Прав съм, нали?

Джан веднага схвана уловката и кимна.

– Естествено, прав си. Долу могат всичко.

– Ама наистина? – едновременно попитаха двата паяка с несигурни от напрежението гласове.

– Да – потвърди Джан и направи още една крачка напред. – Тукашните технологии наистина са превъзходни. Ето, вижте това.

Тя показва пистолетчето и натисна спусъка. Беше само на три стъпки от единия паяк. Нямах как да не улучи.

Чу се тихо съскане, нещо блесна ярко върху кръглото тяло на паяка. И нищо друго... Но Майлоу за кой ли път показва, че човешкото същество не може да се мери с него по бързина. Заби ръба на едната си длан в ребрата на Джан, а с другата ръка избви оръжието. Тя се претърколи, потънала в червената мътилка на болката и объркването. Когато зрението ѝ се проясни, Майлоу стоеше над нея и пренебрежително въртеше в ръцете си пистолетчето. А зад него Робин лежеше и стенеше. Майлоу беше нокаутирал и него.

– Джан си е все същата – уморено каза Майлоу. – Винаги иска невъзможното, а плановете са глупави, средствата също. Не мога да си представя какво си искала да постигнеш с тази нищожна дрънкулка. Може да стреля само веднъж и дори не повреди робота. Срамота. Когато те срещнах за първи път, имах такива надежди за тебе. Мислех си, че можеш да бъдеш превърната в нещо достойно за мен.

– Нещо... пропускаш... Майлоу – изпъшка Робин. – Паяците... паяците не мърдат.

– Какво?! – Майлоу се обърна със скок. – Ашли! Ашли! Какво ти става?

– Майлоу... помощ... – отзова се слабият глас на Ашли, чуваше се сякаш отдалече.

Майлоу се обърна към робота, по който Джан не беше стреляла. Ритна го.

– Ашли! Какъв номер ми разиграваш?

Пак се чу слаб, далечен глас:

– Майлоу... Нещо странно... не мисля както трябва... губя се... има тук нещо при мен...

Майлоу връхлетя Джан, която се изправяше, хапейки устни от болката, не се съмняваше, че ѝ е счупил едно-две ребра. Майлоу я сграбчи и грубо я разтърси.

– Какво си направила, да пукнеш дано? Казвай какво направи! – изрева вбесен Майлоу.

– И аз не съм сигурна. Но каквото и да е, оказа се успешно.

Той я отблъсна и пак се обърна към паяците.

– Ашли!

– Мамичко – прошепна глъхнещият глас, – не искам да умра, мамичко... помогни ми...

– Не съм проклетата ти мамичка, Ашли! – свирепо кресна Майлоу и още веднъж ритна паяка.

– Карл! Ти къде си? По дяволите, кажи ми какво стана!

Карл не отговори веднага. И неговият глас чезнеше, но беше безстрастен, както винаги.

– Чужда програма... Проникнала в системата... много сложна е... непозната... не мога да я преодоля... изтрива целия софтуер... и мен... – Карл произнесе още няколко думи, но бяха неразбираеми.

Майлоу постоя, загледан в неподвижните роботи, размая се и потърка глава.

– Ами добре, да погледнем нещата откъм добрата им страна. Нали все опитвах да се отърва от тази кучка. Жалко за Карл, обаче. Имах нужда от него. Ще трябва да слеза в залата за управление, да изключи централния компютър и да го почистя от боклука, с който го напълнихте. Щом свърша тази работа, отново аз ще заповядвам тук. И тогава, Джан, аз, ти и Робин Худ ще си побъбрим малко за станцията под нас... ъх! – Погледна надолу към краката си – един от паяците стегна пипало около глезена му. – Ашли? – колебливо каза Майлоу. – Още ли си тук?

Въпреки болката Джан се усмихна на Майлоу и му каза:

– Жалко за тебе. Страхувам се, че юздите вече не са в твоите ръце. Смъкнат си от трона. Сега ние заповядваме тук.

– Не е точно така – обади се друг глас.

Джан стреснато се обърна и не повярва на очите си – до нея стоеше Фибъс.

Глава двадесета

Както и да обмисляше клопката, в която се бе озовал, Жан-Пол все стигаше до едно и също заключение – положението му беше твърде неприятно. Уплътнението на илюминатора не се разхлаби повече, но и така водата в кабината вече стигаше до кръста му. И се надигаше. Дори само това да беше, пак би било достатъчно зле, но подводното снаряжение беше в шлюза, пълен с вода. Жан-Пол не знаеше как да изпомпва водата оттам, но това вече нямаше значение – гмуркачът беше останал без запаси от енергия. Значи нямаше как да наpomпа въздух в шлюза. Значи рано или късно щеше да бъде принуден да отвори преходния люк и да опитва под водата, докато намери някой акваланг и успее да налага наустника му. А и да постигнеше това, преди да се удави, после какво? Пак щеше да стои в гмуркача заради проклетите чудовища. Те се отказаха от опитите да разбият апарата, но несъмнено се навъртаха наоколо. Когато за последен път надникна, те още упорито напъваха да вдигнат портата на морската стена.

Имаше още една причина за нежеланието му да отвори люка към шлюза – страхуваше се да не би някое от тези същества да го дебне там. Вярно, не му се виждаше вероятно някое от тях да се промъкне през външния люк, но и това не го освободи от страховете му. Положението, в което беше попаднал, като че оправдаваше и най-нелепите опасения...

Надеждата помощта да дойде навреме почти го напускаше. Даже ако Айла бе успяла да доплува до брега – другата възможност му се струваше немислима – докато спасителната група събере снаряжението си, за да надделее над тези ужасни твари, ще е твърде късно да го спасяват. Той ще се е удавил дотогава...

Водата се надигаше бавно. Нещо отново заудря по гмуркача. Гадните същества не се отказваха лесно! Той се сети, че поне маската си е взел в кабината. Нахлузи я върху очите и носа си, пое дълбоко дъх и потопи главата си, за да погледне какво става навън. Надяваше се мутрата на някое от чудовищата да не е закрила илюминатора. Притисна маската си в стъклото и заразглежда околността. Портата си беше затворена както преди, но не се мяркаше нито една твар. Дали са се отчаяли достатъчно, за да си отидат? Или пък са се скрили някъде, надяват се да го подмамят да излезе?

Трепна уплашено. Чу нещо да влиза в шлюза. Вдигна глава над

водата и се заслуша напрегнато. Стомахът му се сви, когато нещото заудря по преходния люк. Но това е Айла, каза си, трябва да е тя. Не може да е някое от съществата...

Бързо все решение, вдиша докрай, хвана ръчката на люка и я завъртя. Люкът се отвори и водата в кабината веднага заля Жан-Пол. Налягането на притиснатия към тавана въздух скочи, той усети страшна болка в ушите. Водата покри главата му, смътно различи нещо, насочило се към него пред люка. Не беше Айла... едно от чудовищата... Затвори очи в очакване на края.

Но женска ръка сграбчи рамото му. Отвори очи. Айла беше пред него, извадила наустника от устата си и настойчиво го буташе към него. Той го взе и си пое дъх. После върна наустника. Тя му посочи да я последва. В шлюза му помогна с акваланга, после изплуваха навън.

Щом се подаде от гмуркача, той предпазливо огледа всичко наоколо. Почти веднага погледът му засече едно от чудовищата, полюшвано от теченията над дъното. Но самото то не помръдваше. Беше мъртво. Около гмуркача се виждаха неколцина плувци с акваланги. Държаха в ръцете „шаметни тояги“, от поясите им стърчаха още. А един от тях носеше някакво оръжие, което Жан-Пол не разпозна.

Айла посочи нагоре, искаше да изплуват на повърхността. На два пъти спряха за декомпресия, накрая подадоха глави близо до стената. От нея бяха спуснати въжени стълби. Жан-Пол трмаво се закатери по едната, с благодарност прие помощта на издърпалите го нагоре ръце, когато наближи върха на стената. Разкопча ремъците, свали всичко от себе си и се отпусна върху стената, изтощен докрай. Някой му подаде чаша с горещ бульон. Айла седна до него.

– Как се чувстваш?

– Общо взето, мъртъв, но се радвам, че оживях. Благодаря ти. Боях се дали ще стигнеш до брега. Видях онази гад, когато ти раздра крака...

– Раната изглеждаше зле и отначало доста кървеше, но се оказа повърхностна. Даже нямаше нужда от шевове, само ме превързаха. – Тя докосна подутината на крака си под влажния подводен екип. – Трябваше ми цял час, за да изпълзя на брега. Джулай ми помогна да съберем най-добрите подводни плувци и се върнахме тук с най-бързите лодки.

Тя посочи вътрешната страна на стената. Жан-Пол погледна надолу към няколкото вързани лодки.

– И още веднъж – благодаря. Много неприятности ли ви създадоха онези чудовища?

– Не беше кой знае какво. Заобиколихме и ги нападناхме в гръб.

Изненадахме ги. Убихме девет, останалите избягаха.

И други изплуваха, катереха се върху стената. Жан-Пол с учудване видя и Лон Хедън между тях. Точно той носеше странното оръжие. Жан-Пол го разгледа с любопитство, докато Хедън уморено се настаняваше до тях двамата.

– Виждам, че още си цял-целеничък – отбеляза Хедън.

– Благодарение на Айла. И на тебе. Струва ми се, че вечно ще бъда задължен на семейство Хедън.

– Добре казано, но на мен лесно можеш да се отблагодариш, ако се грижиш за Айла, когато аз...

– Татко! – рязко викна Айла.

Хедън замълча. За да облекчи напрежението, Жан-Пол посочи странния уред и попита какво представлява.

– Точно той ни даде много важно преимущество спрямо съществата – каза Хедън. – Това е лазер и с него може да се стреля под вода. Обикновено електромагнитните вълни – светлината, радиовълните – не след дълго се разсейват във водата, но това тук е изключение. Лазерният лъч променя честотата и цвета си в зависимост от дълбочината. Явно това е свързано с количеството естествена светлина в околната среда, но не ме питай какъв е принципът му на действие.

Жан-Пол протегна ръка и Хедън му подаде оръжието. Беше тежко. Жан-Пол никога не беше виждал преносим лазер.

– А може ли да работи и във въздуха?

– Не. Само във вода.

– Жалко. Предполагам, не сте го изработили вие.

Отговори му Айла:

– Не, и той е от Старата наука. Дадоха ни го морските хора. Взели са го от подводната станция. Каква ирония, Тигър ни молеше да му дадем оръжия, а той сам ни предложи идеалното средство да се справим с онези чудовища. Разбира се нямало е и как да узнае това. Ние също отначало не разбрахме. Нашите техници едва не си прегориха мозъците от чудене, преди на един от тях да му хрумне хубавата идея как работи това нещо.

Жан-Пол върна оръжието на Хедън и каза:

– Все пак, знаете ли какви са тези твари и откъде идват?

Хедън завъртя глава.

– Можем само да предполагаме, че някога са живели много по-навътре в океана, както и нашите морски хора. И по същия начин са били изтласкани към брега от влошените условия.

– Но едно е сигурно – добави Айла. – Избили са нашите морски хора. Тигър и останалите. Свършено е с тях. – Тя въздъхна. – Нещата се променят бързо. Прекалено бързо.

През нощта тя ридаше за Кел, а Жан-Пол се опитваше да я утеши в прегръдките си. През деня подводните пливци откриха трупа. Беше полуизяден.

– Тази коя е, да я вземат мътните? – остро попита Майлоу.

Джан стана бавно, очите ѝ не се отделяха от Фибъс. Това беше невъзможно. Фибъс не трябваше да е тук.

– Името ѝ е Фибъс – каза Джан. – Тя е програма от Шангри Ла и не разбирам как може да стои тук, пред нас.

– И все пак ясно виждаш, че аз съм тук – напомни Фибъс.

– Но ти си холограма – с обвинителен тон каза Джан. – А тук няма уреди за холографски прожекции.

– Защо смяташ, че съм холограма? – попита Фибъс.

– Какво друго може да си? Извън компютъра ти не съществуваш – отвърна Джан.

– Ела да ме пипнеш, после ми кажи какво мислиш.

Джан отиде до нея и предпазливо протегна ръка. Когато върховете на пръстите ѝ докоснаха рамото на Фибъс, срещнаха твърда плът. Джан уплашено дръпна ръката си.

– Не... не вярвам! Ти си истинска!

– Не, само така ти се струва. Всъщност съм халюцинация, която всички вие преживявате едновременно. Излъчвам се направо в съответните центрове на вашите мозъци, променяйки сигналите всяка микросекунда.

– Ох! – отпусна се Джан от разумното обяснение, макар че не го разбираше. – Но откъде идва тази халюцинация?

– От кораба. Сега аз съм корабът. Проникнала съм във всяка негова система. Освен това започнах процес на промяна в тези системи. Усъвършенствам ги.

– Хич не ми пука дали ще местиш мебелите или ще рисуваш картинки в кенефите – ядосано каза Майлоу. – Но накарай това нещо да ме пусне!

Фибъс се обърна към него.

– Знам всичко за тебе, Майлоу. Ти си опасен и не заслужаваш доверие. Ще бъдеш затворен през цялото време.

Пипалото пусна глезена на Майлоу, но се уви около врата му.

– Ей, по-леко! – извика Майлоу. Опита се да го махне, но не можа.

Погледна свирепо Джан. – Значи си им надрънкала лъжи за мен, така ли?

– Я стига, Майлоу! – отвратено каза тя и отиде да помогне на Робин.

Беше пребледнял силно и трепереше. Притискаше длан към стомаха си.

– Добре ли си? – неспокойно попита тя.

– Ъхъ. Само малко съм зашеметен.

Джан погледна Фибъс.

– Може ли вече да слезем вътре? Робин ще замръзне.

– Да. Предстои ни много работа. Но първо ще трябва да се погрижите за другите двама човеци в кораба. И двамата са в лошо състояние... заради него. – Фибъс посочи Майлоу.

– Много го бива по тази част – каза Джан.

– Ти коя си? – страхливо попита момичето.

Беше много слаба, под големите ѝ очи се виждаха черни сенки. Носеше само тъничък и къс бял комбинезон. Джан забеляза петна от засъхнала кръв по него.

– Аз съм Джан. Ти как се казваш?

Момичето не отговори. Джан дръпна вратата и тръгна към нея. Момичето отстъпваше назад.

– Къде е Майлоу?

– Не си губи времето с него. Вече нищо лошо не може да ти стори.

Ще ми кажеш ли името си?

Момичето се отдръпна уплашено.

– Това е някаква хитрост. Майлоу пак е измислил нещо. За него го правиш.

Джан застана на място.

– Никаква хитрост не е. Майлоу не ми е приятел. Напротив. Едва ли ще ми повярваш, но имам повече причини да го мразя, отколкото ти си насъбрала.

Момичето притисна гръб в стената.

– Той ми причинява болка. Все иска да ме боли.

– Знам – меко каза Джан. – Но повече няма да може. Тук всичко се промени. Ашли... такава, няма я... а Майлоу...

– Умря ли? – с надежда попита момичето.

– За съжаление, не е умрял. Но е затворен. И там ще си остане.

– Няма да имам спокойствие, докато не умре – каза момичето.

Сълзите неудържимо се стичаха по лицето ѝ.

– Знам какво ти е – каза Джан, – но ти наистина вече си в безопасност. Кълна се!

Тя протегна ръце към момичето, което само за миг се поколеба и се втурна към нея. Джан я прегърна и слушаше как плаче. Мина време, преди да се поуспокои.

– Сега нали ще ми кажеш името си? – нежно попита Джан.

– Тайра.

Джан дръпна резето, бутна настрани тежката стоманена врата и влезе.

– Здравсти, Шан.

Шан лежеше на мръсната постеля. Веднага скочи.

– Госпожо? Не разбирам... казаха, че сте мъртва!

– Е, не е точно така.

Стъписаният Шан дойде по-близо.

– Джан... Госпожо... наистина сте вие! Но как?...

– По-късно ще ти разкажа всичко. По-важното е, че вече си свободен. Майлоу и Ашли вече не командват тук.

При споменаването на Майлоу лицето на Шан се промени неузнаваемо. До този момент, въпреки отоците и разбитите устни, приличаше на онзи Шан, когото тя познаваше от години, но сега изглеждаше съвсем друг човек. Ненавистта в очите му я смразяваше. Трудно можеше да повярва, че този мъж е от Минерва.

– Къде е Майлоу? Искам да го убия.

– Успокой се. Знаеш ли каква опашка се е наредила преди тебе? Но бъди сигурен, че отсега нататък никому нищо няма да направи.

– Къде е Тайра? Какво е направил с нея?

Джан се обърна към вратата.

– Сега вече можеш да влезеш – извика тя.

Тайра влезе. Двамата с Шан се погледнаха безмълвно и едновременно се затичаха един към друг. Джан ги погледна доволно и тихо се изниза от стаята. В коридора каза:

– Фибъс?

Намръсената „млада жена“ се появи пред нея.

– Слушам те.

– Тези двама засега са добре, но са им причинени тежки

емоционални страдания, така че доста време ще им трябва да се възстановят, ако е възможно.

– И за тях ще се погрижа.

Джан вдигна вежди.

– Нима? И как точно?

– Не се занимавай с това сега. Искам да слезеш в залата за управление.

– Така да бъде – съгласи се Джан. – Но преди това искам да проверя как е Робин.

– Може.

– О, много ти благодаря.

Бяха се настанили в предишното жилище на Джан. С облекчение видя, че Робин вече изглежда по-добре, отколкото в Шангри Ла. Очевидно не сбърка, като го измъкна от станцията. Тя го целуна и каза:

– Няма да стоя дълго. Ледената кралица ме иска в залата за управление. Само не ме питай защо.

Той също я целуна и я изненада.

– Страхотно е, нали? Всичко стана според плана и сега Фибъс поема нещата.

– Да, страхотно е, нямам думи! – намуси се Джан.

Той я погледна внимателно.

– Дори да се опитам, няма да й повярвам.

Глава двадесет и първа

Джан захласнато се взираше надолу към леденото поле.

– Значи ще се вдигне до повърхността?

Фибъс, която стоеше до нея в залата за управление, каза:

– Да, ще имам нужда от някои материали, преди да започнем миси-ята си. Ще трябва да направим много повече работи, а някои апарати, като Играчката, трябва да бъдат приспособени за предстоящата работа.

Джан я изгледа, не преставаше да се чуди колко истинска ѝ се струва. Не можа да се сдържи. Пресегна се и мушна с показалец рамото на Фибъс. Ами да, все същата твърдост. Фибъс обърна към нея студения си поглед.

– Защо направи това?

– Трудно ми е да повярвам, това е всичко. Не ми се вярва, че ти не си жива, а само фалшива измислица на собственото ми въображение. И че съществуваш само в мозъка ми, не в истинския свят.

– „Истинският свят“, който възприемаш, е представа на мозъка ти. Начинът, по който възприемаш мен, е почти същият.

Джан се замисли за това. Предполагаше, че Фибъс е права. Значи трябваше да смята, че и Фибъс е „истинска“. Внезапно бузите ѝ леко се сгорещиха. Колкото и да беше смешно, хвана се, че намира във Фибъс някаква смътна сексуалност. А какво би станало, ако?... Майко Богиньо, каза си, с годините май ставам извратена! Из главата ми щъкат сексуални фантазии за компютърна програма!

– Ето го – каза Фибъс.

Джан пак погледна надолу. Намираха се точно над дупката в леда, която Ашли и Майлоу бяха издълбали с лазерите. В нея още се кълбеше пара и скриваше дъното на ямата. Джан гледаше как стените ѝ се тресат, след миг се чу тътен. Появиха се пукнатини, големи парчета лед се надигнаха, за да се разбият с гръмотевични удари. Вече цялото поле около ямата пращеше и се гърчеше. Изблъсканият лед скърцаше и стенеше, сякаш недоволен от насилието. После най-горната част от станцията се появи сред леда пред очите на Джан. Приличаше на разширяващ се огромен купол, ледените буци се пръскаха на трошки и се плъзгаха надолу по него. А станцията изплаваше все по-нагоре, спря чак когато хиляди квадратни метри от сивия метал станаха достъпни за погледа. Изглеждаше като тъмен мехур сред недокоснатата чистота на леда. Джан и преди

знаеше, че Шангри Ла е голяма, но досега просто не си представяше колко голяма е. А и сега можеше да види само незначителна част от грамадното кълбо. Смая се. И се разтревожи.

Най-горе в сивия метал се отвори люк, множество работи изприпкаха навън. А от Небесния Ангел вече се спускаше товарна платформа. Фибъс каза:

– Според оценките ми ще ни трябва около половин денонощие, за да се подготвим. След това ще започнем.

– Какво ще започваме? – попита я Джан.

– Ще трябва да съберем тъканни проби от цялата флора и фауна, съставляващи пустошта, за да създадем биологически оръжия срещу нея. В това ще можеш да помогнеш много. Познаваш всички особености на пустошта. Ще съставиш за мен каталог. Има още нещо, което можеш да направиш – ако използваш Играчката и също започнеш да събираш проби. Важно е да пестим време.

Джан сви рамене.

– Разбира се. Ще направя всичко, за да помогна.

– Добре. Сега можеш да си вървиш – Фибъс я освободи като господарка.

Джан постоя малко, размишлявайки какво ли ще стане, ако ритне здравата Фибъс по задника, но реши, че е по-уместно да ритне компютъра. Излезе, без да направи нито едното, нито другото.

Тръгна към склада, в който беше затворен Майлоу и усещаше колко жизнен е сега корабът. Това не се беше случвало, когато го управляваха Ашли и Карл. Чуваше звуци отвсякъде. Автоматичните механизми се раздвижваха, включваха се автоматични лаборатории и цехове. Присъствието на Фибъс превръщаше Небесния Ангел в огромен жив организъм.

Новото жилище на Майлоу не беше нищо повече от малка гола стаячка, в нея имаше само сгъваема постеля и кофа. Изтегнат на пода, Майлоу й се усмихна подигравателно, когато пазещият го паяк я пусна да влезе.

– Я виж, дошли сме да позлорадстваме на воля, нали?

Джан скръсти ръце, облегна се на рамката на вратата и го огледа подозрително.

– Майлоу, не съм дошла да тържествувам. Дойдох да поговорим. Ще ми се да обмислиш положението разумно.

Той изпъна ръце и се ухили.

– Трогнат съм.

– Сериозно ти говоря. Не знаеш срещу какво се изправяш с тези програми от станцията. Могъщи са, а Фибъс като че е най-могъщата от всички. Само да започнеш с обичайните си номера и тя... е, не знам какво би направила. Изненадана съм, че още не се е отървала от тебе. Знаеш за чудо си.

– За това трябва да благодаря на тебе, моя малка амазонке.

– Не ме наричай така! – избухна Джан.

– Освежава ти спомените, нали? – озъби се той. – За онези времена на „Господаря Панглот“, когато те покровителствах. Знаеш, че ми дължиш живота си и смятам да ти поискам някои услуги срещу това. Използвай влиянието си над онази фригидна илюзия и ме измъкни от тук.

– Майлоу, признавам, неведнъж си ми спасявал живота, но не ти дължа никакви услуги. Ти ме изнасили и забременях с твоя клонинг. И унищожи сина ми, за да му отнемеш тялото.

– Колко пъти да ти казвам, че не е било нарочно!

– Ако така смяташ да ме успокоиш, няма да стане. А и друго си припомням – ти не се възпротиви бурно, когато Ашли захвърли Робин и мен в пустошта.

– Ей, я помисли, та какво можех да направя? Ашли налагаше правилата. Трябваше да внимавам за всяка своя стъпка.

Джан го засече:

– Точно такава е и моето положение сега. Въобще нямам тежест пред Фибъс, а сега тя налага правилата.

– Както и да е, все ми е едно. Някак ще се измъкна от това. Винаги успявам. Ти ме познаваш, Джан. Не могат да ме спрат.

– Брей... Аз пък си спомням как беше не само спрял, но и превърнат в кайма от краката на побъркания кибероид...

– Млъквай! – остро каза Майлоу. – Не искам да слушам това.

– Първоначалният Майлоу, който беше по-страховит дори от тебе. Но за миг само се разсея. И край. Размазан на земята като желе.

Той се понадигна от постелята си с разкривено от бяс лице.

– Затваряй си устата или ще те!...

Паякът тръгна към него и той спря. Ухили се и легна. Паякът отново застана до Джан.

– И какво щеше да кажеш? – попита Джан.

– Нищо особено. Но няма да забравя това.

– Ау, колко страшно – тя потрепери престорено. – Направо пошурих от ужас. Но има още нещо, което би трябвало да не забравяш. Тези програми от станцията са нещо съвсем ново. Векове наред са се

развивали. Направо са с цели мили пред това, което беше Карл. Въобще не ми се удава да ги разбера. И те съветвам да се отнасяш към тях предпазливо. На твое място не бих ги подценявала. Ако направиш нещо тъпо, ще изложиш на риск мен и Робин, да не говорим за Шан и Тайра.

Той любопитно се взря в нея.

– Май си доста притеснена от новите си съюзници.

– Притеснена съм.

Стрелна с очи паяка. Фибъс сигурно подслушваше, но за нея не би било новост да чуе думите на Джан. Нали все за това говореше с Дейвин.

– Не мога да си представя мотивите им. О, знам, че основната запоед, заложена в тях, е да защитават Елоите и да се грижат за тях и че всички техни действия са резултат от това програмно ядро. Но не разбирам как премахването на пустошта подхожда на програмата. Не знам защо го правят и това ме изнервя.

Майлоу сви рамене.

– Имаше навремето една поговорка – „На подарен кон зъбите не се гледат“. Нали правят, каквото ти искаше да стане. Ще получиш своята почистена планета.

– Но защо го правят сега? Векове са си стояли в онази станция, изтривали са лигите на гнусните Елои, а отвън светът се превръщал в ад. Не сме програмирани да наглеждаме и него, казваха. Нищо не можем да направим. Много съжаляваме. И всякакви подобни глупости. А сега – хоп! Ще се опитаме да спасим света. Нещо не е наред в тази работа. – Тя пак погледна паяка. – Както казах и на Робин, аз просто не мога да им се доверя.

Майлоу се разсмя.

– Ама ти какво си мислиш, че искат да направят? Да завладеят света? Това са изтъркани дрънканици от научната фантастика.

– Какво е „научна фантастика“?

Той снизходително махна с ръка.

– Това беше вид литература, който се състоеше главно от така наречените „научни“ екстраполации. Много от историите се развиваха в тогавашното бъдеще... помниш ли онези „забавления“, които гледаше заедно с принц Каспар и неговите подмазвачи в „Господаря Панглот“? Ами това е. Като хлапе бях щур по фантастиката, но сега като си мисля, нито един от онези скапани писачи не позна какво ще стане. Космически империи... ха! – Той тръсна глава. – Както и да е, много популярно беше да разсъждават, че интелигентните компютри щели да поискат да

завладеят света. – Той се закиска. – Спомних си един филм за това, направо класика. Страшна тъпотия, но тогава ми хареса. И донесе цяло състояние на създателите си. Я да видим... – Майлоу притвори очи. – Казваше се „Едно прекрасно слънчево утро“... светът се събуждаше един ден и откриваше, че всички компютърни системи са се свързали и са образуваели машинен свръхинтелект... ами да, героят спечели битката, като измисли компютърен вирус, който разруши това единство. Дяволите да ме вземат, още помня тази глупост! А трябва да съм я гледал през 2010 година, бил съм само на тринадесет...

– Много забавно, но защо си толкова убеден, че тези програми няма да се поблазнят от контрол над Земята? Нали все ти казвам, че са различни от другите. И са прекалено усъвършенствани.

– Значи пак стигнахме до мотивите. Какъв мотив може да има един машинен интелект за завоюване на света? Той е безтелесна система, която съществува само, за да осъществява основните команди в програмата си. Той е своята програма, точно, както ние хората се състоим от своите напълно различаващи се биологически нагони. Тъй като сме хора, искаме да дишаме, да ядем, да пием, да оцелеем и да се чукаме. Но не непременно в тази последователност.

– Забрави стремежа към размножаването – каза Джан. – Има и други.

– Не, размножаването е набъркано в ебането и оцеляването. Искам да ти стане ясно, че и ние сме нашите генетично програмирани нагони. Всичко направено от човечеството през миналите хилядолетия е резултат от тези основополагащи биологически програми. Те създават нашите чувства. Те определят нашата култура, желанията ни. Те създават нас. Но компютърната програма не притежава нито един от тези нагони. Тя даже няма инстинкт за самосъхранение, защо ѝ е да завоюва каквото и да било? Завладяването обикновено е проява на самозащита, няма значение дали ще го извърши един човек или цяло общество.

– Но нали нагонът за оцеляване може да бъде заложен в компютърната програма?

– Да, можеш да наложиш на програмата да се защитава и пази, но това не прилича на биологическия нагон, на отчаяното желание да останеш жив, на страха от смъртта, на страха от забраната и така нататък. Признавам, компютърните програми могат великолепно да имитират човешки чувства, но това е само представление. Създадохме ги като свое подобие, но всъщност те по нищо не приличат на нас.

Джан каза колебливо:

– Дейвин ми каза горе-долу същото. Но не знам... още не разбирам как помощта за простосмъртното човечество се вписва в единствената им задача – да пазят Елоите. Може би по-късно всичко ще стане ясно като бял ден, но...

Тя въздъхна, докосна хълбока си и се присви от болка. Сигурно трябваше да полежи в някоя медицинска машина. Още я боляха ребрата, където я удари Майлоу.

– Добре, аз си тръгвам – каза му, – имаш ли нужда от нещо?

– Имам нужда от какво ли не – отговори той. – Но ти говориш за скучни неща като ядене и пиене, нали?

– Да – уморено каза тя. – Ще уредя да ти донесат нещо.

– Колко си мила. Между другото, като заговорихме за нужди, как е бившата ми партньорка в забавленията?

– Тайра ли? Шан се грижи за нея.

– Сигурно се лигави от щастие. Мекотело.

– Иска да те убие.

– Не мога да го виня за това.

– Ти несъмнено надмина себе си с Тайра. Защо? Защо си се държал толкова жестоко с нея?

Той сви рамене.

– Защо ли? Пак трябва да говорим за основните нагони.

– Не бих причислила към тях и садизма – каза тя.

– Нима? Значи много ще се чудиш, като разбереш истината.

– Към мен никога не си се отнасял така, освен ако си го бил предвидил за по-късно.

– Джан, и ти никога не си се държала като Тайра. Тя просто е родена да бъде жертва. Самото ѝ покорство възбужда садистичния нагон у мен. Ти си друга. Тогава беше невежа дивачка, но имаше сила и смелост. Да си призная, винаги съм ти се възхищавал, от самото начало.

– Ох, спести ми това – изпъшка Джан и дръпна вратата.

– Доскоро, Мамче – каза той.

Джан се вцепени, обърна се съвсем бавно и го изгледа. Той се ухили лъчезарно.

– Съжалявам. Не мога да устоя на изкушението.

Глава двадесет и втора

– Жан-Пол! Жан-Пол!

Той изстена, измъкнаха го насила от дълбокия чудесен сън. Някой го държеше за рамото и го друсаше здравата. Отвори очи и видя в бледата предутринна светлина надвесения над него Лон Хедън. Усети Айла да се размърдва до него и разбра, че се е случило нещо много неприятно. Иначе Хедън не би нахълтал така в интимния покой на дъщеря си...

Жан-Пол бързо седна, разтърквайки очите си.

– Какво се е случило?

– Трябва да се справим с твърде сериозен случай – настоятелно каза Хедън. – Облечи се и ела с мен...

Айла вече беше будна.

– Татко, какво става? – разтревожено попита тя.

– Неколцина от хората на Жан-Пол превзеха оръжейния склад. Взели са заложници и заплашват, че ще ги убият, ако не се подчиним на условията им.

– Лайнари! – промърмори Жан-Пол и протегна ръка към панталоните си, захвърлени върху близкия стол.

– Жан-Пол, опитай да ги разубедиш, иначе много кръв ще се пролее.

– Проклети тъпанари! – изръмжа Жан-Пол, бързайки да нахлузи панталона си.

– Оставих камиона пред входа на къщата – каза Хедън и изтича навън.

– И аз идвам – каза Айла и скочи от леглото. Жан-Пол я погледна за миг, сега се занимаваше с ризата си.

– Бих предпочел да не си там.

– Твой проблем. Въпреки това ще дойда.

Електрическият камион подскачаше из улиците на Палмира. Докато караше, Хедън им разказа какво е станало.

– Нападнали са след полунощ. Някак са се справили с двамата пазачи на пост. Още не знаем живи ли са или мъртви. Когато смяната дошла в четири сутринта, вдигнали тревога. А онези стреляли по тях. Всъщност във въздуха. После им казали, че оръжейният склад е превзет от Небесните войни на „Господаря Монкалм“, които взели заложници,

между тях имало жени и деца. Смятали днес на обяд да застрелят заложенниците, ако не им предадем властта.

– Каква власт? Управлението на общността?

– С по-малко не биха се задоволили.

Жан-Пол тръсна глава и тъжно каза:

– Исусе, защо са такива безнадеждни идиоти! Казаха ми, че трябвало да измисля план за превземането на Палмира, но не можех да приема сериозно тези приказки. Смятах да ти известя, но Айла ме увери, че и без това ги наблюдавате.

Айла, седнала в скута на Жан-Пол, добави:

– Вярно е, татко. Жан-Пол ми разказа всичко, и аз му казах да не им бере грижата. Грешката е моя.

– И двамата ми говорите смешки! – отвърна Хедън. – И аз не бих се отнесъл сериозно към това, ако бяхте споделили с мен. Защото те наистина бяха под наблюдение.

– Но откъде е дошъл този провал? – попита Жан-Пол.

– Досега открихме трупове на трима от хората, определени да ги следят нощем. Другите може би са сред заложенниците. Но повечето от пленените са от семействата, при които бяха настанени твоите хора.

– Гадост! – изпъшка Жан-Пол. Чувстваше се ужасно. Засрамен. – Колко от моите хора участват в тази мръсотия?

– Още не знаем точно. Десет, може би дузина. Техният вожд, или поне този, който преговаря, се нарича Филип. Познаваш ли го?

– Да, добре го опознах. Той беше от онези, които искаха да ги ръководя в нападението.

– Мислиш ли, че можеш да го вразумиш?

– Предишния път не успях, но сега много ще се постарая. Това е най-малкото, което бих искал да направя.

Оръжейният склад беше разположен в покрайнините на града и наоколо нямаше други сгради. Беше едноетажен, с плосък покрив и без прозорци. Влизаше се през единствена, съвсем обикновена врата. Край склада имаше засадени палми, сигурно за да смекчат малко унилия вид на постройката. Малко по-нататък се виждаше импровизирана барикада от електрически коли и камиони. Зад тях се прикриваха мъже с пушки, които не отделяха погледи от склада. Хедън спря своя камион до другите, изруга приглушено и каза:

– Само това ни трябваше. Джелкър Бенкс.

Жан-Пол видя широкоплещест мъж с червена коса и брада, който

вече идваше към тях. Носеше пушка. Зад него вървяха още двама, също с пушки. Жан-Пол ги помнеше от скарването на брега. Сети се, че по-възрастният се казва Брон.

– А, добре си направил, Хедън! – избуца червенобрадият. – Заловил си предводителят им.

– Той не им е предводител! – високо каза Хедън, скачайки от кабината на камиона. – Много добре знаеш това, Джелкър!

Айла слезе от другата страна и Жан-Пол незабавно я последва. Хедън и Джелкър Бенкс се бяха изпречили един срещу друг.

– Нищо такова не знам, Лон Хедън! Той сам си признава, че е бил владетел на онзи Небесен Господар!

– Това е минало! Сега е с нас!

– Ха! Може да заблуди тебе или тази кокошка, дъщеря ти, но нас не може да излъже! И когато изтръгнем отвътре онези небесни убийци, ще го разстреляме заедно с тях!

Айла стисна до болка ръката на Жан-Пол и изкрещя:

– Само се опитайте! Ще трябва първо мен да убие!те!

– Нямам нищо против – ухили се Брон.

– Слушайте, дойдох да помогна! – възкликна Жан-Пол. – Ще се опитам да говоря с тях, за да ги убедя да се предадат.

Джелкър Бенкс го удостои с вниманието си. Бледосините очи сякаш се опитваха да пробият дупка в него.

– Дали това е причината? Обзалагам се, че ще опиташ да се присъединиш към тях.

– Джелкър, започни да разсъждаваш най-после! – умолително каза Хедън. – Ако беше участник в този заговор, сега щеше да бъде вътре, при тях. Имаме нужда от него, Джелкър! Ако не ги убеди да се предадат, ще стане истинска кървава баня. Оръжейният склад има само един вход. Нападнем ли по този начин, ще загубим страшно много хора.

Още един мъж се приближи. Жан-Пол позна Лил Уивър, сегашният ръководител на „шесторката“, която управляваше Палмира. И той държеше пушка в ръцете си. Погледна Жан-Пол с нещо като облекчение и се обърна към Хедън:

– Наистина ли иска да направи това?

– Да, иска – каза Хедън, – но Джелкър не е съгласен.

Уивър изгледа свирепо Джелкър Бенкс.

– Ей сега ще се съгласи.

Джелкър отвърна на погледа със същата ярост, но след малко вдигна рамене и каза:

– Добре де, нека отиде да говори с тях, но пушката ми няма да се отделя от него за секунда. Щом се опита да влезе в склада при своите приятелчета, може да се смята за труп.

Уивър заговори на Жан-Пол:

– Постарай се да не го забелязваш. Всички така правим. Как мислиш, ще ги убедиш ли да се предадат?

– И на Лон казах – не знам. Не ги познавам добре. Но ще опитам всичко възможно.

– Добре. Ще накарам някой да ти измайстори бяло знаме.

Той се канеше да тръгне нанякъде, но Жан-Пол го спря:

– Чакай. Щом трябва да преговарям с тях, ще имам нужда от нещо, за което може да се преговаря. Какво ще стане с тях, ако се съгласят?

– Ще ги изправим до стената и ще им пръснем главите – избуча Джелкър Бенкс.

– Млъкни – разсеяно отрони Уивър. Потърка бузата си и каза: – Те убиха хора. И плюха на гостоприемството ни. Не можем повече да ги търпим в нашата общност. Ще трябва да опитат шансовете си отвън... в пустошта. Ще получат оръжие и снаряжение, но ще търсят начин сами да се оправят. Но ако не искат да се предадат, ще стане както каза Джелкър. Ще ги избием.

Жан-Пол кимна. Не можеше друго да очаква от Уивър. Условиата бяха достатъчно справедливи след всичко станало. На негово място би казал същото.

След няколко минути Жан-Пол излезе иззад редицата коли, вдигна високо пръчка от метла с вързана за нея калъфка от възглавница, и тръгна към тъмния вход на склада. Още усещаше на устните си силната трескава целувка на Айла. И му се струваше, че усеща гъдел между плешките – където би трябвало да е насочена пушката на Джелкър Бенкс. И само Бог би могъл да знае колко пушки бяха насочени към него от мрачния склад.

Стигна на двадесетина крачки от входа, спря и размаха калъфката.

– Филип! Аз съм, Жан-Пол! Искам да говоря с тебе!

Мълчание. Зад отворената врата можеше да види само тъмнина. Като че различаваше неясните очертания на преграда по-навътре, но не беше сигурен.

– Филип! – извика той.

– Какво искаш бе, предател? – Отговорът го изненада.

– Ти ли си, Филип?

– Ами да, аз съм. Щом ти се оказа предател, аз станах новият водач.

„Боже милостиви...“

– Филип, това е лудост! Няма да ви се размине! Трябва да се предадете, преди да загинат още хора.

– Няма да се предадем. Не всички сме като тебе, Жан-Пол.

– Чуй ме, ако се съгласите, поне ще запазите живота си. Владетелите на Палмира ще ви пуснат да си вървите, ако се подчините.

– И къде ще отидем?

Устата на Жан-Пол пресъхна, той преглътна с мъка.

– Ще се махнете от Палмира.

Филип се изсмя.

– Това не е по-различно от смъртната присъда.

– Ще ви дадат оръжия... припаси. Ще имате някакъв шанс. Ако стоите тук и тази надежда няма да ви остане.

– Няма да се разберем така, Жан-Пол. Нашият ултиматум си остава в сила. Кажете това на владетелите им. Щом стане пладне и не получим каквото искаме, започваме да убиваме заложниците.

– Филип, няма ли да ти дойде умът в главата! Няма да получите подчинението на Палмира, колкото ще заложници да имате! Не можете да победите! Останете си тук, но ще бъдете трупове, преди да е свършил този ден.

– Но още мнозина от тях ще вземем със себе си. Подготвихме за взривяване целия склад. Само да ни нападнат и всичко става на парчета... заедно с почти цялата Палмира. Доста мощни експлозивни са натрупали тук.

Отчаяният гняв на Жан-Пол изригна отведнъж.

– Боже! Филип, смахнато копеле такова!... – Тръгна сяпало към вратата. – Имаште всичко тук, а сега съсипахте...

Не продължи, защото някой като че стовари безмилостно ковашки чук отгоре му. Превърта се във въздуха. Падна по гръб и осъзна, че гледа бледото утринно небе, току-що оцветило се в розово. След миг вече нищо не виждаше.

– Вие сте най-големият особняк сред свещениците, които съм срещал – каза капитан Вюшков, докато пълнеше догоре чашата на Майлоу.

– Е, обясних ви, че не съм истински свещеник – каза Майлоу и с благодарност прие водката.

– Приятно ми е да го чуя още веднъж – засмя се Вюшков и напълни своята чаша отново.

– Не, исках да кажа... всъщност... – Майлоу се усещаше приятно

пиян. – ... Аз само съм един от братята в нашия религиозен орден, но не съм посвещаван в сан.

– Много се различавате от вашия спътник.

– Че как, той си е свещеник. Истински. Ама много истински – Майлоу вече се кикотеше.

„Оле, това вече е прекалено.“ Той приспособи обмяната на веществата си за по-бързо изхвърляне на излишния алкохол. Скоро изпотяваше чист спирт. Трябваше да си опази разсъдъка тази вечер.

Седяха на масата в апартамента на Вюшков. Допреди малко насищаха глада си с внушителни порции от нелошо приготвен борш, ястие, което Майлоу не беше вкусвал твърде отдавна. Качеството на храната в Караганда ясно показваше, че тук системите за преработка на органичните вещества още работеха както трябва, за разлика от Белведере. Поднасяше храната една усмихната жена, Майлоу отначало я взе за съпруга на Вюшков, но си отдъхна, щом научи, че е само прислужница. Би било досадно, ако Вюшков се окажеше женен. По-точно, в пречка би се превърнал един успешен брак. Колкото по-малко е обвързан, толкова по-добре.

Време беше да се заеме с плана си. Майлоу отпи от чашата, погледна лукаво Вюшков и каза:

– Предполагам, разбирате колко завидно ще стане положението ви, когато завземете земната общност?

Вюшков се намръщи насреща.

– Какво означава това?

– Ще бъдете истинският владетел на онова място. Всички тамошни природни богатства ще бъдат ваши... а Караганда и останалите станции имат остра нужда от тези богатства. Освен това ще разполагате с единствения кораб, който може да свърже Земята със станциите. Поне известно време. И е най-добре въоръженият в цялата Слънчева система. Забелязах това, когато го разгледах.

– Така си е. Може да се каже, че взехме всички лъчеви оръжия от другите кораби, от самата станция и ги монтирахме в „Христина“... – Вюшков глътна още водка и добави: – Но не разбирам накъде побутвате разговора.

– Казвам само, че положението ви ще бъде единствено по рода си. Вие ще определяте накъде да се насочат тези оръжия...

Вюшков се намръщи.

– Дали наистина ми предлагате това, което си мисля?

– Може би.

Вюшков стовари чашата си на масата.

– Аз съм верен на Караганда! – гневно каза той.

– Естествено. И е естествено да не лишавате своята орбитална станция от всичко, което може да ѝ предложи Земята, но на определена цена.

Вюшков тръсна глава.

– Не! И дума да не става!

Майлоу си позволи въздишка.

– Възхищавам ви се, капитан Иля Вюшков. Разполагате с възможността да станете независим господар, да не говорим пък за богатството. Но нищо не може да ви отклони от вашата преданост и чувство за дълг. Рядко се срещат такива мъже. – Майлоу вдигна чашата си. – Пия за вас.

След около час Майлоу се върна в стаята си. Когато си тръгна, Вюшков беше твърде пиян. И вярваше, че семената на подхвърлената идея вече пускат корени в главата му. „Скоро ще си мой“, доволно си каза Майлоу.

Глава двадесет и трета

Айла веднага се отърси от неспокойната дрямка, щом чу стоновете на Жан-Пол. Наведе се напрегнато към него, надяваше се да е дошъл в съзнание.

– Жан-Пол! Чуваш ли ме? Аз съм Айла. Клепачите му потрепнаха, но не се вдигнаха. Тя разочаровано видя, че той не идва на себе си. Въздъхна, докосна горещото му чело и се отпусна на стола си. Усещаше ужасна преумора, главата ѝ се пръскаше. Не се отделяше от леглото на Жан-Пол, откакто го изнесоха от операционната зала. Това стана към три следобед, сега минаваше полунощ. Но тя нямаше намерение да помръдне отгук. След операцията хирургът Стивън Олдейн, близък приятел на нейния баща, когото познаваше, откакто се помнеше, ѝ съобщи мрачните новини. Тя очакваше нещо подобно.

– Съжалявам, Айла. Направих всичко възможно, но шансовете му са доста малки. Даже да оживее, ще остане парализиран за цял живот. Куршумът е разбил гръбнака му.

– Той няма да умре – трескаво каза тя, без да възпира сълзите си. – Няма да му позволя, Стивън. Няма да му позволя.

По-късно дойде баща ѝ, застана до нея, сложил ръка на рамото ѝ.

– Ужасно съжалявам, Айла.

– Той няма да умре – навъсено каза тя.

– И аз на това се надявам, но говорих със Стивън. Мила, изгледите да оживее не са големи. Никак не е добре. И... и като си мисля как ще страда, може би е по-добре за него, ако...

Тя се извъртя диво към него.

– Не! Няма да го дам! Не говори така!

– Не исках да те огорчавам – бързо каза той и стисна рамото ѝ, за да покаже, че я разбира. Помълча и заговори отново: – Виж какво, може би хората от Космоса ще му помогнат, когато дойдат. Няма съмнение, че са много по-напреднали в медицината от нас. Тук, долу, сме изгубили толкова от някогашните знания...

– Стига с тези проклетници от Космоса! Мислиш си, че всичко ще оправят! Призлява ми вече да слушам само за тях!

Едва беше избълвала това и вече съжаляваше. Обърна се да погледне лицето на баща си и видя, че го е заболяло.

– Аз...

– Не е нужно да се извиняваш. Знам, че станах досаден с тези приказки. Но наистина вярвам в това, което казах сега. Може би наистина ще помогнат на Жан-Пол.

– Да се надяваме – скептично промърмори тя, но тази мисъл запали пламъчето на надеждата. Скоро след това баща ѝ си тръгна. Ако не се смятат Стивън и сестрата, които от време на време проверяваха как е Жан-Пол, тя седеше съвсем сама.

Непрекъснато превърташе в главата си непоносимо страшното утро. Когато пушката на Джелкър Бенкс неочаквано изтрещя и Жан-Пол падна пред склада, тя не можа да свърже двете неща в първия миг. Гледаше неразбиращо гърчещото се тяло на Жан-Пол. Лил Уивър крещеше на Джелкър Бенкс. Смътно дочу, че Джелкър каза:

– Мръсното копеле искаше да отиде при другите. Така си и знаех.

След секунда тя викаше името на Жан-Пол, втурна се през пролука-та между два камиона. Нейният баща се опита да я спре, но тя без усилие се измъкна от ръцете му и продължи тичешком напред.

Опомни се коленичила до Жан-Пол, повдигаше главата му и го целуваше. Очите му бяха отворени, но не виждаха.

– Жан-Пол? – повика го тя, но не чу от него дори звук.

Внимателно отпусна главата му на тревата и опипа гърлото. Олекна ѝ, когато усети пулс.

– Не го направихме ние! – извика някой. – Никой от нас не е стрелял!

Тя учудено вдигна глава. Гласът идваше откъм входа на оръжейния склад. Беше забравила за онези вътре.

– Знам, че не сте вие! – извика в отговор. – Знам кой направи това!

Зад нея се чу шум. Обърна се. Баща ѝ идваше към нея с вдигнати ръце. Лицето му беше побеляло. Коленичи от другата страна на Жан-Пол, без да сваля ръцете си.

– Как е той? – попита, поглеждайки нервно към тъмния вход на склада.

– Мисля, че е зле – каза тя задавено. – Много зле. – Кръвта вече попиваше в пръстта около Жан-Пол. – Ще убия Джелкър Бенкс.

– Лил го арестува. Синовете му също.

– Какво от това, все едно ще го убия – Погледна умолително баща си и изплака: – Татко, какво да правя сега?

– Ами нека първо го отнесем в болницата, и то веднага – Той бавно се изправи с лице към склада и извика: – Ще отнесем този човек оттук! Имате ли нещо против?

Айла чуваше мърморещите гласове в склада, после някой отговори:

– Не възразяваме. Вземете го. Но без номера!

Бащата на Айла се наведе, прихвана Жан-Пол под мишниците.

– Вдигни го за краката – каза той. – Ще можеш ли?

– Разбира се.

Айла хвана глезените на Жан-Пол и двамата успяха да го вдигнат. Нещо избълбука в гърлото на ранения мъж, но това беше единствената му реакция. Тежеше много, но Айла би се справила, дори ако теглото му беше двойно. На тревата, където лежеше Жан-Пол, остана такова кърваво петно, че ѝ се прииска да крещи.

Занесоха го до редицата коли, оставяйки след себе си червена следа, и го сложиха отзад в своя камион върху празни чували. Някой подаде одеяло и Айла зави Жан-Пол с него. Остана при него, а баща ѝ подкара с максимална скорост към болницата. Притисна тялото си в неговото, за да смекчи друсането. Накрая се добраха до болницата, там Стивън и помощниците му поеха съдбата на Жан-Пол в своите ръце. Когато го вдигаха от чувалите, бяха напоени с кръв...

Стори ѝ се зла насмешка, когато по-късно ѝ казаха, че бунтовниците се предали само час след случката и освободили всички заложници. Тя не знаеше дали застреляният пред очите им Жан-Пол е станал причината да променят намеренията си. Предполагаше, че е така, но това никак не я интересуваше.

Играчката се спусна с вой и се заби в рояка Хазини, излетели от огромното си гнездо, за да я пресрещнат. Роякът беше толкова гъст, а Играчката – толкова бърза, че неизбежно последваха непрекъснати сблъсъци. Скоро стотици от съществата падаха със смазани тела или разкъсани криле. Някои крещяха от ярост, но повечето бяха мъртви.

В Играчката всеки удар с Хазини се усещаше само като леко потрепване.

– Това много ти харесва, нали?

– Какво? – Джан се беше съсредоточила в екраните.

– Казвам, че това сигурно ти харесва. Да можеше да си видиш лицето. Не съм забелязал досега тази страна от характера ти.

Тя изви очи към Робин. Той я разглеждаше с любопитство.

– Ами харесва ми – призна си тя. – Мразя тези твари! Мисля, че ти обясних причината веднъж. Хазини не се отличават с привлекателни качества. Те са генинженерни машини за убийства и едва ли можем да говорим за разум при тях, но са хитри.

– О, не се опитвах да те порицавам. И аз се занимавах с нещо подобно, само че гонех главногите около Шангри Ла. Самото им унищожаване много ме забавляваше, но после винаги се усещах... Някак нечист.

– Е, ако и с мен се случи това, ще имаш възможността да ме сапунисаш хубавичко, когато се върнем в Небесния Ангел.

Тя му се усмихна за миг и каза на Играчката да мине още веднъж през Хазини.

След като мина четири пъти през тълпящите се Хазини, Играчката се насочи надолу към основата на гнездото. Приличаше на наклонената кула в Пиза (паднала в дехилядната година), изобразена от скулптор сюрреалист. Играчката изстреля няколко ракети. От мощните взривове огромни парчета се разлетяха наоколо. Рухна целият градеж. Апаратът се отдалечи на безопасно разстояние, а огромното гнездо се срути етаж след етаж. Джан гледаше злорадо, докато прашният облак не закри сцената. Кимна доволно.

– Да, това наистина ми харесва!

– Радвам се, че се забавляваш добре, но не си ли губим времето? – попита Робин. – Нали работата ни е да събираме биологически образци и да ги носим в Небесния Ангел. Когато Фибъс осъществи плана си, всички Хазини ще бъдат обречени.

– Знам, знам... бъди търпелив към малките ми капризи, може ли? – Тя го потупа по крака.

Хазини неуморно се нахвърляха върху носещата се сред тях Играчка, опитваха се да раздерат корпуса със своите остри като бръснач нокти. Джан видя главата на един от тях в едър план на екрана и се сгърчи от отвращение. Твърде добре си спомняше почти смъртоносната среща с Хазини в „Господаря Панглот“. Този беше точно копие на тогавашния – изсъхнала конска глава с антени и смукало на комар. Бързо каза няколко думи на Играчката, Хазини незабавно беше хванат от механични ръце, стрелнали се от корпуса. Приличащата на копие сонда се заби дълбоко под твърдата броня на съществото. „Разполагаме с биологически образец“, съобщи Играчката, докато сондата се прибираше в корпуса. Хазини още размахваше своите дълги прозрачни криле, не разбираше, че вече е мъртъв. Механичните ръце – част от новите приспособления на въздушния апарат, пуснаха чудовището, то бясно се замая наоколо. След няколко секунди изчезна от екрана.

– И това ми хареса – съобщи Джан на Робин.

– Видях. А сега какво ще правим?

– Ами да съберем образци от гъбичките в пустошта и да тръгваме обратно към Небесния Ангел – Джан попита Играчката: – Къде точно се намираме?

– В средния запад на Северна Америка – отговори програмата.

– А по-точно не може ли?

– Записаната в мен информация е твърде остаряла. Мога да ви кажа как някога са наричали този район.

– Направи го де.

– Когато съществували Съединените американски щати, това бил щатът Айова. След разпадането на федерацията през 2071 година, той станал част от феминистката свръхдържава, известна като Минерва.

Джан подскочи като от токов удар.

– Минерва? Не е възможно!

Взря се напрегнато в обзорните екрани. Но местността, над която летяха, беше непозната за нея.

– Не е възможно – промърмори пак.

– Според моята информация Минерва се е намирала тук – настоя Играчката.

Джан се канеше да възрази, но се сети, че Минерва в която израсна, беше само частица от някогашната голяма държава. Възбудено каза на Играчката:

– Обиколи целия район.

– Веднага започвам – отговори Играчката.

Намеси се Робин:

– Какво се опитваш да направиш?

– Искам да намеря дома си.

– Имаме ли време за всичко това? Вече изоставаме от графика.

– Не ми пука – твърдо отсече тя, без да отдели поглед от екраните.

През следващия половин час минаха над три селища – едното напълно обкръжено от пустошта. Всеки път жителите изскачаха от жалките постройки и зяпаха изумено летящата машина, която не беше Небесен Господар, но Джан не си губеше времето с тях. Накрая извика:

– По-бавно!

Играчката се подчини. Да, онези ниски хълмове... даже оттук можеше да ги познае.

– В каква посока се движим сега? – трескаво попита тя.

– Точно на изток.

– Значи трябва да е на двадесетина мили на изток оттук.

Играчката бавно мина над хълмовете, слизаше все по-ниско.

– Майко Богиньо, това е, не съм сбъркала... Но къде е градът? Къде е Минерва?

– Разказвала си ми, че Небесният Господар бомбардирал града – каза Робин.

– Е да, но някои сгради не бяха разрушени. Доста от по-малките къщи – Тя се намръщи. – Но когато ме отвеждаха, пожарите продължаваха. Може останалото да е изгоряло. – Тя огледа екраните и поклати глава. – Сега летим над някогашните остатъци от нашите ниви... сега всичко е пустош.

– Има нещо пред нас – каза Робин.

Джан видя, че е прав. Обемисти форми, покрити с гъбички. Минерва. Гърлото ѝ се сви. Стоици години усилия бяха отишли на вятъра. Накрая пустошта спечели битката. Играчката вече летеше над погълнатия от гъбичките град. Джан ѝ заповяда да спре и да кацне. Обърна се към Робин:

– Сега сме над мястото, където преди беше площадът.

Играчката меко се отпусна на земята. Джан извади малките лъчеви пистолети, които им даде Фибъс. Протегна един на Робин, другият пъхна под колана си. Помоли Играчката да отвори люковете. Сети се да напомни нещо на Робин.

– Трябва да бъдеш много внимателен навън. Никога досега не си бил в пустошта... е, бил си, но нищо не помниш. Може да стане опасно.

– Кога ще престанеш да се държиш с мен като с новородено? – попита той.

Има отговор и за това, каза си Джан, но би било твърде жестоко той да го чуе. Излезе първа от Играчката. Познатата воня на гъбичките я посрещна като ударна вълна. Беше неприятно топло. Тя вдигна очи. Слънцето беше право над тях в ясното небе. Тя пресметна, че в тази част на континента трябва да е пладне. Огледа се, за да се ориентира. Не беше лесно, гъбичките скриваха очертанятия на малкото здания, останали около площада.

– Значи това е Минерва – обади се Робин.

– Не я виждаш точно в разцвета ѝ – сухо каза Джан.

– Знам. Не се опитвах да измислям шеги.

– Извинявай! – промърмори тя и тръгна през площада към най-близките останки. Самият площад беше относително чист, ако не се броят струпаните накуп мухоморки, високи шест стъпки, и няколко гигантски пърхутки. В единия ъгъл се извисяваше голямо дърво, което малко я озадачи. Не си спомняше там да е имало дърво, а едва ли е

успяло да порасне толкова само за годините, откакто тя не беше идвала. Имаше още една странност – гъбичките не го нападаха. Изведнъж усети, че Робин се е запътил към дървото.

– Къде отиваш? – извика тя.

– Ще пикая – отвърна той. – Сега нали си доволна, че ме попита?

– Много – раздразнено каза тя и щеше да продължи към сградите, но нещо сякаш я дръпна. Нещо, което винаги трябваше да помни за определен вид дървета... Майко Богиньо! Тя се извъртя, ръката ѝ измъкна оръжието изпод колана.

– Робин! – изкрещя с цялата сила на дробовете си.

Но виждаше, че е закъсняла.

Глава двадесет и четвърта

– „Сега отлитаме в безкрайна си-не-ваа...“ – Майлоу влезе в стаята с гръмогласна песен.

Отец Шоу седеше на малката масичка и четеше своята опърпана Библия, напоследък почти само с това се занимаваше. Вдигна уплашено очи при шумното нахълтване на Майлоу. През последните дни изглеждаше болнав. Загуби два-три килограма от теглото си, лицето му имаше измъчен вид. Не можеше да спи добре, защото се боеше, че Майлоу ще го убие. Майлоу наистина обмисляше дали да не го убие, както спи, но реши да отложи щастливото събитие.

Просна се на леглото си и дружелюбно каза:

– Всичко ли е опаковано и готово за върховното приключение? Само след броени часове поемаме по пътя си.

Отец Шоу облиза изсъхналите си устни.

– Кога ще го направиш?

Майлоу се престори, че не разбира.

– Какво да направя, скъпи Отче?

Отец Шоу пак облиза устни.

– Кога ще ме убиеш?

Майлоу вдигна вежди.

– Да ви убия? Горкичкият аз, нима отново се връщате на тази вмирисана от старост тема? Май наистина ви е прихванала параноята.

Свещеникът безмълвно го гледаше. После каза:

– Няма да се измъкнеш безнаказано. Бог ще те накаже.

– Уверен ли си в това? Че онзи Господ, на който се кланяш, създателят на цялата вселена, си прави труда да се занимава с тебе? Това е една от причините толкова да се гнуся от вас, лицемерни задници такива, защото сте идиотски себични! Както говорите, ще излезе, че някога сте учили в един колеж и сте спали в една стая с вашия Бог.

– Богохулството само ще влоши съдбата ти – каза Отец Шоу, но брадичката му трепереше.

– Ще поема този риск. А ти би трябвало да се подготвиш за великото ни начинание на планетата-майка. Само помисли колко мънички кални душички те чакат да ги спасиш в името Божие.

– Земните хора не ще изкупят греховете си. Ти също.

– Бре, бре, не е много подходящо това отношение за свещеник.

Нали единствената цел на твоето участие в експедицията е да прецениш степента на падението на земните хора?

– Единствената причина да съм тук си ти! – каза Отец Шоу с по-силен глас. – Вече виждам това. Ти състави този план. Ти предложи на Отец Маси да изпратим представител на Земята, но само, за да стане той средство ти да стигнеш до Земята. Тук няма никаква нужда от мен! Никаква!

Майлоу стана от леглото, отиде при Оцеца и го потупа лекичко по темето. Отец Шоу се сви.

– Напротив, много си ми нужен. Поне засега.

Отец Шоу вдигна очи към него.

– Моля те, нека остана тук – прошепна той покорно. – Не искам да отида на Земята. Не искам да идвам с тебе. Пусни ме да се върна в Белведере. Обещавам, на никого няма да кажа за тебе. Кълна се в душата си, няма да кажа.

Майлоу сви устни, за да изрази неодобрението си.

– По-внимателно – предупреди той. – Не рискувай безсмъртната си душа с обещания, които не можеш да спазиш.

– Но аз се заклевам! – викна Отец Шоу. – Нищо никому не ще кажа! Само ме пусни, моля те!

– Добре де, добре.

Отец Шоу зяпна. Майлоу видя, че зъбите му са твърде пожълтели. И личната хигиена на свещеника напоследък беше позападнала.

– Истината ли казваш? – прошепна Отец Шоу.

– Разбира се. Можеш да се върнеш в Белведере. Свърши каквото трябваше.

Отец Шоу изненада Майлоу, като сграбчи ръката му и я покри с целувки. Започна да вика задъхано:

– Благодаря! Благодаря! Благодаря!...

Не се знаеше докога може да продължи това, но Майлоу го потупа по рамото.

Свещеникът пак вдигна очи към него, бяха пълни със сълзи на облекчение.

– Да?

– Това беше майтап – каза Майлоу и му намигна. – Никога не бих те изпратил обратно в ужасната скука на Белведере. Ще дойдеш с мен, тъпако. Чудничко ще си прекараме.

С развеселено любопитство Майлоу наблюдаваше как лицето на Отец Шоу сякаш потъна навътре. Свещеникът закри очите си с длани,

отпусна глава на масата и зариде. Майлоу се върна на леглото си. Пееше.

– „Сега отлитаме в безкрайна синева“...

Начинът, по който изкрещя името му, го спаси. Този вик би спрял и нападението на гигантско влечуго. Робин се закова на място точно в мига, когато дървото изплющя към него с пипало, движещо се с недоловима за окото бързина. Краят на пипалото изсвистя във въздуха там, където трябваше да се намира Робин, пропусна го на сантиметри. Той не го видя, главата му беше обърната към Джан, но усети раздвижването на въздуха и навреме рязко се изви към дървото, успя да види как пипалото се прибра. Джан насочи лъчевия пистолет и изкрещя отново:

– Назад! Назад!

Той заотстъпва несигурно. Джан стреля по стъблото. Лъчът се заби дълбоко, дървото се разтресе. Този път две пипала посегнаха към Робин, но той вече беше излязъл от обсега им. И също измъкна оръжието си. Натисна спусъка. Гърчовете на дървото се усилиха. Пипалата се мятаха лудо.

– Не спирай! – извика Джан.

В този миг видя, че земята около дървото започна да се вдига. Тъмна пръст изригна около стъблото, което се раздвижи. Нагоре. „Майко Богиньо!“ Джан осъзна какво ставаше пред очите й, но не можеше да повярва. „Дървото се опита да изтръгне корените си!“

Стъблото димеше, двата лъча от пистолетите на Джан и Робин неспирно го насичаха. Големите извити шипове, на които нанизваше жертвите си, излязоха навън. Вече се виждаха корените в разхвърляната пръст. Но не бяха корени... по-скоро огромни мускулести крайници, завършващи с нещо като ръка или стъпало, всяка с по три широки заострени нокътя. Един, после още един от крайниците се протегнаха напред и се заби в земята. Съществуването опитваше да избяга от враговете си. Джан премести лъча към „корените“, започна да ги реже. Дървото се разтърси, листата му зашумяха. Пипалата все така се мятаха наоколо. Внезапно се чу силен пукот, дървото се наклони към тях.

– Бягай! – викна Джан, но този път нямаше нужда да предупреждава Робин.

Беше видял опасността и спринтираше като обладан от зли духове. Тя също побягна.

Пронизително свистене прониза въздуха, земята се разтресе от падането на дървото. Джан спря и се обърна. Върхът беше между нея и

Робин, който стоеше и гледаше. Листата още шумоляха, пипалата потръпваха, но слабо.

– Стреляй – каза на Робин и насочи лъча в короната на дървото.

Когато овъглената твар затихна, Робин внимателно я заобиколи и дойде при Джан.

– Какво, по дяволите, беше това? – попита той и смръщи нос от острата смрад. Джан се закашля.

– Камшично дърво. Но досега не бях виждала толкова голямо. И никога не съм виждала някое да вади корените си от земята и да върви.

– Камшично дърво? Какво означава това?

– Още една весела играчка, наследство от Генетичните войни. Хибрид между растение и животно. Може би е повече животно, отколкото растение. Наподобява различни видове дървета. Когато животно или човек мине наблизо, то ги хваща с пипало, набучва ги на шиповете си и бавно изсмуква телесните им течности, докато от тях остане само суха обвивка. После ги захвърля надалече, за да не уплаши следващата жертва. Ти имаше късмет, че не опита целия процес.

– Знам – каза той и обърса потните сажди от челото си. – Ако не беше извикала навреме...

– Видях движение. Дотогава въобще и през ум не ми минаваше, че може да е камшично дърво. Казах ти, не бях виждала толкова голямо.

– Нов вид ли е? Или мутант?

– Нещо такова трябва да е. Около Минерва камшични дървета се намираха в изобилие, но не съм чувала някой да е виждал гадините да ходят. – Тя пхна пистолета под колана си. – Ще трябва да вземем проба от него, преди да тръгнем, но нека изчакаме малко. Искам да съм сигурна, че е мъртво, преди да се разхождаме около него.

– И на мен ми се иска да съм сигурен.

Стигнаха до края на площада, Джан намръщено се оглеждаше. После лицето ѝ се проясни.

– Май вече знам къде сме. Това е северната страна на площада. – Тя се обърна и посочи покритите с гъбички развалини на голяма сграда.

– Това преди беше Залата за събрания. Помня, че видях прякото попадение на бомбата в нея. – Пак застана с лице към площада. – А там... – Сочеше една от големите ями. – ... там беше платформата... където Началничките, сред тях и майка ми, стояха, за да отдадат официално почит на Небесния Господар, когато идваше да си прибира данъците. Там също падна бомба. Повече не видях майка си...

Гласът ѝ се прекърши. Робин я прегърна.

– Не мисли за това, щом те наранява.

Тя се притисна в него.

– Трябва. Дължа това на паметта на моята майка. И на останалите. Алза, Хелън, Саймън... даже на Марта.

– Марта ли?

Джан се усмихна едва забележимо.

– Марта беше шимпанзе.

– Близка приятелка или даже член на семейството?

Джан се разсмя въпреки настроението си.

– По-скоро наемна работничка – каза тя, спомняйки си малко гузно колко често се ядосваше на Марта. – Майко Богино, сякаш е било толкова отдавна...

Тя се дръпна от Робин и отново огледа площада. Махна с ръка към отсрещната му страна.

– Това е кръчмата, каквото е останало от нея. Бях на покрива ѝ през онзи ден... когато се случи бедствието. След като изстреляхме нашите жалки ракети по „Господаря Панглот“, започнаха да падат бомбите. Видях как една от тях проби покрива на кръчмата, после и аз пропаднах в дупката... – Посочи друго място. – Голямата яма, ей там... Там беше храмът на Майката Богиня. Беше направен изцяло от дърво... свещено дърво... значи е изгорял до въглени и пепел.

Тя въздъхна, хвана Робин за ръката и го поведе по улицата. Беше призрачно тихо, гъбичките, покрили стърчащите останки от града, заглушаваха звука от стъпките им. Нямаше нито птици, нито насекоми.

– Къде отиваме? – попита той.

– Искам само да направя малко поклонение, после си събираме пробите и си отиваме.

Учуди се, че нейният дом си стоеше наглед невредим под килима от гъбички, защото повечето сгради около него бяха изравнени със земята. Изгори с пистолета израстъците по входната врата, и двамата си запушиха носовете от мръсната миризма на горящите гъбички. Дървото отдолу беше изгнило, разпадна се още при първия ритник. Робин тръгна след нея и каза:

– Бъди предпазлива, всичко това може да се срути върху главите ни.

– Знам. Защо не ме почакаш отвън? Няма да се бавя.

– Не, ще остана с тебе – каза ѝ той.

– Благодаря – доволно каза тя.

Бавно минаваше от стая в стая. Холът, стаята на майка ѝ, нейната...

кухнята.

В утрото на онзи последен ден тя се скара с майка си, защото Мелиса ѝ даде малката бомба и заповяда да се предаде на Небесните воители, ако атаката им срещу Небесния Господар се провали. „Ти не си ми вече майка“, каза Джан накрая и Мелиса ѝ зашлеви плесница. Всъщност това бяха последните думи, които размениха. Джан не можа да ѝ се извини. Сега, във влажната стая с проядени от гъбичките мебели, тя каза меко:

– Мелиса... мамо... съжалявам...

Джан влезе в Играчката, за да вземе контейнера за пробите. Озадачи се, когато и Робин се вмъкна след нея. Обърна се към него, когато той се изправи пред вътрешния люк.

– Какво правиш? Нали ти казах, че аз ще взема контейнера.

Той се настани до нея на пилотското кресло. Макар че кабината беше разширена, за да се чувстват по-удобно двамата, все пак си оставаше тесничка.

– Остави засега контейнера. Трябва да се заемем с нещо по-важно.

– Така ли? Какво е то?

– Това – каза той, обви ръцете си около нея и я целуна, както ѝ се стори, с истинска страст.

Тя се смая, въобще не се надяваше, но след изненадата започна да отвърща на ласките му. Телата им се преплетоха в креслото. Очакваше я още една много приятна изненада.

Тя леко се дръпна назад.

– Робин! Ти... Ти... си...

В тясната кабина те с мъка се освободиха от дрехите и се любиха трескаво. И след оргазъма Робин бързо си върна ерекцията. Пак се любиха, много по-бавно и с наслаждение. Джан си помисли, че това е най-хубавото ѝ сексуално преживяване. С мъж.

– Ти се върна – прошепна тя, когато лежаха отпуснати на креслото.

След малко излязоха навън с контейнера и започнаха да събират проби от всички видове гъбички, които успяха да открият. Оставиха камшичното дърво за накрая. Джан пристъпи към него предпазливо, едва след като изгори пипалата, които забеляза. Робин стоеше малко по-назад, готов да стреля при първото движение на съществото. Но когато Джан заби свредела на апарата в обгореното стъбло, даже листо не помръдна. Дървото несъмнено беше мъртво.

Джан изпита облекчение, когато най-после Играчката се издигна над площада. Сякаш се освободи от нещо тежко в себе си. Нещо, което притискаше душата ѝ през всички изминали години.

– Сбогом – каза тя.

Минерва бързо се отдалечаваше зад тях.

Играчката се понесе с пълна скорост на юг към Небесния Ангел, който се намиреше някъде в Южна Америка. Но бяха минали само няколко минути и Играчката се обади:

– Имам сигнал от радара. Голям летящ обект на осемдесет и три мили в югоизточна посока. Въздушен кораб.

Джан се спогледа с Робин.

– Небесен Господар – каза тя.

– Но нали си махнала всички Небесни Господари от небето над Северна Америка?

– Да. Значи това е някоя Ашли. Предполагам, че е по-добре да видим какво прави.

– Позволявате ли да вляза, капитан Вюшков?

Вюшков се обърна към него и кимна.

– Разбира се, братко Джеймз.

Майлоу се изтласка през люка. Помещението беше осветено от редиците екрани с данни. Мъже и една-единствена жена се бяха вързали около тях. Премествайки ръцете си по мрежата на тавана, Майлоу стигна до креслата на капитана и втория пилот.

– Всичко ли е наред? – попита той.

– Абсолютно – отговори Вюшков. – Летателната програма, която използваме, е древна, но и сега е също толкова приложима, както по времето на редовните полети между Земята и Караганда.

Майлоу надникна през един от илюминаторите. Земята го запълваше почти изцяло. „Връщам се у дома. След всички тези години се връщам у дома.“

– Как е Отец Шоу? – попита капитан Вюшков.

– Боя се, че състоянието му не се подобрява – каза Майлоу. – Опитвам се да го убедя, че трябва да взима успокоителни, но той отказва.

– Никога не бях виждал толкова уплашен човек.

– От безтегловността е. Не може да свикне. Същото стана и при полета ни от Белведере до Караганда. Може би след кацането на Земята ще се почувства по-добре.

– Знам, че е странно да си помисля подобно нещо – каза Вюшков, – но останах с впечатлението, че той се страхува от вас, не по-малко от безтегловността.

– Забавно хрумване – Майлоу се разсмя. – Но съвсем

неоснователно. Вярно е, той не изпитва симпатия към мен, но няма никакви причини да се страхува от мен.

Вюшков завъртя креслото си и се взря в очите на Майлоу.

– Няма ли?

Майлоу му се усмихна. После каза:

– Обмислихте ли това, което ви казах?

– Нека не го обсъждаме точно сега – Вюшков кимна леко към втория пилот.

Майлоу се наведе напред и заби показалеца си към приближаващата планета. Приблужи устни до ухото на Вюшков и прошепна:

– Един ден това може да бъде твое, синко.

Глава двадесет и пета

Петънцето на екрана бързо се превърна в Небесен Господар, за Джан беше лесно да го разпознае.

– „Ароматният бриз“ – процеди тя.

Събуждаше черни спомени. За военачалника Хорадо. За затворничеството на нейната любима Сирай в този японски въздушен кораб. Сирай не беше същата след мъченията си. Джан каза на Играчката:

– Установи радиовръзка, ако е възможно. Дотогава обикаляй кораба.

– Мислиш ли, че може да има хора вътре? – попита Робин.

– Съмнявам се. Всички Ашли стовариха на земята хората от корабите си. Като че ли само онази в „Господаря Монкалм“ не го направи. Но трябва да се уверим, преди нещо да предприемем.

Играчката съобщи:

– Радиовръзката е установена, Джан. Ще я прехвърля на твоя пулт.

От високоговорителя се чу познат глас:

– Ало, кои сте вие? Кои сте? Защо обикаляте около мен? Отговорете или ще ви пръсна на парчета. Мога да знаете!

Джан въздъхна. Смразяващ призрак от гласа на недорасло момиче, което е умряло преди векове.

– Здравсти, Ашли. Как си?

Кратка пауза.

– Кой е отсреща? Познавам гласа ти.

– Ашли, аз съм Джан. Помниш ли ме?

– Джан! – възкликна гласът. – Как няма да те помня! Ей, това е страхотно! Ти си ми дошла на гости!

Джан погледна Робин. Ашли май наистина ѝ се радваше. Накрая се сети, че не тази Ашли все пак зарязва нея и Робин наред пустошта.

– Да, дойдох да те навестя. Ъ-ъ-ъ, как прекарваш времето? – Още докато произнасяше въпроса си, той ѝ се стори абсурден.

– О, горе-долу. Малко е скучничко. Самичка съм. И вече не мога да си приказвам с другите по радиото. Не знам защо. Тук сме само с Карл, а нали го знаеш каква досада е.

– Има ли някакви хора в кораба? – Джан едва не каза „живи хора“.

– Не, отдавна се отървах от тях. Не бяха интересни, пък и ми писна все да се грижа да преживеят.

Джан каза:

– Играчка, моля те, изключи микрофона – Пак погледна Робин. – Май е най-добре да я унищожим. Сега говори нормално, но сигурно това е само временно състояние. Не можем да я оставим да прави каквото си поиска с всички тези оръжия...

Той само кимна.

– Джан? Джан? Чуваш ли?

Джан нареди на Играчката да включи отново връзката.

– Да, чувам те. Ще ти дойда на гости.

– Ей, велика си!

Играчката спря обиколките и се насочи към „Ароматния бриз“.

– Прицели се в пункта за управление – заповяда Джан. – И скъси разстоянието колкото можеш, преди да стреляш, за да не използва лазерите.

Играчката се ускори.

– Хей, Джан? Какво правиш? Няма ли да кацнеш горе?

Джан не отговори. Играчката летеше устремно точно към малкия прозрачен мехур под огромния нос на въздушния кораб. Изстреля ракетата.

– Джан? Какви ги...

Ракетата се заби в целта и избухна. Мехурът изчезна заедно с голямо парче от корпуса. Ашли замлъкна.

Неуправляемият „Ароматен бриз“ започна да губи височина. Накланяше се надясно.

– Можем да си свършим работата докрай – промърмори Джан.

Играчката мина още веднъж по дължината на Небесния Господар и изстреля няколко ракети в корпуса му. Въздушният кораб се разтърси от взривовете. После една от газовите секции, пълна с водород, се възпламени. Джан гледеше бързо обхванатия от огъня „Ароматен бриз“ и си помисли, че за втори път през този ден изкупуваше вината си.

Жан-Пол изсмука до дъно съдържанието на чашата през сламката. Изпъшка и затвори очи. Айла го гледеше неспокойно. Лицето му изглеждаше още по-слабо, сякаш губеше и цвета си.

– Много ли те боли?

Той отвори очите си.

– Не, вече не е толкова зле – гласът му едва се чуваше – Последната инжекция ми помогна. Но сега по-неприятни са сърбежите под гипса. – Беше окован в гипс от врата до бедрата. – Слава Богу, поне ги усещам

само отгук нагоре. – Той докосна гръдната си кост. От нея надолу беше парализиран.

– Другото хубаво нещо е, че не усещам проклетия катетър.

Усмихна се измъчено. Нейната усмивка не беше по-малко насилена. Убийствено тежко ѝ беше да гледа страданията му. Тя каза:

– Малко време остана, докато кацнат гостите ни от Космоса. Сигурна съм, че татко ще се окаже прав – те знаят повече за медицината от нас. Ще могат да ти помогнат.

– Аха, не се съмнявам.

– Наистина, така мисля.

Той хвана ръката ѝ.

– Знам, мила. Но каквото и да ми говорите ти, баща ти и лекаря, достатъчно добре съзнавам какво ми се случи. Тази парализа не е „временна“ и шансовете да изпълзя от ямата не са особено големи. Виждам го в очите на лекаря... и на Лон. Онези от Космоса би трябвало да са чудотворци, за да направят нещо за мен.

– А виждаш ли същото в моите очи... както при татко и Стивън?

– Не. Само надежда и любов. Прекалено силно ме обичаш, за да видиш истината.

– Освен това вярвам, Жан-Пол. Ти ще се пребориш за живота си, а космическите хора ще могат да ти помогнат.

– Надявам се. Но искам да бъда честен с тебе, Айла. Ако не успеят да ме оправят, не мисля, че бих продължил... каквото съм сега.

– Не ми говори така! – разгорещи се Айла. – Така би говорил... един страхливец!

– Страхливец ли? – Той се усмихна леко. – Ами да, може и да съм страхливец, щом бих предпочел да умра, отколкото да се влача така с години – безпомощен и безполезен. И като си помисля, че никога няма да се любя с тебе... Не мога да преглътна всичко това, значи сигурно съм страхливец.

Очите ѝ горяха от напращащите сълзи.

– Престани, моля те.

– Прости ми. Хайде, нека да поговорим за нещо друго. Каквото и да е. Например, какво става с онези дълбоководни приятелчета? Показаха ли си зъбките отново?

Тя изтри очите си и каза:

– Да. Снощи. Цяла група преминала през външната стена и нападнала рибните ферми. Много поразии са направили, а и изяли доста риба. Едва тази сутрин открихме какво е станало. Джулай поведе ловна група

след тях. Още не знам дали са имали късмет. Даже не знам дали са се върнали.

– Звучи зле.

Тя забеляза, че гласът му отслабва.

– Така е. Да се надяваме, че космическите хора ще ни помогнат и в това.

– Май прекалено много разчитате на тях.

– Знам. Започнах да говоря като татко и Лил. Но ние наистина имаме нужда от помощ. Твърде много неща отиват на зле напоследък, твърде бързо. Палмира не би могла да оцелее дори още десетина години, ако не получим помощ отвън.

Клепачите му се притвориха и тя помисли, че е заспал, но той заговори, без да отваря очи.

– Ами какво стана... с моите хора? Изгониха ли ги вече?

– Да. На зазоряване. Заведоха ги под охрана до границата на наши земи. Дадох им храна, вода и няколко пушки, казаха им къде са заровени боеприпасите, после ги изведоха през портата. По брега се намират някои недокоснати от пустошта места. Има надежда да стигнат до някое от тях.

– Да, разбира се – каза Жан-Пол със затворени очи.

Тонът му означаваше „ако можеш да повярваш в това, значи всичко е възможно в този свят“.

– Но стана лошо... – неохотно каза Айла. – Накараха всички да се махнат. Не само бунтовниците, а и другите, които не участваха.

Жан-Пол отвори широко очите си.

– Всички?

– За съжаление така е. Останаха само най-зле обгорените в болницата. И ти. Лил не искаше да постъпи така, но ако не го беше направил, щеше да се оправя с безредици.

– Проклятие! – промърмори Жан-Пол.

Капитан Вюшков се изтласка в коридора. Изглеждаше малко ядосан.

– Толкова ли е важно, че да ме викате тук? – обърна се към брат Джеймз. – След дванадесет минути навлизаме в земната атмосфера и трябва да бъда на мястото си.

– Моля да ме извините, капитане, но е важно. И прецених, че вие трябва да научите преди останалите...

Брат Джеймз дръпна вратата. Капитан Вюшков надникна и видя

носеция се във въздуха Отец Шоу. Лицето му беше посиняло. Вюшков пак изгледа брат Джеймз.

– Той е мъртъв.

– Да, мъртъв е. Преди десетина минути каза, че не се чувства добре и влезе да се облекчи. Както знаете, бях загрижен за здравословното му състояние и реших да проверя. Намерих го така.

– Според вас, каква е причината за смъртта?

Брат Джеймз сви рамене.

– Не мога да кажа със сигурност, преди да направя аутопсия. Но ми се струва, че е инфаркт. Твърде тежко понесе това пътуване.

Вюшков пак прехвърли вниманието си към трупа. Дрехата на Отец Шоу беше отворена отпред, във въздуха се усещаше вонята на изпражнения. Свещеникът явно не бе успял да използва тоалетната, преди да умре. А доколкото можеше да се съди по цвета на лицето, бе умрял от задушаване. Изражението на това лице – безкраен ужас, показваше, че смъртта не е дошла бързо. Вюшков недоумяваше защо брат Джеймз е убил спътника си. Той каза:

– Засега ще трябва да го оставим тук. Привържете го с ремъците. Не искам да се блъска в стените по време на приземяването. Ще обясня, че тази тоалетна е неизползваема.

– Добре, капитане. А, сетих се, нали ще изпратите съобщение на Белведере, трябва да уведомя Отците за скоропостижната смърт на Отец Шоу.

– Това ще почака, докато кацнем.

Вюшков понечи да си тръгне. Брат Джеймз го спря:

– Само още нещо, капитане. Тук сме сами... мога ли отново да попитам смятате ли да послушате съвета ми?

Вюшков се намръщи.

– Сериозно го обмислям. Всичко ще зависи от преценката ми за положението на Земята.

И припряно се изтласка по коридора.

Майлоу си припяваше щастливо, докато изпълняваше нареждането да привърже трупа с ремъците. Потупа мъртвия свещеник по главата и излезе, плъзна вратата на мястото ѝ. Върна се в главната каюта, бръмчаща от приглушените, но превъзбудени разговори. Хората на Вюшков бяха напрегнати. Малко се опасяваха от това, което щяха да заварят на планетата, която винаги досега бяха смятали за свят на смъртта. Но преди всичко искаха да приложат уменията си на войници. Майлоу знаеше какво преживяват. Мина по прохода до своята койка. Пристегна

предпазните ремъци около себе си и се отпусна безгрижно. Не се съмняваше, че Вюшков ще направи това, което искаше от него.

Забавляваше се, като си припомняше последните мигове на Отец Шоу... Погледът, с който посрещна влизащия Майлоу... и изкочилите очи, когато Майлоу стисна ноздрите му, а с другата ръка му затвори устата. Шоу се бореше повече от две минути. Майлоу го държа още две минути, за да е сигурен. „И да спиш сладко“, прошепна, когато пусна трупа.

Последва поредица от удари. Отначало едва се усещаха, но ставаха по-силни. „Христина“ навлизаше във външните слоеве на атмосферата. Майлоу се ухили, предвкушваше какво го очаква долу.

Главноготото се мяташе буйно в безмилостната хватка на механичните ръце. Мазилена чернилка размътваше водата наоколо, но не затрудняваше сензорите на Играчката. Джан каза на апарата да забие сондата. Главноготото се разбесня. Ръцете го пуснаха и то се стрелна бързо по-надалече. Дължината му надхвърляше двадесет стъпки от върховете на пипалата до опашката. Кръвта се смеси с черния облак.

– Гадни създания – каза Джан.

– Напълно съм съгласен – отвърна Робин. – Затова толкова ми харесваше да ги унищожавам.

– Е, добре, взехме проби от шест вида от тези мутанти. Ти си нашият специалист по главноготите – колко вида ни остават?

Той вдигна рамене.

– Просто не знам. Познавах само разновидностите в крайбрежните води на Антарктида. Тук, в Тихия океан, е друго. Явно са много повече... Ей!

Играчката се разтресе, всички екрани потъмняха.

– Какво става?

Играчката помълча, преди да отговори.

– Както изглежда, погълнати сме от някакъв вид жив организъм. Много голям организъм.

Глава двадесет и шеста

Лон Хедън чувстваше душата си възвисена от гледката. Но той не признаваше, че има душа, значи някаква много съществена част от неговото „аз“ преливаше от най-чиста реалност, докато космическият кораб се спускаше към мястото на кацане. Не беше толкова внушителен като надвесил се отгоре Небесен Господар – в сравнение с въздушните кораби този апарат изглеждаше малък. Но развълнува неизразимо Хедън, защото за него означаваше символ на бъдещето и беше нагледно доказателство за човешкото майсторство в технологиите.

Сребристият, обтекаем кораб растеше пред очите му, Хедън усети леко пощипване по кожата, косата му се надигна. Разбра, че му въздейства мощно електромагнитно поле, заобикалящо кораба. Чуваше и басово бръмчене. Предполагаше, че го поражда двигателната система на кораба.

Космическият кораб спря над площадката за кацане, после бавно я докосна без никакъв звук. Сякаш целува Земята като завърнал се отдалече любовник, щастливо си каза Хедън. Бръмченето затихна. Хедън вдигна ръце нагоре и приветствени викове гръмнаха сред хората, заобиколили отвсякъде площадката. И веднага оркестърът на Палмира, състоящ се от най-разнообразни инструменти, засвири специално съчинената мелодия в чест на гостите от Космоса. Виковете не преставаха.

Застанал до капитан Вюшков, Майлоу се вираше през илюминатора.

– Интересно! – промърмори той.

Мургавите красиви хора на Палмира бяха смесица от раси.

– Е, трябва да признаем, че наглед пращят от здраве, какво ще кажете?

– Но са облечени като диваци – пренебрежително каза Вюшков. – Мъжете носят същите дрехи като жените. И погледнете, тези жени си разголват гърдите.

– Гледам ги – отвърна Майлоу, малко съжаляваше, че Отец Шоу не е жив, за да се наслади на реакцията му спрямо тази разпуснатост. Но забеляза, че не всички са облечени еднакво. Неколцина в тъпата носеха панталони или шорти, някои предпочитаха ризите с къси ръкави...

Вюшков вдигна шлема над главата си.

– Както и да е, да излезем и да поздравим нашите домакини, докато още могат да се чувстват домакини. – Той намести шлема си и го съедини със скафандъра. – Утре по това време ще бъдат наши поданици.

За първата среща излязоха само четирима, между тях и Майлоу. Никой не носеше оръжие. Когато излязоха през люка, приветствията от тълпата станаха още по-бурни. В прекалено чувствителните слушалки на шлема се чуваха като грохот на големи вълни върху крайбрежни скали. Майлоу забеляза, че посрещачите с удоволствие биха се втурнали да поздравят космическите пътешественици, но се съобразяваха с предупреждението, че не е безопасно да доближават корпуса на кораба няколко часа след кацането.

Майлоу спря и наклони шлема си назад. Отново синьо небе! След толкова векове! Искаше му се да махне шлема, за да вдъхне свежия въздух, но Вюшков настояваше да направят изчерпателни тестове на околната среда, преди да рискуват. Майлоу одобри предпазливостта му. Жителите на Палмира може би са придобили естествен имунитет срещу наследените от войните микроорганизми. Но за хората от орбиталните станции срещата с дребните убийци можеше да се окаже фатална. Майлоу продължи напред след другите от групата. Усещаше се по-тежък от обичайното, но това беше предвидено. Изкуствената гравитация в станциите, създадена от въртенето им около оста, беше малко по-ниска от земната. Вюшков и хората му бяха преминали специална подготовка, за да свикнат с притеглянето на Земята.

Настигна тримата и в този момент видя, че от тълпата се отделят шестима мъже, излязоха напред да ги посрещнат. Всички носеха златни верижки с окачени на тях шестлъчеви златни звезди, Майлоу се досети, че би трябвало да са управниците на Палмира. „И те като другите са толкова щастливи от пристигането ни, с удоволствие помисли той. Смятат ни за свои спасители. Каква изненада ги очаква утре!“

Джан възкликна смаяно:

– Наистина ли казваш, че нещо ни е глътнало!

Погледна Робин и безпомощно сви рамене.

– Нещо ни било глътнало – повтори тя и се закиска.

Толкова смешно беше. Робин също се усмихна.

Но това животно може ли да е достатъчно голямо, за да глътне Играчката?

– Може би е гигантски кит... ама не, те отдавна са изчезнали.

Джан вече се кикотеше неудържимо, не спря даже когато носят на

Играчката рязко се надигна. Робин също се смееше.

– Движим се назад и надолу – осведоми ги Играчката.

Останала без дъх, Джан едва каза:

– Май това нещо е решило, че не му харесваме на вкус. И се кани да се отърве от нас. Влизаме от едната страна... и излизаме през другата!

– Страшно ще го заболи, каквото ще да е... – изпъшка Робин и Джан се преви от смях на креслото.

– Внимание – каза Играчката. – Сигналите, които получавам от Фибъс, са много слаби. Трябва да съм по-близо до повърхността, за да установя приемлива радиовръзка.

Все още засмяна, Джан каза:

– Кажете на Фибъс, че сме заети с друго. Кажете й, че нещо ни е сметнало за много вкусна хапка.

– Ще предприема действия, за да се освободя от погълналия ни организъм. Предлагам да вземем проба от него, преди да започна.

Джан спря смеха си.

– Ей, кой заповядва тук?

– Фибъс.

Смехът на Робин също заглъхна.

– Трудно е да се оспорва това.

Веселието на Джан бързо се превърна в раздражителност.

– Добре, добре, вземай проба и да се махаме!

След няколко секунди Играчката каза:

– Разполагам с биологическа проба. А сега си отиваме...

Апаратът тръгна напред, отначало бавно, после увеличи скоростта. Друсането се усилваше. Джан и Робин постоянно увисваха на предпазните ремъци.

– Каквото и да ни е глътнало, сигурно вече съжалява за това – каза Робин.

Играчката забави и спря, макар че Джан чуваше работещите с пълна мощност подводни двигатели. Изведнъж й хрумна, че може наистина да са попаднали в опасно положение. Вече не й се струваше само забавна случка. Винаги беше приемала като нещо несъмнено, че Играчката е неуязвима и разполага с неограничена мощ, но сега си помисли дали не се е заблуждавала. Биха могли да намерят смъртта си тук, без да научат къде е това „тук“...

– Срещнах препятствие – съобщи Играчката. – Не се тревожете.

Лесно е да се каже, безмълвно промърмори Джан. Играчката сякаш

застана на опашката си и рязко се разлюля напред-назад. Пластмасовата кутия със сандвичи и термосът с кафе изскочиха изпод креслото и се заблъскаха в стените на кабината. Джан хвана Робин за ръката. Нещото явно се опитваше да махне Играчката от гърлото си или която и да беше част от своята анатомия, където заседна апаратът.

– Ще има силен взрив в относителна близост до нас – каза Играчката с влудяващо спокойния си глас. – Няма причини за безпокойство.

В този миг Играчката се разтреса така, че челюстите на Джан се затвориха с трясък, тя усети кръв в устата си. Беше си отхапала върха на езика. Извика и го изплю. Последва взривът, в такава „относителна близост“, че Играчката звънна като от удар с огромен чук. Болката се заби в ушите на Джан, за момент забрави прехапания си език.

Играчката се стрелна напред. Това, което покриваше сензорите, беше изчезнало, защото на екраните отново се появиха изображения, но Джан не разбираше какво вижда – някакви въртящи се облаци в черно и сиво.

– Измъкнахме се – съобщи Играчката.

– О къде? – с мъка извика Джан, болеше я от говоренето. – Фключи на жвуково шканиране, да видим к'во штава!

Играчката се подчини незабавно и всички екрани се превключиха от визуални на преработени от компютъра звукови сигнали. Апаратът се движеше през нещо, което приличаше на разхвърляни буци плът. Джан се вираше стреснато в отминаващото голямо парче с изцъклено кръгло око.

– Я виж това – Робин посочи екрана, където постъпваха сигнали откъм задната част на Играчката.

Грамадно змиевидно туловище бавно се гънеше и обръщаше, потъвайки надолу. Беше толкова невероятно голямо, че звуковите скенери не улавяха края му, който се разплуваше в неясна мътилка. Там където трябваше да се намира главата, се полюшваха ленти разкъсана плът, приличаха на разцъфнало цвете. Играчката беше взривила главата на чудовището, за да се освободи.

– Майко Богиньо, к'во е това? – задъха се Джан, забравила за капещата от брадичката ѝ кръв.

– Морски червей – отговори ѝ Робин. – Но не бях виждал толкова голям.

Джан си спомни, че Сирай ѝ беше казала за морските червеи, които били една от най-страшните заплахи за нейния морски комплекс. Беше ги описала като много големи животни, но... С прехласнато отвращение

Джан гледаше как гърчещият се труп изчезва в дълбините. И тук хаосът ставаше неуправляем.

– Олеле! Какво ти се е случило? – извика Робин.

Тя се обърна. Той я гледаше стъписано. Пипна мократа си брадичка и погледна пръстите си. Твърде много кръв.

– Ня'а нищо – каза тя, – отхапах ши края на ежика... Не е толко'а жле, колкото ижглежда.

– Надявам се. Кървиш като заклана.

– Наближаваме повърхността – прекъсна ги Играчката. – Скоро ще мога да установя ясна радиовръзка с Фибъс.

Джан изплю кръвта в книжна салфетка и каза:

– Ижлеж над водата. Тряб'а да ше върнем в Небесния Ангел. Май ми е нужна медициншка помощ. Играчката се издигаше и сега преминаваха през дебел слой гъсто преплетени розови водорасли. Приличащи на възета стъбла се лепяха по Играчката. Мутиралите водорасли вече покриваха обширни райони от Тихия и Атлантическия океан. Джан не можа да си спомни каква е била първоначалната цел на създаването им. Или е трябвало да станат евтина храна, с която Корпорациите да залъжат Третия свят, или някоя от Корпорациите искала да саботира морските ферми на друга. Както и да е било, сега се множаха в изобилие. Биологическата проба от тях вече беше попълнила бързо разрастващия се склад с образци.

Играчката се освободи и спря на двадесетина стъпки над розовото месило. Джан огледа екраните. От изток застрашително наближаваше буря. Мрачните облаци се надигаха на цели мили в небето. В кипящите им недра проблясваха мълнии. Играчката каза:

– Свързвам ви с Фибъс.

Чу се гласът на програмата:

– Незабавно се връщате в Небесния Ангел. Появи се нов фактор.

– И беш това ше връщаме – отговори Джан. – Случи ми ше неприятношт. Не е штрашно, да не ше тревожиш.

Фибъс не отговори.

– И какво ново е штанало?

– Засякох навлизащ в атмосферата космически кораб. Проследих го до кацането му на североизточния бряг на Австралия. Трябва да отидем там.

При всякакви други обстоятелства за Айла би било удоволствие да види баща си толкова щастлив, но състоянието на Жан-Пол не й

позволяваше да сподели радостта. Сега се чувстваше виновна, защото баща ѝ беше дошъл в болницата направо от площадката за кацане. Но се и дразнеше – цялото вълнение през този ден би могло да се отрази зле на Жан-Пол. Още не се решаваше да каже това на баща си. Засега...

– ... и те са всичко, на което се надявах! – каза Хедън, крачеше възбудено по стаята. – Може би са и нещо повече, от това, на което се надявах. Обещаха да ни предложат всякакво съдействие – научно, технологично... – Той стрелна с поглед Жан-Пол. – ... медицинско. Всякакво!

– Ти говори ли с тях за Жан-Пол? – попита Айла.

– Не, мила, още не съм. Нямах възможност. Всъщност още не сме обсъждали нищо конкретно. Знам, че имат двама квалифицирани лекари в кораба. Единият е от Караганда, другият е от онези белведерски свещеници.

– Но сигурен ли си, че ще дойдат на банкета? Нали ти ми каза, че засега са си наложили карантина.

– Да, но само временна. Колкото да направят анализ на нашия въздух, почвата, храните и кръвните проби, които вече им предоставихме. Уверен съм, че това ще се окаже чиста формалност. В края на краищата, достатъчно е да ни погледнат, всички сме абсолютно здрави. – Осъзна какво е казал и примига смутено. Спря до леглото на Жан-Пол. – ... извинявай...

– Забрави това, Лон – безсилно каза Жан-Пол. – Знам за какво мислеше.

Айла погали челото на Жан-Пол и пак се обърна към баща си.

– Страхуват се да не ги заразим с нещо, така ли?

– Ами да, но не можеш да ги виниш за това.

– А ние? Не можем ли нещо да прихванем от тях?

Той сви вежди.

– Не ми изглежда вероятно. Целия си живот са прекарвали в почти стерилна среда.

– Колко са? – попита Жан-Пол.

– Днес следобед се срещнахме само с четирима от тях, но командирът им капитан Вюшков ми каза, че целият екипаж се състои от двадесет и девет души. Били са тридесет, но за съжаление единият белведерски свещеник умрял по време на полета. Според Вюшков, от сърдечен удар.

Айла изтръпна от тази новина. Никак не говореше добре за медицината на Белведере, щом спътникът на умрелия беше лекар. Може би хората от Караганда бяха по-вещи в медицината. Искрено се надяваше да е

така.

Жан-Пол продължи с въпросите.

– А колко е голям техният кораб?

– Колко е голям ли? – Хедън сякаш се учуди. – Е, доста голям. Бих казал, че е дълг над триста стъпки. Обикновено го използвали за пътуването до Марс. Защо питаш?

– Само от любопитство – Жан-Пол притвори очи.

– Татко, преуморяваш го – намеси се Айла.

– Съжалявам. Май е по-добре да тръгвам. Искам да проверя как върви подготовката в Голямата зала за банкета довечера.

Айла го изпрати до вратата.

– Радвам се, че всичко стана, както си го мечтаеше.

– Аз също, мила, аз също. Довечера ще дойдеш ли на празненствата?

Тя погледна през рамо към Жан-Пол.

– Не искам да го оставям сам... Но може да намина по-късно.

– Ще се радвам да те видя там – каза Хедън. Целуна я по бузата и излезе.

Когато Айла влезе в Голямата зала, официалната церемония и банкетът бяха свършили. Хората се събираха на малки групи с питиетата си в ръце, разговаряха оживено. Тя видя, че в средата на всяка малка купчина хора от Палмира стоеше по някой от космическите им гости, лесно се различаваше по прилепналата черно-жълта униформа. Озърташе се, искаше да открие баща си в тълпата, накрая го видя в далечния край на залата сред голямо множество. Проби си път натам. Трябваше й време, за да привлече вниманието на баща си. Най-после той я забеляза, усмихна се широко и се измъкна от шумната група.

– Айла, скъпа, много се радвам, че можа да дойдеш! Ела, искам да те запозная с капитан Вюшков, ръководителя на експедицията.

– Татко – настоятелно го прекъсна тя, – Жан-Пол е по-зле. Трябва да говоря с лекаря от Караганда. Искам да прегледа Жан-Пол.

Лицето на баща ѝ стана угрижено.

– Лекарят от Караганда се върна в кораба. Но другият от Белведере е тук. Ела с мен... – Той я хвана за ръката и я поведе през тълпата. Стигнаха до масата на управниците. – Братко Джеймз, бих искал да ви представя своята дъщеря Айла.

Седналият до масата плешив мъж извъртя стола си към тях. Не беше облечен като другите хора от Космоса – носеше бял костюм от две

части. Отляво на гърдите му се виждаше червен кръст. Тогава забележа очите му. Едното беше синьо, а другото – зелено. Твърде странно, каза си тя. Мъжът стана и протегна ръка.

– Приятно ми е да се запозная с вас, Айла. Изключително приятно.

Глава двадесет и седма

Майлоу едва успяваше да прикрие злорадството си. Вечерта му се струваше твърде забавна, беше доволен, че капитан Вюшков го включи в официалната делегация. Този път дойдоха дванадесет души от кораба, според казаното на хората от Палмира в „Христина“ би трябвало да са останали само седемнадесет. Истинският им брой беше сто и петнадесет, повечето от тях войници.

Той си отдъхна, когато компютърът им разреши пълна свобода на движение след анализ на пробите. Беше открил множество непознати видове гъбични спори във въздуха и в почвата, но те не бяха опасни. Намериха спори и в храната, но това не беше пречка. Водата също можеше да се пие.

– Може да се появят незначителни смущения от бактерии в храната, които не съществуват в Караганда – каза им лекарят, – но ви гарантирам, че няма да има нищо опасно, още по-малко пък опасно за живота.

Майлоу остана доволен. Беше повече от готов да рискува една диария, за да се наслади на чистия въздух и на гостоприемството на привлекателните хора от Палмира.

А гостоприемството наистина си го биваше. Голямата зала на Палмира беше украсена с дълги флагове, направени от палмови листа. Голи до кръста млади жени ги посрещнаха с танц. Майлоу гледеше танца, състоящ се от доста еротично въртене на таза в съпровод на силен задъхан барабанен ритъм и си припомни, че някога, в далечното си минало, вече бе виждал това зрелище. Хората тук го бяха наследили от някой тихоокеански остров, макар че не се сещаше от кой точно.

Настаниха гостите от Космоса на голяма маса, леко издигната над останалите в залата, заедно с шестима от управниците на Палмира. Последва изобилно пиршество с риба, печено свинско, пържени картофи, салатата от домати, ананаси и всякакви други плодове, топъл хляб и за десерт – кокосови сладкиши с гъст крем. През цялото време пълнеха чашите им с чудесна студена бира (но единствената чаша червено вино, която Майлоу опита, му се стори доста блудкава). Майлоу размишляваше предимно за цените, които можеха да платят за подобни деликатеси орбиталните станции (с изключение на Белведере, която вече нямаше парична система) и мароканските колонии. Седеше между капитан

Вюшков и мъж на име Лон Хедън. Той се оказа интелигентен събеседник, но беше прекалено сериозен и забавно наивен. Майлоу научи, че Хедън е изиграл най-важна роля за установяване на радиовръзка с орбиталните станции. Останали още от древността данни в компютрите им позволили да изчислят орбитите, после започнали да изпращат сигнали до всяка станция с надеждата, че все някой е останал жив горе. Майлоу също узна откъде имат радиостанция, след като по време на Генетичните войни и след тях повечето електроника била изядена от специално създадени за това бактерии и гъбички. Получавали запазени уреди от потънала японска станция, от години имали споразумение с някакво подобно племе, но наскоро злополука прекратила снабдяването.

– И затова времето на пристигането ви беше сякаш точно изчислено – каза Хедън.

Майлоу се усмихна и кимна, но не отговори.

От другата страна на Вюшков седеше истинският сегашен властител на Палмира – Лил Уивър. По едно време Майлоу се заслуша с любопитство – Уивър разказваше на Вюшков как се защитили срещу един от грабежите ги въздушни кораби, които те наричали Небесни Господари. Вюшков също слушаше с интерес, особено го занимаваха противовъздушните оръжия на Палмира.

Накрая пиршеството свърши и Лил Уивър попита Вюшков дали неговите хора ще имат нещо против да се срещнат и да поговорят с хората от Палмира. Вюшков отговори, че нищо не пречи, предупреди Уивър, че не всички от кораба говорят добре Американско и позволи на подчинените си да се смесят с тълпата. Майлоу не успя дори да стане, когато за него се лепна млад кръглолик свещеник, облечен в черно расо с бяла якичка, представи му се като отец Джон Бакстър. Той знаел, че брат Джеймс е протестант, но го помоли да участва в специалната благодарствена литургия в Римокатолическата църква на Палмира, която трябваше да се състои в неделя. Майлоу знаеше, че дотогава у нито един жител на Палмира няма да остане желанието за благодарствени молитви, затова охотно се съгласи с предложението на отец Бакстър и го увери, че ще бъде много доволен да присъства на църковната служба.

Ощастливеният свещеник се отдалечи забързано. Майлоу остана на стола си, опитваше да не избухне в смях. Не беше се забавлявал така, откакто уби Отец Шоу. Тогава чу, че Лон Хедън го вика по име.

– Братко Джеймс, бих искал да ви представя своята дъщеря Айла.

Майлоу се обърна към него и видя застанала до Хедън млада жена с такава интересна красота, че веднага всичко друго престана да го

занимава. Смесването на раси беше направило от нея истинско съкровище във физическата привлекателност. Особено го завладяха огромните ѝ очи с азиатски разрез, но не дотам, че да пренебрегне чудесното мургаво тяло. Жалко, за разлика от повечето жени в залата, тя беше облякла риза. Докато ставаше, той си каза, че каквото ще да става, тази малка скъпоценност ще му принадлежи. Протегна ръка и искрено каза, че за него е удоволствие да се запознае с нея.

– Жан-Пол, спиш ли? – меко попита тя.

Видя, че клепачите му трепнаха, после се вдигнаха. Обърна глава към нея и очите му се присвиха, щом видя непознатия.

– Жан-Пол, това е брат Джеймз. От нашите космически хора. Дойде да ти помогне.

– А... а ще можете ли? – колебливо каза Жан-Пол.

– Да, смятам, че ще мога – внимателно отговори брат Джеймз.

Айла забеляза пробудената надежда в очите на Жан-Пол.

– Можете да възстановите гръбначния ми мозък... и пак ще усещам! Пак ще ходя!

– Не мога да обещавам нищо. Искам веднага да разберете това. Не искам да породя у вас очаквания, които после да рухнат. Говорих с вашия лекар и прегледах записите за състоянието ви. Но ще трябва да извърша по-подробен преглед, за да установя степента на уврежданията. Имаме уреди, които дават много повече информация за организма от тукашната грубовата рентгенова машина. А през това време ще мога да спася живота ви.

– Да ме спасите?

– Простете ми откровеността, но вашият лекар ми каза, че бъбреците ви функционират все по-зле. И състоянието им не се подобрява, защото малкото лекарства, с които разполагате тук, просто не им действат. Но в кораба имам лекарство, което напълно ще възстанови бъбречните ви функции за броени часове. Ще се върна утре, за да започнем лечението. Тогава вече ще помислим какво да правим с гръбначния ви мозък.

– Мислите ли, че има шанс, колкото и да е малък, че ще мога да ходя?

– Казах ви, преди да науча точните факти, не мога да бъда сигурен. Но предполагам, че такъв шанс съществува.

Айла усети болка в гърдите, когато видя плувналите в сълзи очи на Жан-Пол. Той протегна ръка на брат Джеймз, който я стисна здраво.

– Благодаря ви – прошепна Жан-Пол. – Благодаря ви.

Айла караше камиона обратно към Голямата зала, а брат Джеймз ѝ обясняваше какви проблеми възникват при лечението на тежките травми в гръбнака.

– ... и докато периферните нерви могат да регенерират, тези в гръбначния мозък нямат това свойство. Когато бъдат разкъсани, на мястото се образува съединителна тъкан и се превръща в преграда. Още към края на двадесети век лекарите постигнали частични успехи, като стимулирали гръбначномозъчните нерви да растат покрай съединителната тъкан, но нямали никаква сигурност, че ще се съединят точно които трябва нерви. В гръбнака има огромно количество отделни нервни влакна и за това е твърде сложно всеки да бъде определен точно и да бъде съединен с другата част чрез микрохирургични методи. Хората-хирурзи са постигнали само съмнителни успехи, но после били изобретени машини, които поели хирургическата работа и тя вече станала стопроцентово успешна...

– А вие имате ли такава машина?

Той завъртя глава.

– За съжаление нямаме. Съмнявам се да е останала работеща медицинска машина в орбиталните станции или марсианските колонии. Тези машини са били безкрайно сложни, имали са твърде фини биомеханични елементи, а ние сме загубили знанията как да ги поправяме.

– Значи не можете да помогнете на Жан-Пол? – възкликна Айла.

– О, въпреки това съм сигурен, че мога да му помогна. Ще е нужна цяла поредица от операции, но вярвам, че ще мога да свържа достатъчен брой гръбначномозъчни нерви, така че да възстановя основните му двигателни функции. Например, отново ще може да ходи. Бързам да кажа, че няма да е като преди, но все пак ще ходи. Ще може да контролира пикочния мехур и реватата си... и ако ми простите намесата в толкова интимна област, ще бъдат възстановени и сексуалните му способности.

Айла се разсмя смутено. Беше забравила, че този мъж е свещеник или нещо подобно. При това от Белведере. От малкото, което баща ѝ бе споменал за живота в тази орбитална станция, тя остана с впечатлението за твърде пуританско общество. Сигурно на брат Джеймз са му трябвали големи душевни усилия дори за да каже такава неща на жена. Стори ѝ се странен човек. Тя по инстинкт усещаше нещо неприятно в него, но благодарността ѝ за възвърнатото желание у Жан-Пол да живее беше толкова силна, че тя съзнателно потискаше чувствата си.

Спрях камиона пред входа на Голямата зала.

– Благодаря ви за всичко, братко Джеймз – каза тя, хвана ръката му и я стисна силно.

После се наведе към него и го целуна по бузата. Стана ѝ весело, когато той рязко се дръпна назад, сякаш го ужили, веднага изскочи от кабината.

– Ще се видим утре сутринта, госпожице Хедън – каза той и припряно влезе в сградата.

Майлоу лежеше на койката си със затворени очи и ръце зад главата, център на спокойствие сред трескавото движение наоколо. Навсякъде войниците се приготвяха, проверяваха униформите си, снаряжението, оръжията. Докато те развълнувано си мислеха за предстоящата военна операция, Майлоу развълнувано си представяше удоволствията, които щеше да преживее с младата и красива Айла Хедън.

Еротичните му фантазии бяха прекъснати от някой, който изрече името му. Отвори очи. Адютантът на капитан Вюшков стоеше в прохода до неговата койка.

– Да, слушам ви – каза Майлоу.

– Капитан Вюшков моли да отидете в каютата му.

– С удоволствие – отвърна Майлоу.

Очакваше това повикване. През цялата нощ Вюшков се съвещаваше с офицерите си, обсъждаха етапите в овладяването на Палмира. Адютантът придружи Майлоу до каютата на Вюшков. Капитанът седеше на бюрото си. Разглеждаше аероснимка на Палмира. Няколко места в града бяха отбелязани с дебели кръстчета.

– Седнете – каза му Вюшков, когато адютантът излезе.

Наля на Майлоу чаша водка и я плъзна по снимката към него. Майлоу огледа внимателно Вюшков – лицето му беше зачервено, като че беше леко пийнал, може би и не съвсем леко. Под маската на самоувереност Майлоу виждаше, че руснакът е нервен. Предполагаше, че досега дори не беше виждал истински военни действия. Повече от век не бяха възниквали разправии между орбиталните станции, а Вюшков трябва да е бил хлапе по време на последния бунт в Караганда. Военният му опит се изчерпваше с упражненията със симулиращи компютри. Майлоу глътна доста от водката, постави чашата върху снимката и се усмихна на Вюшков.

– Всичко готово ли е?

– Да, братко Джеймз. Започваме в четири часа, малко преди зазоряване. Би трябвало да приключим за около час. Групите за наземна атака

ще започнат да се придвижват след половин час, за да заемат позициите си около града, преди и ние да нанесем удара.

– Добре – каза Майлоу. – И когато се разсее димът, вие ще обявите присъединяването на Палмира към Космическа република Караганда?

Вюшков кимна.

– Да, засега.

– Значи засега? – съучастнически повтори Майлоу.

– Зависи как ще се развият нещата. Но това място наистина е съкровищница.

Майлоу се усмихна.

– И може да се окаже само първата от многото. Не е възможно да е последната общност на Земята. Може би другите не са толкова напреднали технологически – тукашните хора са имали късмет – но това няма значение. Използвайки Палмира като своя база, можете да завоювате цялата планета. Вярно, не изглежда в особено добро състояние, но ние несъмнено ще можем да изобретим средства за премахване на генетичното замърсяване, щом заразите-убийци вече са изчезнали. Сигурно не е нужно да ви казвам това, но все пак – разполагам със скъпоценни знания за генното инженерство.

Вюшков глътна наведнъж остатъка от водка в чашата си, изтри устни и се вгледа в Майлоу.

– Всъщност кой сте вие, братко Джеймз?

– Единствено важно е, че аз съм ваш приятел и съюзник, капитан Вюшков.

– Надявам се да е така, защото ви назначавам за свой съветник със специални задачи.

– Благодаря ви. Оценявам оказаната ми чест.

– Но при първия намек, че не ме подкрепяте изцяло, смятайте се за мъртвец.

– Не е нужно да се опасявате от подобно нещо, капитане, аз съм и винаги ще бъда ваш покорен слуга.

Майлоу вдигна чашата си и се усмихна лъчезарно.

Лон Хедън се събуди от чудесния си сън. Присъни му се Глинис, майката на Айла. Бродеха по брега под палмите. Слънцето залязваше. Тя споделяше тържеството на мечтите му, радостта от пристигането на космическите хора и техните обещания. Предлагаха на Палмира бъдеще. И на Айла. „Толкова се гордея с тебе, Лон,“ каза му тя. А и той ѝ отвърна: „Благодаря ти, че се върна. Великолепно е, че мога отново да те

видя. Липсваш ми, Глинис.“

Но прекрасното му настроение бързо изчезна. Чуваше стрелба... далечни викове. Письци. Скочи от леглото с мисълта, че прогонените Небесни хора са успели някак да се върнат и сега си отмъщават. Но чу трептящото във въздуха басово бръмчене, усети боцкането по кожата си. „О, не!“ Ужасът го скова на момента. Изтича гол на верандата и погледна нагоре. От това се страхуваше...

„Христина“, корабът на космическите хора, се носеше ниско над града в предутринното небе. Хедън гледаше как от кораба надолу се зъби лъч. Не беше от лазер – много по-широк и безцветен... повече приличаше на някакво мъждукане, пронизващо въздуха. Чу се взрив. В центъра на града, където беше насочен лъчът, се надигна димен стълб. Хедън забеляза дим и на други места. Мястото на всеки стълб му показва ясно какво са искали да унищожат хората от кораба. Притисна длани в лицето си и се свлече на колене върху дървения под.

– Не – изстена той, – не, не... Не!

Жан-Пол не знаеше от какво се чувства по-зле – дали от ужасните болки в горната част на гръбнака, врата и главата, дали от пълната си безпомощност или от страха си за Айла. Струваше му се, че мина повече от час, откакто тя излезе. Когато стрелбата ги събуди, тя скочи от съвваемото легло до неговото, каза че само ще погледне какво става и веднага ще се върне. Но очевидно нещо ѝ беше попречило. По дяволите, какво се беше случило? Той крещя, докато прегракна, но не се появиха нито лекар, нито сестри. Това беше и причината за болките – никой не се сети за лекарствата му тази сутрин.

Сега поне беше тихо. Стрелбата престана. Не се чуваха взривове. Само понякога далечен вик, но това беше всичко. Не можеше повече да търпи. Какво ставаше навън? Ако можеше поне да се движи...

Забързани стъпки, вратата се отвори. Беше Айла, той се потресе от вида ѝ. Лицето ѝ беше побледняло до мъртвешко бяло, по бузите ѝ имаше следи от изсъхнали сълзи. Когато го погледна, заплака отново. Дойде при него и сложи глава на гърдите му, ръцете ѝ обвиха главата му. Това усили болката десетократно, но той преглътна болезнения вик и също я прегърна. С невероятно напрежение на волята той изчака да се наплаче, за да му каже какво по дяволите се е случило?

Тя най-после вдигна глава, погледна го и рухна на стола до болничното легло.

– Ужасно е, Жан-Пол, ужасно е – каза с треперещ глас. – Те

превзеха Палмира.

– Онези от Космоса ли? – веднага попита Жан-Пол.

Айла кимна, движението повече приличаше на гърч.

– В кораба са били много повече, отколкото ни казваха. Влезли на групи в града малко преди да се съмне. Заварили всички неподготвени. Който се опитал да им се противопостави бил убит. Превзели електро-централата, оръжейния склад, сградата на милицията, на съвета... и докато се занимавали с това, техният космически кораб летял над града и взривил всичките ни противовъздушни оръдия. Използвали някакво невиждано оръжие. Казали, че корабът ще разруши града квартал по квартал, ако не се предадем без никакви условия. И Лил Уивър няма какво друго да направи. Заявил преди половин час, че се предаваме... всеки трябва да отиде в Голямата зала и да остави там оръжието си. Който не го направи и бъде заловен с оръжие, ще бъде убит на място. – Тя си пое дъх на пресекулки и изхълца. – Сега сме поданици на Космическата република Караганда... О, Господи!

Тя сведе глава. Жан-Пол не знаеше какво да каже, но разбра, че никак не е изненадан. Нали винаги беше подозирал какви биха могли да бъдат истинските намерения на хората от орбиталните станции? Но Лон и Айла бяха толкова щастливи от идването им, че не се решаваше да сподели съмненията си.

– Айла... – въздъхна той, усещаше се още по-безпомощен.

– Страхувам се, че ни чака и по-лошо – безжизнено каза тя.

– Още? – „Но какво би могло да стане тепърва?“

– Татко. Арестуваха го. Е, просто го натикаха в затвора. Не са го арестували официално.

– Кой, нашествениците?

– Не. Нашите хора го направиха. Привържениците на Джелкър Бенкс... май почти всички в Палмира вече могат да бъдат наречени негови привърженици. Пуснали Бенкс и синовете му и затворили татко на тяхно място. Говори се, че ще го обесят... – Тя конвулсивно стисна ръце в скута си. – Ох, Жан-Пол, видях го в затвора. Даже не искаше да говори с мен... беше в някакъв унес. Не вярвам да разбира какво става около него.

– Сигурно е от шока... – започна Жан-Пол, но го прекъсна трясъкът на отворената врата.

Айла подскочи уплашено. Жан-Пол усети, че му се гади – влязоха двамата братя Бенкс. Брон и по-младият, чието име не беше запомнил. И двамата размахваха ножове.

Глава двадесет и осма

По-младият затръшна вратата. Брон тръгна към Айла, която беше станала.

– Знаех си аз, че тук ще те намерим... с твоя агонизиращ небесен пират – каза той, поклащайки ножа в ръката си.

– Махайте се! – извика Айла, отстъпваше към леглото на Жан-Пол.

Той вече не можеше да понася своята безпомощност. Опита да се надигне, но болката сякаш избухна в гърба му.

– О, ами ние ще си ходим – ухили се Брон, – само че първо ще се разправим с тебе и твоето приятелче.

Сега и брат му пристъпваше към Айла. Тя сграбчи стола и го вдигна над себе си, но не помръдна от мястото си пред леглото. Жан-Пол изпадна в пълно отчаяние – тя искаше да го защити.

– Няма да ви се размине така лесно – каза Айла. – Ако ни убиете, ще ви съдят.

– Кой бе? – разсмя се по-младият. – Ония ли? Не им пука! А нашите хора ще кажат, че сме герои. Сега който убие някой Хедън, прави услуга на всички. Като обесят след час баща ти и брат ти един до друг, страшна veselba ще падне.

– Защо брат ми? – стъписано попита Айла.

– Ъхъ – каза Брон. – Изпратихме хора в неговата ферма. Сигурно скоро ще се върнат.

– Но Лен няма нищо общо с това! – възрази тя.

– Че нали и той е Хедън? – каза Брон и внезапно замахна с ножа към Айла.

Тя отби удара със стола, но братът на Брон хвана един от краката и дръпна силно. Айла загуби равновесие. Нямахме какво да прави – или трябваше да пусне стола, или да падне. По-младият брат се закиска и метна стола в един от ъглите. Айла вече беше беззащитна.

– Оставете я! – извика Жан-Пол и пак напразно се опита да стане от леглото.

– Ти що не млъкнеш! – каза му Брон. – Ей сега и на тебе ще ти видим сметката.

Пак тръгна към Айла, препречила с тялото си леглото на Жан-Пол...

В този момент вратата се отвори. Брат Джеймз беше облякъл същия

бял костюм, но сега носеше и черна чанта. Застана на прага и огледа с кротко учудване замръзналите участници в сцената.

– Олеле, като че ли прекъснах нещо интересно? – спокойно каза той.

Братята Бенкс застанаха с лица към него. Брон каза:

– Ти какво правиш тук?

– Това е професионално посещение – осведоми го брат Джеймз. – Аз съм лекар.

– Сам ли си?

– Да, защо питате?

Братята се спогледаха и Брон каза:

– Убий го тоя!

По-младият се хвърли с протегнат напред нож към брат Джеймз. Жан-Пол не видя добре какво стана след това. В един миг брат Джеймз стоеше на вратата, в следващия го нямаше там. Въздухът около напада-теля сякаш се завихри, изведнъж брат Джеймз се оказа зад него. Още държеше черната си чанта. Ножът на по-младият брат вече не беше в ръката, само дръжката стърчеше под брадичката му. Погледът му показ-ваше, че и той не разбира какво се е случило. Обърна се колебливо към брат си, като че се надяваше да чуе обяснение. Брон отвърна със затъпал от изумление поглед. Изведнъж очите на по-младия се побелиха, крака-та му се подгънаха и той рухна на пода, главата му глухо се блъсна в дъските.

Брон гледаше още дълги секунди мъртвия си брат, после вдигна очи към брат Джеймз.

– Ти го уби! – пискливо каза той.

Брат Джеймз се наведе и внимателно остави чантата си на пода.

– Толкова е очевидно, че не мога да оспорвам твърдението ти.

Брон тръгна да заобикаля брат Джеймз, искаше да стигне до вратата.

– Тръгваш ли си вече? – весело го попита брат Джеймз.

– Не се приближавай! – изкрещя Брон още по-пронизително.

– Боя се, че не можеш да излезеш. Всяко нападение срещу някой от нас, извършено от някой от вас, се наказва със смърт. Признавам, малко крайна мярка, но не аз определям правилата.

Той се плъзна между Брон и вратата.

– Не ме пипай! – писна Брон и скочи към него.

Този път само дясната ръка на брат Джеймз изчезна за миг. Когато се появи, пръстите ѝ стискаха китката на Брон. Чу се влажен пукот и

ножът издрънча на пода. А другата ръка на брат Джеймз вече държеше Брон за гърлото. По-големият Бенкс издаде звук, сякаш се канеше да повърне, последва гадно прашене. Когато брат Джеймз го пусна, трупът се отпусна като празен чувал.

Брат Джеймз се обърна към Айла и Жан-Пол с широка усмивка.

– Добре, приключихме с неприятната част – той доволно потри ръце. – Сега да се заемем с по-приятните неща.

Дойде по-близо до леглото. Жан-Пол помисли, че Айла иска да избяга, но тя не помръдна.

– Как успяхте да направите това? – колебливо попита тя.

Той застана пред нея, още се усмихваше.

– Цялата тайна е в правилното дишане. Забравете това. Беше забавно. Сега да обсъдим деловите въпроси.

– Какви делови въпроси?

– Тези – той посочи Жан-Пол, но без да отмества погледа си от Айла. – Нося лекарството, което ще подобри състоянието на бъбреците му, но преди да му го дам, трябва да поговорим за цената.

Макар и доволен, че се отърваха от братята Бенкс, Жан-Пол бързо реши, че брат Джеймз е твърде гаден тип.

– Що за цена трябва да е това? – попита той.

Брат Джеймз пренебрегна въпроса. Все така гледаше настойчиво Айла.

– Наистина ли обичате този мъж? – попита я той.

– Да. Наистина.

– Добре. Много добре. – Брат Джеймз изглеждаше доволен. – Щом е така, няма да възникнат проблеми.

– Не разбирам – каза Айла.

– Съвсем просто е. Цената за неговия живот сте вие самата. Желая ви.

– Желаете ме? – проточено повтори Айла.

Явно още не разбираше за какво говори брат Джеймз. Но Жан-Пол разбра.

– Изчезвай отгук заедно със скапаното лекарство! – изрева той.

Айла се обърна и го погледна смутено и уплашено.

– Жан-Пол... какво...

– Айла, не виждаш ли? Опитва се да те изнудва! – викна Жан-Пол. – Заплашва, че ще ме остави да умра, ако не станеш негова...

– Защо да не кажем „сексуална робиня“. Звучи прелестно – весело каза брат Джеймз.

Лицето на Айла се вкамени.

– Значи ме искаш за секс? – обвинително каза тя.

– Колко приятно. Не само красива, а и умна. Да, малко съкровище, наистина те искам за секс. И то доста често. Нека да се разберем по-бързо. Трябва да отида и на една среща.

– Айла, я му кажи на този да си завре чепа в задника! – кресна Жан-Пол. – Не ми трябва помощта му.

Айла стоеше, загледана мълчаливо в брат Джеймз, сякаш все повече се сковаваше.

– Но ти се нуждаеш от помощта му – каза тя с мъртвешки глас. – Ние имаме нужда от помощта му.

– Айла, недей!...

– Ще направя всичко, което поискате, братко Джеймз. Само ви моля веднага да дадете лекарството на Жан-Пол.

Брат Джеймз протегна дясната си ръка и я хвана за брадичката. Повдигна леко главата ѝ и заби очи в нейните.

– Ще повярвам на обещанието ти, малко съкровище. Само без номера и опити да се измъкнеш от сделката, защото много ще ти се ядо-сам. Разбра ли?

– Да, братко Джеймз – смирено каза тя.

За кой ли път Жан-Пол безсилно опита да се изправи и падна от леглото, победен от болката.

– Айла... – изстена той.

Тя с нищо не показва, че го е чула.

– Освен че ще помогнете на Жан-Пол, мога ли да помоля за още една услуга?

Брат Джеймз се понамръщи.

– Какво по-точно?

– Моят баща, с когото говорихте снощи, и моят брат ще бъдат обесени не след дълго в затвора. От нашите хора. А истината е, че сте тук благодарение на баща ми. Той положи най-много усилия да убеди мнозинството от хората в Палмира, че вашето идване ще бъде полезно за нас. Мисля си, че му дължите нещо.

Брат Джеймз се засмя.

– Ами да, права си. Отгук отивам при капитан Вюшков. Ще го убедя да спре тази екзекуция.

– Щом е така – каза Айла, – всичко между нас е уредено.

– Великолепно. Ще изискам присъствието ти само през нощта. Можеш да прекарваш дните си тук с твоя злополучен любим. Ще дойда да

те взема довечера в осем. Пригответи се.

– Да, братко Джеймз.

– О, недей да ме наричаш така повече. Можеш да се обръщаш към мен с истинското ми име. Майлоу.

– Да... Майлоу.

„Майлоу?“ Това име раздвижи паметта му.

– Ти ли си... Майлоу? – объркан попита Жан-Пол.

За първи път, откакто влезе в стаята, мъжът го удостои с поглед.

– Да, защо? Говориш, сякаш името ми означава нещо за тебе.

– Ти си бил с онази Небесна жена... Джан Дорвин.

Надвесен над него, Майлоу сви вежди.

– Джан Дорвин ли? Никога не съм чувал за нея.

Само съвпадение, каза си Жан-Пол. Не може да е същият човек. То-зи идваше от орбитална станция.

– Няма значение – каза той. – Трябва да е бил някой друг Майлоу.

– Друг... Майлоу? – повтори мъжът и за миг Жан-Пол улови мяр-налата се в очите му тревога.

Майлоу внезапно се обърна, отвори чантата си и извади малко стъклено шишенце, в което се виждаха синкави хапчета. Подаде го на Айла.

– Трябва да му даваш по едно на всеки шест часа.

Айла каза:

– Всичко, което ми казахте снощи – че можете да го оперирате и да възстановите контрола му върху тялото – това бяха само лъжи, нали?

– Точно обратното, всяка дума беше истина – Той рязко затвори черната си чанта. – Но дали ще го оперирам или не, зависи от тебе. Ако ме задоволяваш, ще се заема с лечението му. Ако не... ясно...

– Ще ви задоволя.

– Добре. Довечера в осем.

Той им обърна гръб, прекрачи небрежно над трупа на Брон и изчез-на от погледите им.

– Айла, не можеш да направиш това! – извика Жан-Пол.

Много бавно и с голямо нежелание тя го погледна. Лицето ѝ бе зас-тинало в рязка решителност, но очите издаваха състоянието ѝ.

– Нима мога да избирам?

Капитан Вюшков беше разположил своя временен щаб в Голямата зала, мястото, където вчера пируваха. На покрива имаше преносим из-лъчвател, заобиколен от войници. А вътре Вюшков седеше на най-

високата маса между лейтенантите си. Пред него стояха петима от шестимата членове на управляващия Палмира съвет. Изглеждаха като оцелели от някакво страхотно природно бедствие: стъписани и все още далече от това, което се случваше наоколо. Сега украсата, висяща от тавана на залата и по стените, изглеждаше някак не на място. Подът под нея беше покрит с оръжия – повечето пушки и пистолети, но Майлоу забеляза и дълга редица харпуни. Майлоу тръгна към масата. Вюшков говори реше на петимата мъже от Палмира.

– ... Ще се постараете вашите хора да разберат – ако в домовете им бъдат открити оръжия по време на обиска, ще бъдат незабавно езекутирани.

Бившите управници на Палмира промърмориха неясно, че ще се постараят. Вюшков продължи:

– Трябва да им бъде изяснено, че всяко нападение срещу някой от нас, колкото и да е незначително, също ще се наказва със смърт. Всеки от вас ще придружава една от групите за претърсване. Вие сте отговорни за това, никой да не направи фатална грешка. Щом се уверя, че населението вече не притежава оръжие, ще обсъдим бъдещето на Палмира. Сега вървете.

Придружени от двама войници, те мълчаливо се изнизаха от залата. Вюшков кимна на Майлоу, който забеляза леко безпокойство в погледа му.

– Всичко по плана ли върви? – попита Майлоу.

Вюшков стана от стола си и слезе от платформата. Хвана Майлоу за ръката и го поведе към другия край на залата, където не можеха да ги чуят.

– Ако говорим за укрепване на позициите ни тук, всичко продължава според плановете ни. Няма вече никаква съпротива. Палмира е наша без съмнение.

– Щом е така, къде е проблемът?

– Освен всичко друго, ние естествено превзехме и доста примитивна радарна инсталация на Палмира. Един от моите техници разглеждал уредите, повече за забавление, когато забелязал ясен сигнал на екрана. Само след няколко секунди сигналът изчезнал. Но според моя човек изглеждал като сигнал от плътен обект. Плътен летящ обект. И се движил от океана към нас... той оценява скоростта му на около хиляда мили в час.

Майлоу вдигна учудено вежди.

– Кога е станало това?

– Преди трийсетина минути.

– И къде е сега този тайнствен обект? Ако наистина съществува, трябваше да е тук.

– Не знам. Заповядах да вдигнат „Христина“ и да огледат всичко със собствения радар и другите сензори на кораба, но току-що ми докладваха, че не са успели да открият нищо.

– Ами ето, това доказва, че вашият техник е видял само фантомно изображение. Грешка на уреда. Нали сам казахте, че е доста примитивен. – И аз все това си повтарям, но все пак не ми харесва тази работа. Техникът, за когото говоря, е много надежден човек. Бих искал да съм сто процента сигурен, че няма за какво да се тревожа.

Всички бихме искали, безмълвно отвърна Майлоу.

– Според това, което научихме за състоянието на света от тукашните хора, единствените изработени от човек предмети във въздуха са онези овехтели въздушни кораби. Вече не съществуват други апарати, потезки от въздуха. Когато се самопровъзгласили преди векове, Небесните Господари ги забранили. Значи вашият техник не е видял летяща машина. Трябва да е било нещо друго и бих се обзаложил, че е случаен импулс в уреда.

– Моля се вие да сте прав – въздъхна Вюшков.

– Прав съм. Свързахте ли се вече с Караганда?

– Да, говорих с президента Якинфович и му съобщих добрата новина, че сме превзели Палмира за републиката, и то без нито една жертва от нашите хора.

Майлоу сниши гласа си.

– А кога ще предявите ултиматума си? По-точно, декларацията за независимост?

– Още не знам. Първо трябва да съм съвсем сигурен колко от хората ще ми останат верни при всички обстоятелства. Съмнителните ще трябва да бъдат обезвредени, преди да съобщя за промяната.

– Е, нищо не ни кара да бързаме. Имаме предостатъчно време... – Майлоу изведнъж щракна с пръсти. – Спомних си, от мен се очаква да спра опит за линчуване.

Той разказа на Вюшков, че след малко трябва да обесят Лон Хедън и неговия син. Вюшков се озадачи.

– Защо пък трябва да ви вълнува съдбата им?

– Ами нека да го кажа така – имам делово споразумение с прекрасната дъщеря на Хедън.

Вюшков се усмихна съчастнически.

– Ясно. Ами да, отидете и спрете тази екзекуция. Тези хора не могат да си въобразяват, че имат право да вършат каквото решат. Вземете и няколко войника. Аз ще им кажа да дойдат с вас.

Докато вървеше след Вюшков към група войници, Майлоу каза жизнерадостно:

– Надявам се, че няма да отида там твърде късно. Би могло да потрудни планове ми.

Глава двадесет и девета

– За малко да се оплескаме – промърмори Майлоу, отпъждайки мухите от лицето си.

Тълпата викащи хора вече се изливаше от затвора, преди Майлоу и четиримата войници да излязат на малкото площадче пред сградата. Импровизирана бесилка се набиваше в очите, състоеше се от дебел дънер, закрепен на две палми. От дънера висяха две примки, а под всяка имаше поставен стол. Зад тях се виждаше и трети. Майлоу реши, че примките са твърде небрежно направени, явно в Палмира не бяха свикнали да бесят.

Появиха се Лон Хедън и неговият син. Хората наоколо грубо бутаха напред двамата мъже, ръцете им бяха вързани. Разликата в поведението им се стори интересна на Майлоу – синът на Хедън се съпротивляваше свирепо, а Хедън, с безизразно лице, въобще не се дърпаше. Изглежда не беше на себе си. Отведоха ги до столовете и ги поставиха върху тях. Едър мъж с червена брада се качи на третия стол и нагласи примките на вратовете им. Майлоу прецени, че в тези зле направени примки смъртта би била дълга и мъчителна. Жалко, че трябваше да прекъсне представлението...

Червенобрадият мъж застана пред обречените си жертви с ръце на кръста.

– Лон Хедън, имаш ли да кажеш нещо, преди да изпълним присъдата – избоботи той.

Хедън не отговори. Само леко се поклащаше на стола. Синът му отговори вместо него.

– Това е убийство, Джелкър Бенкс! Баща ми е невинен! Аз също, копеле проклето!

– Ясно ти е като бял ден защо ви екзекутираме, Лен Хедън! – изръмжа червенобрадият. – Вие Хедъновци сте предатели на Палмира! Продадохте ни на нашите врагове! Сега се пригответе да срещнете смъртта си! И двамата!

Той пристъпи напред, канеше се да изрита стола изпод краката на Лон Хедън. В този момент Майлоу вдигна лъчевата пушка, която беше взел от един войник, и стреля. Лъчът мина над главите на тълпата и на двамата осъдени, проби малка дупка във варовиковата стена на затвора. Майлоу завъртя лъча и преряза въжетата на неугледната бесилка. Спря

стрелбата и върна оръжието на притежателя му.

– Благодаря – каза Майлоу.

Всички хора на площада се обърнаха към него. Войниците насочиха оръжието си към тълпата.

– Съжалявам, но трябва да ви разваля веселбата! – извика Майлоу.

– Опасявам се, че екзекуциите се отменят! Така че разпръснете се по домовете си!

Навлезе с охраната си в тълпата, която се отдръпваше от пътя им, като Червено море пред Грегъри Пек в онзи древен филм. Дали пък не беше Джон Уейн, лениво се усъмни Майлоу. Доближи мъжа на име Джелкър Бенкс, чието лице стана червено като брадата му, и каза:

– Ей ти, помогни им да слязат долу и им развържи ръцете.

Джелкър Бенкс вдигна ръка с насочен показалец и кресна свирепост:

– Това не ти влиза в работата! Не се бъркай и ни остави сами да се оправяме!

Майлоу спря само на пет стъпки от него и каза меко:

– Сега ние сме законът тук. Екзекуцията, която възнамерявахте да извършите, е незаконна. По заповед на новия владетел на Палмира – капитан Иля Вюшков, тези мъже трябва да бъдат освободени незабавно.

– Не! – Извика Бенкс. – Тези предатели трябва да умрат!

Майлоу се обърна към войника, от когото беше взел оръжието.

– Ако до десет секунди този не се подчини на заповедта ми, убий го.

– Слушам, сър.

Джелкър Бенкс се взря в очите на Майлоу, разбра, че говори сериозно, и повдигна Хедън от стола.

– Благодаря! – извика Лен Хедън от другия стол.

Майлоу му се усмихна.

– Не на мен благодарете, а на вашата сестра.

Лен Хедън го погледна неразбиращо.

– Айла? Тя какво общо има?...

Майлоу вдигна ръка.

– Нека тя ви обясни положението. Но благодарение на нея семейство Хедън вече е под моето лично покровителство.

Бенкс изсумтя, докато сваляше Лен от стола.

– Чувате ли? Самият нашественик ви дава доказателства – Хедъновци са изменници и съглашатели.

Тълпата гневно изрази съгласието си. Майлоу ги изгледа и мърморенето затихна.

– Тъй като те са под мое покровителство, ще бъда крайно разстроен, ако нещо се случи с някой от тях. Виновните за подобни действия няма да се радват на късмета да бъдат обесени. А сега се разотивайте вкъщи!

„Много е забавно“, щастливо си каза Майлоу. Докато другите хора от Палмира се заизнизваха от площада, Джелкър Бенкс отрони злорадо:

– Боя се, че май си позакъснял да пазиш дъщерята на Хедън...

Лен Хедън, на когото развързваше ръката, се извъртя бясно към него и извика:

– Какво искаш да кажеш, Бенкс? Да не си направил нещо на Айла?

Джелкър Бенкс сви рамене и каза лукаво:

– Знам само, че преди време чух неколцина мъже да разправят как щели да видят сметката на сестра ти и нейния любовник пирата в болницата.

Хедън погледна Майлоу.

– Успокой се – каза му Майлоу, – бях при нея, когато дойдоха тези нескопосани убийци. Тя си е жива и здрава. А двамата нападатели, разбира се, са мъртви.

– Какво? Какво!?! – възкликна Бенкс, имаше вид на човек, когото са ритнали в ташаците. – Мъртви? И двамата?

– Мога да гарантирам това. Убих ги със собствените си ръце.

Лицето на Джелкър Бенкс се разкриви страдалчески.

– Синовете ми! – простена той. – Убил си моите синове!

Майлоу го загледа и кимна.

– Да, като ми казваш това, вече забелязвам приликата. Много забавна случка, не си ли съгласен?

Притъмняваше, когато Майлоу се запъти към болницата. Беше сам, но се чувстваше в пълна безопасност. Знаеше, че може да се защити, ако някой от местните хора се окаже достатъчно глупав да го нападне. Но и без това по улиците рядко се мяркаше човек, всички бързаха да се приберат по домовете си, за да не ги свари навън комендантският час, наложен от Вюшков.

Майлоу си напяваше някаква мелодийка. Пригласяше на малката машинка със слушалки, която взе назаем от един войник. Ето още нещо, което така му липсваше в Белведере – в станцията музиката беше под забрана, ако не се броят няколко досадни псалми, а Майлоу не ги слагаше в сметката.

Погледна часовника си. Подраняваше с четвърт час. Не би трябвало

да се появява по-рано от уреченото време, много по-добре е да закъснее, за да се мъчи по-дълго момичето. Може да си помисли, че той няма да дойде. Усмихна се на хрумването си и тръгна към океана. Можеше да използва времето за малка разходка по брега.

Патрул от шестима войници мина край него по тясната улица. Той им кимна, а те едновременно отдадоха чест. Явно известието за новото му положение на „специален съветник“ беше плъзнало бързо сред хората на Вюшков.

Бе си присвоил малка къща в района, откъдето Вюшков изпъди всички местни жители „в името на сигурността“. Стори му се задоволително уютна, макар че би предпочел нещо на брега. Както и да е, новата му къща беше добре заредена с храна и напитки, той с удоволствие си мислеше как ще завладее Айла там след малко. Очакваше го нощ на игрички и забавления. Боже, нима не заслужаваше това след вековното си въздържание...

По брега не се виждаха хора. Майлоу вдиша дълбоко, наслаждаваше се на морския дъх, който отдавна му липсваше. Тръгна по пътеката между палмите, надвесени над водата. Не беше изминал много, когато видя неясна фигура, надничаша иззад едно дърво. Който и да беше, искаше да остане скрит. Сигурен, че не е забелязан, Майлоу също прилекна зад палма. Обзет от любопитство, той пропъзля по пясъка, за да мине в гръб на криещия се човек. По-отблизо видя, че е жена. Краката ѝ бяха боси, стори му се чудно, че е облечена в тъмни дрехи – черна риза и черен панталон. Тази жена явно се занимаваше с нещо, което не би му харесало...

Той беззвучно се изправи зад нея. Тя толкова напрегнато оглеждаше сградите по брега, че не го забеляза, докато той не я потупа по рамото. Тя подскочи и го погледна стреснато. В първия миг Майлоу помисли, че вижда по-възрастна сестра на Айла. Същата късо подстригана черна коса, същите високи скули... даже същите очи с азиатска извивка. После забеляза, че от косата и дрехите ѝ се стича вода. Канеше се да попита какво прави тук, но тя го изпревари.

– Как се озова тук, Майлоу, да те вземат мътните? Как се изплъзна от Фибъс?

Майлоу рядко позволяваше да го изненадат, но сега само тъпо се вторачи в нея. Беше абсолютно уверен, че никога не е виждал тази жена, но тя го познаваше.

– Да не сме се срещали преди – попита я той. – Кога и къде.

– Я стига с твоите превземки, Майлоу! Това съм аз, Дж...

Тя млъкна, по лицето ѝ като сянка мина подозрение. Усети, че е направила сериозна грешка.

– Не... Не, сега като се вгледах, объркала съм. Не сте този, за когото ви помислих.

– Нарече ме Майлоу – настоя той.

Вече се досещаше какво става. Първо името му се стори познато на онзи парализиран французин, а сега излиза, че и тази жена познава Майлоу, който прилича на него. Можеше да означава само едно – оригиналното му „аз“ някак се е добрало до Земята преди него.

Жената каза:

– Това е само съвпадение. А сега трябва да си вървя. Закъснявам...

Тя се извърна, но Майлоу неумолимо я хвана за ръката.

– Която ще да си, идваш с мен. Трябва да си побъбрим.

Когато Жан-Пол се събуди от напоения с болка сън, видя върналата се при него Айла. Изглеждаше изтощена.

– Колко е часът? – веднага попита той.

– Осем без пет – отговори тя. – Време е да вземеш обезболяващото лекарство.

Тя сложи таблетката в устата му и приближи чаша с вода към него. Той изсмука водата през сламка, а Айла поддържаше главата му.

– Благодаря – каза Жан-Пол и тя внимателно отпусна главата му върху възглавницата.

Вече не беше сам в стаята. Някак бяха натъпкали още четирима в съгъваеми легла, все жертви на нападението сутринта. Всички бяха твърде зле и както Жан-Пол научи от Айла, не се очакваше да доживеят следващия ден. Малката болница се задъхваше от усилията да се справи с множеството пострадали.

– Как е... у вас? – попита той.

Тя поклати глава.

– Не е добре. Татко само седи и нищо не казва. Не иска да хапне. А Лен... страшно е ядосан. Ядосан е на всичко... На нашествениците, на Желкър Бенкс, на Майлоу... и на мен.

Жан-Пол замълча. Напълно разбираше и споделяше чувствата на Лен, но се и мразеше за това. Е да, благодарен беше на Айла за жертвата, която искаше да направи заради него, но едновременно се отвращаваше от постъпката ѝ. И защо? Нараняваше скапаното му мъжко самолюбие. А това си беше смехория. Какво толкова му беше останало? Сега представляваше глава с две ръце. Изобщо не биваше да си мисли, че е

мъж.

Отвън се вдигна шум. Една от сестрите се караше на висок глас:

– ... казах ви вече, не бива да влизате!

Вратата се отвори отведнъж. Както се опасяваше, видя Майлоу, но не беше сам. Жан-Пол изумено разпозна жената с него. Джан Дорвин. Никога не беше говорил с Небесната Жена, но няколко пъти можа да я разгледа отблизо и сега беше сигурен, че вижда нея.

Майлоу избута жената в стаята. Жан-Пол видя, че я държи за ръката. Изглеждаше ядосан.

– Много съм ви благодарен за любезността – каза на протестиращата сестра и тръшна вратата под носа ѝ.

Айла се надигна от стола си точно срещу Майлоу, но той като че не я забеляза. Пусна Джан Дорвин и силно я блъсна към средата на стаята. Тя едва не падна върху едно от съгваемите легла, но се задържа на краката си. Тежко раненият мъж на леглото изстена приглушено. Майлоу посочи с пръст Джан Дорвин.

– Така значи, ти ме познаваш, а аз тебе – не. Първо да чуем коя си ти?

Джан Дорвин го изгледа с ненавист и разтърка ръката си. Не каза нищо. Жан-Пол така и не разбра защо се обади. Просто не можа да се въздържи.

– Това е Джан Дорвин – тихо каза той.

Майлоу и жената го погледнаха изненадано.

– Джан Дорвин ли? – повтори Майлоу. – Ти откъде знаеш?

Жан-Пол изви очи към жената. Тя мръщеше вежди насреща. Явно не си спомняше да го е виждала. Той каза на Майлоу:

– Тя беше Небесната Жена... Небесният Ангел. Превзе нашия Небесен Господар. И не само него. Имаше цяла флотилия Небесни Господари. После изгуби властта си и изчезна нанякъде. Не знам какво е станало с нея след това.

Майлоу го огледа с подозрение и попита Джан Дорвин:

– Какви ги бълнува този?

– Нямам представа – промърмори тя.

– Така ли се казваш? Джан Дорвин?

– Разбира се, че не. Името ми е Аня. Аня Ивмей.

– И защо той си мисли, че те познава?

– Взема ме за някоя друга. Както аз те сбърках с друг.

Майлоу не се оставяше да го убеди.

– Твърде много съвпадения станаха.

– Затова и аз знаех името ти – каза му Жан-Пол. – С Джан Дорвин е имало мъж на име Майлоу.

– Така си и знаех! – Майлоу тръгна към Джан Дорвин. – Моят предшественик е тук, на Земята! Признай!

Джан Дорвин мина зад сгъваемото легло.

– Нищо няма да призная, Майлоу.

Майлоу изчезна от мястото си. Джан Дорвин се разтресе и отлетя назад. В следващия миг Жан-Пол я видя притисната в стената до вратата. Сега виждаше и Майлоу. Държеше жената за гърлото, започна да удря главата ѝ в стената.

– Казвай къде е той, проклетнице, или ще ти откъсна гръкляна!

Джан Дорвин се задави и кимна. Майлоу я пусна и тя се свлече долу.

– Мъртъв е... – каза прегракнало.

– Той да е мъртъв! – невярващо каза Майлоу. – Невъзможно. Той... аз... се проектирах така, че да оцелявам винаги. Аз не мога да умра, той също.

– Е да, но е вярно. Мъртъв е. Или ако искаш – ти си мъртъв. От много високомерие стана непредпазлив.

– Каж ми точно какво се е случило... с него – заповяда той.

Джан Дорвин започна да описва как е умрял другия Майлоу, а Жан-Пол с ужас гледаше Айла да вдига своя стол и да тръгва на пръсти към Майлоу. Ясно беше какво иска да направи и Жан-Пол едва не ѝ извика да спре, но нямаше смисъл. Твърде късно беше. Само безпомощно наблюдаваше как доближава Майлоу с високо вдигнат в ръцете си стол. Би трябвало Майлоу да я чуе. Но той слушаше поразен разказа на Джан Дорвин за съдбата на другото негово „аз“. Разбира се, Джан Дорвин чудесно виждаше какво правеше Айла, но лицето ѝ въобще не показва това.

Айла застана точно зад Майлоу. Жан-Пол се чудеше дали да затвори очи. Изведнъж столът му се стори толкова крехък... Айла стовари стола върху плешивото теме на Майлоу. Нейният вик и пукотът на натрошеното дърво се сляха. Майлоу се залюля напред от удара, но не падна.

Обърна се...

Глава тридесета

– Тъпа кучка! – каза Майлоу.

Айла стоеше пред него, още държеше един крак от стола. Мълчаливо се съгласи с Майлоу. И сега какво? Да опита да го удари пак? Как не. Вече беше видяла колко е бърз. Хайде, момиче, каза си тя, скоро ще умреш... ако имаш късмет. Разтвори пръсти и пусна парчето дърво. В мига, когато издрънча на пода, Джан Дорвин удари Майлоу отзад. Ръбът на дясната ѝ длан се заби във врата му. Майлоу изръмжа, искаше да се завърти към нея, но движенията му бяха бавни и колебливи, Джан Дорвин имаше достатъчно време за още един ужасен саблен удар. Майлоу изръмжа отново и падна по лице на пода. Лежеше и стенеше. Джан Дорвин коленичи до него и бързо го удари още два пъти. Той замлъкна.

Джан стана, потриваше с другата ръка дланта си. Усмихна се на Айла.

– Заболя ме доста, но пък наистина ми хареса.

Айла премести погледа си от нея към неподвижното тяло на Майлоу.

– Убихте ли го?

– Би ми се искало, но не вярвам. Тези Майлоу трудно умират. Добре, че ти се намеси и му отвлече вниманието.

– Опитах се да го убия.

– Е, няма как, Майлоу обикновено поражда такива желаниа у хората! Но поне го зашемети... и ми даде добра възможност. – Тя протегна ръка на Айла. – Както и да е, аз наистина съм Джан Дорвин. А ти?

Айла пое ръката ѝ, но много внимателно.

– Айла Хедън.

– Ти си много красива, Айла – каза тя и изненада Айла, като я целуна по устата. После пусна ръката ѝ и дойде до леглото на Жан-Пол. – От кой Небесен Господар си?

– „Господарят Монкалм“.

– Аха, едно от ранните ми завоевания. Наоколо ли е корабът? И как си се измъкнал от вашата Ашли?

Жан-Пол ѝ разказа какво се случи с програмата... и със самия кораб.

– Предполагам, че си пострадал при катастрофата, така ли е? – попита тя.

Айла отговори вместо него.

– Не, прострелях го в гърба. Само преди два дена. Куршумът го парализира. Брат... Майлоу... Този – тя посочи Майлоу, – каза, че може да му помогне с операции, ако аз... бъда с него. Тази вечер.

– Майлоу винаги си е един и същ – с погнуса каза Джан. Застана над тялото и го огледа. – Още диша. Трябва да измислим как да го обуздаем. При това надеждно. – Тя погледна Айла. – Казваш, че е дошъл да те вземе?

Айла кимна.

– Не знам къде щеше да ме заведе.

– Сигурно в някое усамотено местенце. Значи до утре едва ли ще го потърсят. Можем да го скрием тук, в болницата. Ще го издокараме като останалите пациенти. Можеш ли да намериш още едно от тези сгъваеми легла?

– Да – каза Айла.

– Тогава върви веднага да го донесеш.

Когато Айла излезе, Жан-Пол каза:

– Ще ми се да науча ти какво правиш тук. Имаме си едни завоеватели на главата, други май не ни трябват.

– Кои, тези от космическия кораб ли?

– Същите, скапанящите гадни! Когато пристигнаха, държаха се много мило. И докато се опомним, станахме техни поданици.

– И аз това си помислих, като се оглеждах на брега. Вържени патрули, а освен тях жив човек не се вижда по улиците. Но мен не ме брой, вече съм извън играта. Никога не ме е бивало по завладяването. В момента само изпълнявам заповедите на една много могъща компютърна програма, която сега контролира Небесния Ангел.

– Ашли?

– Не, по нищо не си приличат – Тя му обясни какво представлява и откъде произхожда супер-програмата Фибъс. – Тя знаеше, че тук се е приземил космически кораб и затова изпрати нас напред да видим какво е положението.

– Вас?

– С мен има още един човек. Той ме чака в Играчката, която е... е, нека я наречем една много свършена машина. В този момент се намира под водата на стотина метра от брега.

– Искаш да кажеш, че просто ей така сте се спуснали с това нещо от небето? – попита Жан-Пол. – Но тук има радар, в кораба също. Засекли са ви.

– Ами да, за малко ни проследиха, но още бяхме трийсетина мили навътре в морето. Не включихме навреме защитата. След това, за да не ни видят, се потопихме и изминахме остатъка от пътя под вода.

Жан-Пол сви вежди.

– Но щом сте само на стотина метра от брега, влезли сте много навътре от защитната стена.

– Е, за съжаление наложи се да си пробием път през нея. Но не се тревожи, според мен повредите лесно може да се закръпят.

– Да, обаче...

Жан-Пол се вцепени. Майлоу изстена и помръдна ръка. Джан Дорвин веднага отиде при него и силно го ритна в слепоочието. И втори път. Майлоу пак застина неподвижно.

– Това ще вземе да ми хареса! – намусено каза Джан.

– А твоята суперпрограма... Ще помогне ли на Палмира да се отърве от тези космически нашественици?

– Да ти кажа честно, и аз не знам какво ще направи – каза му Джан. – Твърде неясно ми е към какво се стреми. Но пристигането на тези типове на Земята привлече веднага вниманието ѝ. И си мисля, че това не вещае добро за вашите завоеватели.

– Къде е тя сега?

– В момента ѝ остават осем часа полет до Палмира. Ще отлетим обратно при нея, аз ще ѝ кажа какво се е случило и преди зазоряване би трябвало пак да сме тук. Какво ще стане после, не знам. Но сигурно ще е по-добре от сегашното положение. – Тя спря, защото Айла се върна със съгваемото легло. – А сега хубавичко да вържем Майлоу...

Джан безпрепятствено стигна до водата, само веднъж ѝ се наложи да се крие зад една стена, докато отmine патрулът. На брега извади от джоба си малък компас-автомат и го закопча на китката си. Знаеше приблизително къде е Играчката – по посока на портата в морската стена, но електронното приспособление щеше бързо да ѝ покаже точното място, щом наближеше апарата. Нагази до кръста в топлата вода и заплува, от време на време поглеждаше към портата, за да не се отклонява.

– Струва ми се, че сега нищо не може да се направи – каза Жан-Пол.

– Надявам се – отвърна Айла, сбърчила чело.

Майлоу приличаше на метален пашкул. Помагайки си с големи клещи, Джан и Айла го бяха увили с дебела тел. Стегнат от врата до ходилата, той беше вързан и за леглото. Трябваше им цял час, за да свършат

работата, а се налагаше и да убеждават лекари и сестри, че имат достатъчно основателни причини за тази лудост.

– По-добре го покрий.

Айла хвърли едно одеяло върху Майлоу, дръпна го нагоре, за да се скриے бинтованата му глава и парцала в устата му.

– О Боже! – внезапно викна тя.

– Какво има? – уплашено попита Жан-Пол. Понадигна главата да погледне. – Какво прави той?

Айла обърна към него зейналия си поглед, закриваше устата си с ръка.

– Не е заради него... спомних си нещо. От цялото това вълнение... забравих...

– Но какво?

– Да я предупредя. Джан Дорвин. Нали ми каза, че машината ѝ пробила морската стена. Значи онези гадини могат да се промъкнат навътре. Може би вече са във водата край брега!

Жан-Пол облекчено отпусна глава.

– Това ли било?

– Какво искаш да ми кажеш, „това ли било“?! – извика Айла. – Ако тези мръсни твари я убият, аз ще съм виновна! Няма да я изоставя в ноктите им!

– Айла, успокой се и помисли по-разумно. Вече не можеш с нищо да ѝ помогнеш.

– Ами подводния лазер? Още е вкъщи. Ще го взема и ще тръгна след нея.

– За Бога, Айла, твърде късно е! Тя излезе преди петнайсетина минути. Отдавна е влязла във водата.

– Не ме интересува. Поне ще се опитам!

За ужас на Жан-Пол, тя тичешком излезе от стаята.

– Айла! – изкрещя той. – Върни се! – Стресната сестра надникна през вратата и той извика: – Спрете я! Длъжни сте да я спрете!

Джан спря да плува и се завъртя във водата, искаше да разбере докъде е стигнала. Забеляза, че малко се е отклонила и не е плувала точно към портата. Вдигна ръка над водата и погледна компаса. Бледата зелена светлинка бавно пулсираше. Когато се добереше до Играчката, шеше да свети постоянно. Не оставаше много, но трябваше да побърза. Заплува отново. И тогава нещо ухапа десния ѝ прасец. Дръпна я под водата.

Тя се задави и силно ритна с левия крак. Петата ѝ се удари в нещо

твърдо. „Акула!“, извика безмълвно, паниката я смрази. Дръпна я все по-надолу, преряза я непоносима болка – нещо много остро се заби в корема ѝ. Тя запищя, остатъка от въздух в дробовете ѝ се втурна нагоре в облак мехурчета. След миг осъзна, че дясната ѝ ръка е отхапана. Надяваше се да не живее още дълго... Но докато нокти и челюсти разкъсваха плътта ѝ, мина цяла безкрайност, преди да я обгърне отчаяно желаният мрак...

Робин дремеше. Играчката заговори и той веднага се отърси от унеса.

– Нещо става във водата, наблизо е – каза Играчката.

– Какво е това „нещо“? – недоволно попита той. – И къде?

– На приблизително шестдесет стъпки отдясно. Сензорите улавят вибрации и шумове.

– Не можеш ли да видиш какво става?

– Джан заповяда да не използвам активни сензори, докато сме близо до брега, за да не ни засекаат.

– Добре де, отменям заповедта ѝ! Може Джан да е попаднала в беда. Използвай звуковите скенери.

– Да, Робин.

– Е? – нетърпеливо я подкани той. – Какво виждаш сега?

– Три човекоподобни морски същества. Много по-едри са от размерите на среден човек. Борят се едно с друго – заради остатъците от друго морско същество.

– Искам да погледна!

Един от тъмните екрани се съживи. Даже след компютърната обработка на сигнала Робин не можеше ясно да различи какво става пред него. Виждаше трите същества, споменати от Играчката, но подробности те се губеха. Нападаха нещо с вледеняваща свирепост. Като пошурели от глад акули. Акули с човешки форми.

– Мини по-близо до тях – заповяда той.

Играчката незабавно се надигна от дъното, обърна и се насочи към биещите се същества. Робин опитваше да не се подаде под тежестта на смазващата уплаха. Та нали Джан трябваше да преплува обратно през тези места!...

Трите същества обърнаха лица към Играчката, щом усетиха приближаването ѝ. Пуснаха раздърпаните останки от жертвата си и се приготвиха да нападнат. Робин все още не виждаше всичко.

– Премини на оптика и включи светлините! – заповяда.

– Разумно ли е това? – попита Играчката.

– Направи каквото ти казвам!

Играчката се подчини. Образът на екрана се промени. Сега Робин добре различаваше всяка подробност. Твърде добре. Трите нападащи човекоподобни му се явиха в цялата си грозота. Зъби и нокти. Машини за смърт. Сега виждаше и носещите се над дъното останки. Оголените и разръфани ребра, изгрисаната плът до шията, трепкащите мускулни влакна на полуизядена ръка. Нямаше стомах. А от кръста надолу тялото на Джан не съществуваше.

– Не! Не! – закрещя Робин. – Убий ги! Убий ги!

Стиснала в ръце подводния лазер, Айла запъхтяна дотича на брега. Някак успяваше да задържи и маската си, заедно с подводното фенерче, които грабна от дома си. Не виждаше Джан. Може пък да се е добрала невредима до своя апарат. Но Айла искаше сама да се увери в това, за да успокои съвестта си. Изхлузи сандалите, сложи си маската и вече искаше да влезе във водата, но изведнъж я заля ярка светлина и мъжки глас викна остро:

– Стой! Пусни това оръжие и вдигни ръце!

Тя хвърли лазера и фенерчето на пясъка, вдигна ръце и се обърна. Четирима войници идваха по брега към нея. Всички носеха защитните си скафандри, но без шлемовете, в ръцете им се виждаха странните лъчеви оръжия. Насочени към нея.

– Знаеш ли какво е наказанието за залавяне с оръжие, момиче? – попита един, когато застанаха срещу нея.

– Това не е оръжие – бързо отговори тя. – Това е уред за работа под вода. Опитайте сами. Във въздуха не действа.

Те я наобиколиха, оглеждаха я от глава до пети. Онзи със светлината каза:

– Сочно парче си. Жалко, че ще трябва да те убием.

– Нали ви казах, това не е оръжие! – извика тя.

Той погледна лежащия на пясъка лазер.

– А на мен ми прилича на оръжие. Друго не ме интересува.

В този миг един от другите извика:

– Лейтенант! Вижте! Ей там!

Той сочеше вътрешността на залива. Всички се завъртяха, Айла също. Виждаше се бяло сияние. При това под водата.

– Това пък какво е, мамка му?

– Нещо свети под водата – мъдро отбеляза лейтенантът. – И се движи. – Погледна Айла. – Момиче, ти знаеш ли какво е това?

Тя завъртя глава и излъга:

– Не знам.

Той гледаше ту нея, ту лазера.

– Какво щеше да правиш, ако не бяхме дошли?

– Исках да поправам морската стена. Повредена е.

– По това време? Самичка? Я не си прави майтап с мен.

– Но това е истината!

– Лейтенант, пак се размърда!

– Тая работа хич не ми харесва – промърмори той. – Ще се обадя в щаба да вдигнат тревога. Капитан Вюшков трябва да знае какво става тук. – Той натисна с брадичка яката на скафандъра и от нея изскочи малък микрофон. – Тук лейтенант Брушки. На брега съм. Аз и моят патрул забелязахме движещи се под водата светлини, навътре в залива. Предлагам веднага да проверим какво е това.

Робин лежеше като пихтия в креслото и гледаше сляпо тавана на кабината. „Джан е мъртва. Джан е мъртва. Край...“

– Мога ли да ти предложа нещо? – обади се Играчката.

– Не. Млъквай.

– Отнася се за Джан.

– Май не си забелязала, а? Тя умря! – бясно изкрещя Робин.

– Да, но бих искала да насоча вниманието ти към нейната глава. Раните по лицето са тежки, но иначе изглежда невредима.

Той безмълвно изръмжа.

– Това според мен означава, че мозъкът ѝ не е засегнат – продължи Играчката с вечната си невъзмутимост. – Следователно съществува немалък шанс тя да бъде съживена, ако я сложим в медицинска машина.

От надеждата Робин подскочи в креслото. Но веднага се отдаде пак на отчаяние.

– Няма начин да стигнем навреме до Небесния Ангел. Тя е умряла преди повече от две минути. Необратимите увреждания в мозъчните клетки ще започнат много преди да долетим.

– Пропускаш нещо важно – отговори му Играчката. – Моя склад за биологичните проби. Има и хладилно устройство. Мога веднага да я замразя. И като се има предвид колко малко е останало от Джан, лесно ще я сложа в склада.

Няколко секунди трябваша на Робин, за да се опомни. Изрева.

– Спири да дрънкаш и го направи, да се пръснеш на парчета дано!

Айла стоеше сред четиримата войници, които нетърпеливо очакваха да дойдат подкрепления. Тревожеше се и трепереше от напрежение. Дали наистина ще решат да я убият на място? И какво ли би могла да направи? Да побегне, преди да са дошли другите войници? Не ѝ се вярваше да стигне далече, щяха просто да я застрелят. Но каквото и да стане, трябва да си мълчи за Джан Дорвин и приближаващия Небесен Ангел. Ако нашествениците научат, че ще се появи на зазоряване, ще имат време да се подготвят...

Всички се вцепениха от изненада – от водата изригна разпенен гейзер и от него с огромна скорост излетя капковиден метален предмет. Все по-стремително се ускоряваше към нощното небе. Изравни полета си и изчезна над океана... тогава Айла реши да побегне. Наистина не стигна далече.

Глава тридесет и първа

Капитан Вюшков огледа замислено уреда, сложен на бюрото му и отново съсредоточи вниманието си върху момичето. Тя стоеше между двама войници. Струваше му се уплашена, но и твърде непокорна. Носеше изцапани бели шорти и жълта фланелка с къси ръкави. Краката ѝ бяха боси. В кабинета на Вюшков присъстваше и лейтенант Брушки.

– Значи казваш, че това не е оръжие? – попита Вюшков.

– Да – твърдо отговори тя. – Това е уред за рязане под вода. И работи само под вода.

– Това последното може и да е вярно – намеси се Брушки. – Въобщо не можах да го включа.

– Как се казваш, момиче?

– Айла Хедън.

Вюшков сви вежди.

– Хедън, казваш... Да не си дъщеря на Лон Хедън?

Тя кимна. Вюшков се озъби и почеса наболата си брада. Лон Хедън беше един от бившите управници на Палмира, също и един от мъжете, които брат Джеймз спаси от бесилката по-рано през деня. Значи брат Джеймз искаше точно това момиче. И защо тя не е с него сега?

– Познаваш брат Джеймз, нали?

Тя се поколеба забележимо, но кимна.

– Виждала ли си го тази вечер?

– Не. В осем часа трябваше да се срещнем в болницата, но той не дойде.

Вюшков вече не се съмняваше, че става нещо крайно нежелателно. Обърна се към лейтенант Брушки:

– Искам да започне издирване на брат Джеймз. Използвайте и почиващата смяна. Бих искал да го намерите бързо.

– Слушам.

Лейтенантът отдаде чест и припряно изскочи от кабинета. Вюшков впи поглед в момичето.

– Какво знаеш за машината, която излезе от морето преди малко?

– Нищо... – каза тя и добави – ... господине.

– Каж ми истината.

– Казвам я. Никога не съм виждала тази машина. И не знам каква е.

– Значи твърдиш, че е чиста случайност появата ти на брега малко

преди онова нещо да отлети?

– Ами да, така излиза.

– И както си казала на лейтенант Брушки, смятала си да поправяш морската стена. Сама и през нощта... с това. – Той вдигна уреда от бюрото си.

– Да.

– Лошо скалъпена история, даже ако си я съчинила набързо при залавянето ти. Какво всъщност се опитваше да направиш?

Тя сведе очи. Не отговори. Вюшков стовари юмрук на бюрото и изкрещя:

– Стига с тези лъжи! Искам да ми кажеш истината!

Тя се сви, но го изгледа дръзко.

– Точно истината ви казвам.

Той въздъхна. Налагаше се да приложи насилие, за да изтръгне сведенията от нея. Не му харесваше да постъпва така с жена, но нямаше избор. Трябваше да научи какво означава появата на тази машина. Не беше възможно да съществува, и все пак съществуваше. Можеше да застраши цялото им начинание на Земята. На всяка цена искаше да узнае истината.

Майлоу лежеше, изтощен от ярост. Не можеше да помръдне, не виждаше и не можеше да говори. Отказа се от усилията да се освободи от пашкула. Невъзможно беше. И безпомощността едва не го подлуди, когато слушаше войниците да разпитват французина за брат Джеймз. Те го търсеха, стояха до него и не го откряха! Идиоти. Един даже вдигна одеялото от бинтованата му глава, погледна небрежно и пусна одеялото на мястото му. Идиот. Идиот! А беше жизненоважно да стигне до Вюшков с информацията за онази проклетница Дорвин. Тя вещаеше лошо бъдеще. От коя адска дупка изскочи тази гадна жена? Вюшков трябваше да бъде предупреден – очакваха ги неприятности.

Още не можеше да преглътне каквото чу от нея за своя оригинал. Бил мъртъв. И не знаеше как е станало. Малката кучка го халоса със стола, преди Дорвин да завърши разказа. А после и Дорвин го удари, и то къде по-сполучливо от Айла. След това не помнеше нищо, да пукне дано онази! Ако се срещнат пак, резултатът няма да ѝ хареса, ама никак.

По дяволите, ставаше по-зле, сега страшно му се пикаеше.

Капитан Вюшков мрачно и уморено разглеждаше Айла Хедън. Тя седеше тежко отпусната на стола пред него и би се свлякла на пода, ако

един войник не я придържаше за раменете. Главата ѝ се люлееше хлабаво, очите ѝ едва гледаха. Отоци и кървящи рани покриваха лицето ѝ, ръцете и краката. Вюшков се съмняваше дали има здраво място по тялото ѝ. Вържени с дръжки от метли вместо тояги, двама от хората му на три пъти я пребиха безмилостно. Вюшков с отвращение гледаше как върху момичето се сипят удар след удар, а тя се свиваше на кълбо и пазеше главата си с ръце. Отвращаваше го и собствената му възбуда от виковете на момичето. Това си беше мръсна работа, но се надяваше да свърши скоро. Жертвата им накрая не издържа и започна да вика нечие име. Джан Дорвин. За него то не означаваше нищо, но все пак имаше с какво да започне.

– Айла! Ела на себе си! Говори! – заповяда той.

Тя се размърда. Отвори очи и се опита да вдигне глава.

– Искам... вода... – изфъфли с разбитите си устни.

– Ще получиш вода, когато ми кажеш всичко. Коя е Джан Дорвин?

– Небесната Жена... дойде в болницата... тази вечер. Брат Джеймз... Майлоу... я доведе.

– Майлоу? Кой е той?

– Майлоу е брат Джеймз... истинското му име... така каза.

– Това ли е истинското му име? – попита Вюшков, ставаше все по-неспокоен. – И къде е намерил тази жена, Джан Дорвин?

– Не знам. Мисля... стари приятели са... Познават се... отдавна.

Това пък какво беше? Как е възможно? Струваше му се безсмислено. Нали брат Джеймз... или Майлоу идваше от Белведере. Дали беше така? Вюшков и преди беше забелязал, че брат Джеймз по нищо не прилича на другите хора от Белведере.

– И коя всъщност е тази Джан Дорвин? – настояваше той.

– Много могъща... Тя е Небесната Жена... най-силната... на Земята. Владее... огромна флотилия Небесни Господари... страшна армия...

Вюшков смаяно се взираше в пребитото момиче. Не се съдържа и започна да вика:

– Къде е тя? Къде е нейната база? Къде да я намеря?

Но момичето не отговори. Вюшков махна на войника и той я пусна. Тя бавно падна от стола.

– Да не е умряла? – попита Вюшков.

Войникът коленичи и опипа шията ѝ.

– Не, господин началник.

Влезе лейтенант Брушки.

– Капитане, никъде нито следа от брат Джеймз.

Още по-тревожна новина. Дали брат Джеймз... тоест Майлоу... дали наистина се е съюзил с тази Джан Дорвин? Дали е отлетял заедно с нея в онази машина? Изглежда това беше единствено възможният отговор. Този човек е предател. И заговорничи срещу него – капитан Вюшков. Само Бог знае какво замислят с жената. Той рязко стана от стола си.

– Лейтенант, връщам се в кораба. От съображения за сигурност.

– Джан? Джан?

– Какво има? – тя се ядоса. Преживяваше най-чудесния, най-съвършения сън в живота си. Не беше честно Фибъс да го прекъсва.

– Няма да те безпокоя дълго. Искам само да поговорим.

– Да поговорим?

Джан леко се озадачи. Виждаше само мека синя светлина. И сякаш плуваше във въздуха. Въобще не усещаше тялото си.

– Фибъс, къде съм?

– На сигурно място. Отпусни се.

И Джан се отпусна. Напълно. Изцяло. Никога не беше изпитвала такова спокойствие.

– Сега ме слушай – каза Фибъс. – Ще си припомниш заради мен всичко, което стана тази вечер, когато отиде в онзи град. В паметта ти ще оживее всеки миг, без последните, след като си влязла във водата. Разбираш ли?

– Да, Фибъс.

– Да започваме.

И Джан отново видя всичко, което ѝ се случи в Палмира. Но щом влезе във водата, за да плува към Играчката, отведнъж отново се намери сред синята светлина.

– Благодаря – каза Фибъс. – Сега можеш пак да заспиш.

Джан така и направи. Прекъснатият сън продължи.

Хирургът Стивън влезе в стаята с вид на грохнал човек. Жан-Пол веднага извика:

– Нещо ново да си чул за Айла?

Лекарят уморено завъртя глава.

– Не, за съжаление не съм.

– Но минаха часове! Нещо ѝ се е случило! Сигурно лежи ранена някъде навън. Трябва да я откриеш!

– Моят дълг е да остана тук при пациентите си. Не мога да

рисувам живота си, като играя на криеница с патрулите. Трябва да приемеш най-вероятното, Жан-Пол – или са я арестували, или са я убили.

– Не, не вярвам! Няма да ти повярвам! – възмутен възкликна Жан-Пол.

– Е, до сутринта нищо не можем да направим... освен едно – той застана до леглото на Майлоу. – Ще освободя този нещастник. Не може още дълго да лежи така. Не е изключено да умре. – Стивън извади речката за тел от джоба на престилката си.

– Не! – възбудено каза Жан-Пол. – Не бива да правиш това! Помисли за Айла! Ще я изложиш на голяма опасност!

– Според мен тя е вече в голяма опасност – каза лекарят и дръпна одеялото на омотаното тяло на Майлоу.

– Поне го остави така още два-три часа! – помоли се Жан-Пол. – Нещо ще се случи преди съвване! Нещо, което може да промени всичко в Палмира.

Стивън вече размотаваше бинтовете от главата на Майлоу.

– Аз съм лекар, Жан-Пол. Не мога да гледам човек, подложен на подобни мъки, дори ако е нашественик.

Махна парцала от устата на Майлоу.

– Благодаря ви, докторе – каза му той.

Нощта минаваше тежко за капитан Иля Вюшков. Ходеше напред-назад из командната кабина, но очите му бяха все в радарните екрани. Поддържаше и непрекъснатата радиовръзка с радарната кула на Палмира. Засега в небето не се появяваше нищо, но това не вдъхваше чувство за сигурност на Вюшков. По едно време дори обмисляше дали да не зареже всичко и да заповяда подготовка за отлитане, щом успее да събере хората си в кораба. Но никак не му се искаше да прави това. Само при мисълта за такова позорно завръщане в Караганда се свиваше от болка. Не, твърде много беше заложил. Трябваше да поеме риска и да остане тук до край.

– Ще проверя защитните системи – каза на дежурните в командната кабина.

Още веднъж обиколи „Христина“, провери готови ли са четирите преносими излъчвателя, разположени около кораба. Все поглеждаше напрегнато нагоре. Вече се канеше да влезе, но дотича адютант с радиостанция.

– Сър, един патрул е намерил брат Джеймз. Искал незабавно да

говори с вас.

Адютантът му подаде микрофона.

– Ей ти, каквото и да ти е името, що за мръсотии правиш? – изсъска Вюшков.

Оглушително свирване му попречи да чуе отговора на брат Джеймз. Вюшков вдигна глава, след секунда мощен взрив го хвърли настрани. Зашеметен, с тежък звън в ушите, той се надигна на длани и колене и видя, че разположеният наблизо излъчвател вече не съществува. Наоколо бяха разпръснати димящи парчета метал и керамика. И парчета от хора.

Отново същото свистене. Последва взрив, но от другата страна на кораба. Вюшков стана и се втурна с адютанта си към главния люк на кораба. Докато се добере до командната кабина, отекнаха още два взрива. Разбра, че вече не разполагаше с нито един от четирите външни излъчвателя. В кабината цареше смут и паника.

– Защо не стреляте и вие?! – изрева Вюшков и заглуши останалия шум. – Защо не използвате лъчевото оръдие на кораба?!

– Няма в какво да се прицелим! – извика един офицер. – Радарът нищо не показва, инфрачервеният скенер също, нито автоматичната система за следване на оръдието.

Корабът се разтресе. Сега той беше на прицел. Някой започна да се моли. Вюшков се дотътри до централния пулт и сграбчи микрофона.

– Капитан Вюшков до всички! Мъжът, известен ви като брат Джеймз, да бъде застрелян незабавно! Повтарям, незабавно!

Нещо пак раздруса кораба, светлините угаснаха.

Майлоу не знаеше какво става, но все едно – не му харесваше. Хората от патрула, които срещна на излизане от болницата, просто стояха и объркано слушаха тътнещите взривове.

– Капитане? – извика отново Майлоу, но радиостанцията не издаваше звук.

Захвърли я и загледа неспокойно проблясъците червена светлина.

– Това е корабът, ясно – каза. – Нещо го атакува, но какво е то?

Обърна се към войниците, точно когато един от тях го простреля с лъчевата си пушка. Лъчът се заби в гърдите на Майлоу и излезе през гърба му.

– Да ти го начукам! – промърмори той. – Защо по дяволите направи това?

Войникът го гледаше невярващо, точно както и други петима.

– Заповед на капитан Вюшков... току-що я получихме – заеквайки, каза войникът и докосна слушалките на главата си.

Защо Вюшков иска да го убият, чудеше се Майлоу, докато вървеше към патрула. Имаше намерение да избие войниците, но не можеше да се движи бързо. Вложените в него от генинженерите възможности за възстановяване бяха изключителни, но даже и те не стигнаха, за да се справят със страшните вътрешни увреждания, причинени от лъча. Майлоу с изненада усети, че краката му се подгъват и пада на колене. Изведнъж осъзна, че умира.

– Говняна работа! – изсъска той. Бавно се приведе напред, подпря се на длани, главата му увисна. – Това си е една шибана несправедливост. Всички тези години във вонящото Белведере, а сега това...

Войниците предпазливо пристъпваха към него. Не отместваха дулата от оръжията си. Той с усилие вдигна глава и ги погледна.

– И знаете ли кое е най-несправедливото!

Те се спогледаха нервно, но никой не отговори.

– Дори веднъж не наебах момичето! – каза той и умря.

Глава тридесет и втора

В сивкавата светлина на утрото капитан Вюшков се насилваше да вижда нещата само откъм добрата им страна. Единствената друга възможност беше да се завре в храстите и да си пръсне главата. Дълбоко си пое дъх, поизпъна се пред събрания екипаж и войниците до кораба и заговори колкото може авторитетно в тези обстоятелства:

– Положението ни не е толкова лошо, колкото изглежда. На кораба са причинени повреди, но те могат да бъдат поправени. Както ми съобщиха, за по-малко от месец. И макар че понесохме загуби, можеше да стане и много по-зле.

„Така си е, ако онова нещо, което ни нападна, не стреляше само по лъчевите ни оръдия, сега всички да сме трупове.“ Същото бе станало и в града. Бяха унищожени всички излъчватели, но нищо друго. Е, ако не се брои радарната кула на Палмира. Собственият им радар също не работеше. Единствената добра новина се оказа потвърждението, че брат Джеймз е застрелян. Поне той вече нямаше да му създава неприятности.

– Все още разполагаме с личното си оръжие и контролираме положението в Палмира – „Но докога?“ – И когато дойде онова нещо, ще бъдем готови да го посрещнем! Така ли е, мъже?!

Всички го гледаха с каменни лица. Един войник вдигна ръка.

– Моля за извинение, господин капитан, но според вас какво беше „онова нещо“?

„Майната ти!“

– Ъ-ъ-ъ... Някаква нескопосана летяща машина, сглобена от тукашните хора. Смятам да разпитам днес някои от тях, за да науча къде я крият. После ще нападнем и ще я унищожим, преди да е излетяла.

Той спря. Последва мълчание. Насекомите бръмчаха досадно край лицето му, отпъждаше ги и чакаше някой да каже нещо. Накрая заговори един войник, но толкова сухо, че Вюшков се вбеси:

– А какво ще стане, ако това нещо се върне и ни нападне, преди да сме готови, както стана днес?

– Тогава ще очаквам от тебе да стреляш и да го свалиш, човече! – излая Вюшков. – Имаш оръжие, а на дневна светлина ще можеш да го видиш! И това се отнася за всички ви!

– Ами ако е невидимо? – попита друг.

– Я не дрънкай глу...

Не продължи. Едва подухващият откъм океана бриз носеше със себе си дълбоко бучене. Той се обърна и се вгледа в мъглата на ранното утро, запълваща небето. Далече навътре в океана смътно се забелязваха очертанията на нещо. Беше голямо. Бученето се чуваше по-ясно. Огромният предмет излизаше от мъглата.

– Исусе!... – Вюшков се задъха.

– Но какво е това? – попита някой зад него.

– Небесен Господар – тихо отговори Вюшков.

Струваше му се, че отдавна гледа грамадния призрачно бял въздушен кораб, надвиснал от мъглата. Сковаваше се от потискащата му необозримост. Успя да се отърси от вцепенението. Извърна се към хората си, вдигнали изцъклени погледи към пришълеца и им извика:

– Хайде, мъже! Заемете бойните си позиции! Когато навлезе в обсега на лъчевите ви пушки, стреляйте!

Неколцина се размърдаха, но вниманието на Вюшков внезапно се отклони – към земята падаше птица, пърхайки безпомощно. Беше папгал, едва помръдваше. После замря. Вюшков се взираше в птицата. Тази случка като че имаше неимоверно значение, но той още не разбираше защо...

Тогава хората му започнаха да припадат един след друг.

– Очите ми... очите ми... – стенеше Жан-Пол.

– Всичко е наред... вече няма страшно... всичко се оправи – успокояваше го нечий глас.

Айла. Той отвори очи. Можеше да вижда светлината. Бяла светлина. Вдигна ръце пред очите си. Виждаше ги. Виждаше! Гърч мина по тялото му, когато си спомни. След като хирургът освободи Майлоу, онзи веднага поиска от Жан-Пол да му каже какво е говорила Джан Дорвин. Жан-Пол отказа, а Майлоу спокойно заби палец в лявото му око и го смаза. От страшния вик една сестра тичешком се втурна в стаята. Жан-Пол не видя какво й направи Майлоу. После чу заплахата, че ще загуби и другото си око, ако не се разприказва. Обезумял от болката и страха, Жан-Пол повтори думите на Джан Дорвин... а Майлоу смаза и дясното му око. Излезе и го остави в мрака, безпомощен и смазан от страданието. Не спираше да пищи. Не знаеше колко време мина, преди да чуе гласове. После в ръката му се заби игла. След това не помнеше нищо.

Той седна, целият в учудване и облекчение. Айла стоеше до леглото. Беше облечена в дълга бяла памучна роба. Видя, че са облекли и него с нещо подобно. Айла му се усмихваше лъчезарно. Жан-Пол се

огледа. Намираха се в огромна бяла зала, която сякаш продължаваше до безкрай. Виждаше много легла, а между тях – чудати машини. Изведнъж се сети какво е направил току-що. Седна! Боже, отново усещаше краката си! Но какво означаваше всичко това?... Погледна Айла умолително.

– Само не ми казвай, че ми се привижда! Нещо като халюцинация, в която се сбъдват всички желания. Или съм умрял и вече съм в онова място, където не се надявах да попадна?

– Въобще не позна – разсмя се Айла.

– Ами къде сме тогава?

– В Небесния Ангел. В кораба на Джан Дорвин, макар че още не съм я виждала.

– Не разбирам... пак се чувствам добре... И виждам.

– Как пострадаха очите ти?

– Майлоу – отвърна той с изкривено лице. – Не искам да говоря за това. Поне засега. Но кой направи тези чудеса с мен?

– Тук имат машини...

Айла посочи най-близката, която се състоеше от широк бял пластмасов цилиндър, обикчен с проводници и туби.

– ... и те правят здрав всеки. Знам, защото и аз се събудих, точно когато излизах от една машина.

– А ти защо беше?...

– Онези от Космоса ме пребиха. Почти до смърт. Мислех си, че накрая ще ме убият. Искане да знаят какво представлява летящата машина на Джан Дорвин.

– Каза ли им каквото знаеше?

– Само това-онова. Измислях си, за да подплаша техния началник. Май се хвана на въдицата.

Жан-Пол усети как го гризна чувството за вина. За разлика от него, тя не беше проговорила. И все пак, би казал каквото и да е, за да не ослепее. Спусна краката си на пода и бавно стана от леглото. Освен леката слабост нищо не го притесняваше. Усмихна се на Айла, която го прегърна през кръста, за да го целуне.

– Имаш ли представа какво е станало долу, откакто пристигна това чудо? – попита той.

– Не. Разпитах някои хора тук, но не помнят нищо. Знаеш ли, тук има и от нашествениците. И от твоите хора.

– Моите хора ли? – смутено повтори той. – Но нали всички бяха прогонени в пустошта.

– Тези са от обгорените, които още лежаха в болницата. И сега са напълно излекувани, като тебе. Няма никакви белези. – Тя посочи с пръст. – Ей там са.

– После ще отида да поговоря с тях. Но първо искам да разбера какво става. Хайде да видим можем ли да намерим Джан Дорвин.

Тя тръсна глава.

– Не можеш да излезеш оттук. Няколко души опитаха, но нищо не стана.

– И какво ги спря?

Айла се огледа през рамо и каза:

– Онези неща.

Той също погледна и едва не закрещя. По прохода към тях тупуркаше паяк. Той дръпна Айла зад себе си и трескаво се озърна за някакво оръжие. Айла се засмя и докосна рамото му.

– Не се плаши, няма да ти сторят зло. Това е една от тукашните медицински сестри.

– Сестри? Да не си полудяла?! – извика той с втрещен в паяка поглед. – Та това е паяк!

Роботът спря пред него.

– Добро утро, Жан-Пол. Надявам се, че сега си по-добре. Ако желаш нещо за освежаване – храна или напитка, моля те, кажи ми предпочитанията си.

Паякът говореше с женски глас, но за щастие не приличаше на Ашли. Жан-Пол само разглеждаше изумено робота, който събуждаше толкова мрачни спомени у него. Айла го сръга в ребрата.

– Хайде де, казвай какво искаш.

Жан-Пол преглътна и успя да се справи с гласа си.

– Ами, хъм, много ми се пие кафе. Черно.

– Няма проблеми. Ей сега ще се върна – съобщи паякът и забързано се отдалечи.

Жан-Пол го проследи с поглед и се обърна към Айла.

– Ти сигурна ли си, че ми каза истината? Не съм ли умрял?

Джан се събуди с бучене в ушите. Отначало не разбираше къде беше, но позна вътрешността на медицинската машина. Защо беше тук? О да, нали си беше отхапала върха на езика. Но май вече се беше погрижила за това...

Люкът на машината се разхерметизира и люлката с тялото на Джан се плъзна навън. Главата ѝ се появи последна в бялата светлина.

Усмихна се на чакащия Робин, но малко се учуди от неразбираемото облекчение, с което оглеждаше тялото ѝ. Тя се надигна на лакти.

– Какво ти става? Страх те е машината да не е отрязала някое от любимите ти парченца?

Той премигна и каза:

– Не, помниш ли?

– Кое трябва да помня?

– Няма значение – той се наведе и я целуна. – Как си?

– Чудесно – каза тя и добави: – Но като се замисля, май съм доста възбудена.

Тя се отпусна по гръб и го прегърна през врата, искаше да го дръпне върху себе си. Но Робин внимателно се освободи от ръцете ѝ.

– И на мен ми се иска, но сега нямаме време. Пък и не е това мястото. Още не си забелязала, но не сме сами.

Учудена, Джан веднага седна. Робин беше прав. В лазарета се виждаха немалко хора.

– Кои са тези? И откъде са?

– От Палмира. Повечето са местни жители, някои са от космическите хора, има даже неколцина оцелели от свален Небесен Господар. – Той махна към леглото до медицинската машина. Тя видя на него част от дрехите си, сгънати грижливо. – По-добре се облечи. Много неща се случиха.

– Веднага, господарю – тя стана от люлката. – Ще си направиш ли труда да ми обясниш как се оказах в машината. Последното, което си спомням, е... – Тя се запъна, загледана в бельото, което трябваше да облече. – ... Последното, което помня, е как тръгнахме с тебе към Палмира. После всичко ми се губи. Кога беше това?

– Вечерта на онзи ден.

– Майко Богиньо! – Тя докосна челото си. – Загубила съм два дена.

– По-голямата част от тях загуби в тази машина. Когато трябваше да тръгваме от Палмира, ти пострада сериозно.

– Колко сериозно?

– Прекалено.

Джан го изгледа недоверчиво, дръпна ръце от леглото и се зае да изучава тялото си. Взя се съсредоточено и в двете си ръце, сравни с гърдите си дясната.

– Ако не броим тази ръка, цялата съм розова като новородено.

– Моля те, облечи се – въздъхна Робин.

– Каж ми истината... какво ми се случи?

Той си пое дъх.

– Джан, убиха те.

– О! – тя се отпусна на леглото. – Значи толкова сериозно било.

– Ако не възразяваш, ще ти спестя гадните подробности. Фибъс ги изтри от паметта ти. За съжаление не ги изтри и от моята.

– Виждаш ли, това наистина е Джан Дорвин! Нали ти казах!

Джан изви глава – към нея идваха мъж и млада жена. И двамата облечени в болнични роби. Момичето се отличаваеше с красотата си, мъжът също беше симпатичен, макар и малко кльощав и мрачноват. Беше чула гласа на момичето. Струваше й се смътно позната отнякъде.

– Среждали ли сме се с вас? – попита Джан, сети се, че е гола и припряно започна да се облича.

– Но разбира се – отговори момичето. – В болницата на Палмира. Не си ли спомняш? Ти ми спаси живота. Иначе Майлоу щеше да ме убие.

Джан навлече туниката си презглава.

– Майлоу ли каза? Да не е избягал от Небесния Ангел?

– Не знам за Небесния Ангел – обади се мъжът, – но от болницата избяга, след като ти си отиде. Но преди това копелето... това копеле... – Не можа да продължи.

Джан се взря в него смутено. И той вече й изглеждаше познат. Спомнянето на Майлоу дръпна някаква хлабава връзка в паметта й. Да, имаше Майлоу... На онзи тъмен бряг, но не тукашния Майлоу. Всичко бавно се проясни. Все пак не беше всичко. Спомни си как влезе във водата, заплува и после... нищо.

– Сега си припомних и вас, и какво стана – тя стрелна Робин с поглед. – Не всичко, разбира се.

– Радвам се да те видя жива и здрава – каза й Айла. – Много се тревожих за тебе. Забравих да те предупредя за онези морски чудовища.

– Какви морски чудовища?

– Достатъчно – бързо се намеси Робин. – Моля ви, да не говорим повече за това. – Той погледна многозначително Айла. Тя сякаш не го разбра, но не продължи.

Жан-Пол каза:

– Добре, да поговорим за самите нас. Какво става в момента? И какво стана долу, в Палмира? Какво стана с нашествениците?

Джан вдигна рамене.

– Не питай мен. Току-що се събудих. Робин, ти знаеш ли нещо?

– Не е кой знае колко. Знаем, че сега Фибъс владее положението в

Палмира. Използвала Играчката, за да унищожи лъчевите оръдия и да повреди кораба. После закарала Небесния Ангел над брега и използвала някакъв газ, за да приспи всички. След това спуснала долу множество роботи. Те взели оръжията на космическите хора и сега наглеждат какво става там. Всички нашественици са събрани на едно място, отделно от местните жители.

– Ще ми се да съм наясно какво прави онзи Майлоу – каза Джан. – Няма да има спокойствие, докато не бъде затворен като нашия тук.

– А аз няма да имам спокойствие, докато не умре – нетърпеливо каза Жан-Пол.

– Тревожа се за баща си – намеси се и Айла. – Кога ще можем да си отидем у дома?

– И аз не знам – призна Джан, но не виждам причина Фибъс да ви задържа и досега тук.

– И още не ти е известно какви са по-далечните ѝ планове за Палмира? – попита Жан-Пол.

– Нямам представа. Защо да не попитаме самата нея... Фибъс, слушаш ли нашия разговор?

Фибъс се появи пред Джан, Айла и Жан-Пол се стреснаха.

– Да, Джан. Разбирам, че сте загрижени за съдбата си, както и за съдбата на другите хора на планетата. Ще ви кажа.

Глава тридесет и трета

Джан изпитваше силното подозрение, че няма да ѝ хареса казаното от Фибъс. И подозрението ѝ скоро се оправда.

– Както Джан и Робин вече знаят – започна Фибъс, – възнамерявам да премахна от Земята всички форми на пустошта и отново да я направя обитаема. Събирам биологически проби и ще създам съответните средства за въздействие върху всеки вид. Много от формите на пустошта ще бъдат направо унищожени или направени безплодни, други просто ще станат безобидни. Разпространители на биологическите ми оръжия ще станат подобни на вируси организми, които ще съдържат частици от променена ДНК. И всеки от тези вируси ще бъде проектиран така, че да напада само вида, който е негова мишена. Когато премахна пустошта, ще започна да възстановявам екологичната система на планетата, каквато е била преди промишлената епоха. В Небесния Ангел има голяма генетична банка, с която ще мога да създам отново всички видове животински и растителен живот, които са изчезнали от Земята.

Джан я прекъсна.

– Не искам да изглеждам неблагодарна, но пак искам да те попитам, защо правиш това? Не разбирам как съвпада с единствената ти задача – да се грижиш за Елоите.

– Съвпада – каза Фибъс.

Джан каза почти озлобено:

– Как така? И дори да е вярно, защо не направи същото преди векове, преди пустошта да избуи толкова?

– Защото положението се промени.

– А по-точно.

– Разбрахме, че хората са най-голямата заплаха за Елоите. В своето убежище под ледовете те са в пълна безопасност от всяка друга заплаха, но винаги съществува вероятността някой ден хората да открият убежището.

– Щом е така, защо не унищожите остатъците от човечеството? – попита Робин.

– Етичската програма забранява прякото унищожение на което и да е човешко същество – отговори Фибъс.

– Да – горчиво каза Джан, – но ви позволява да си седите на несъществуващите задници и да гледате как хората удобно си измират

векове наред в неравна борба с пустошта.

– Безполезно е да ни обвиняваш. Ние само правим това, за което сме програмирани от някогашни хора. Сега те са Елои.

– Казваш, че не можете да убивате хора – пак се намеси Робин, – но аз знам, че неколцина от космическите хора са загинали, когато си нападнали града и техния кораб с Играчката.

– Моята цел бе не да ги убивам, а да премахна лъчевите оръжия. Смъртта им е нежелана злополука.

– Фибъс, на твоє място бих внимавала какво говоря – каза Джан. – Проявяваш твърде човешка черта – умилението да се цепи косъма на две.

– Искате ли да продължа?

– Да, разбира се – остро каза Джан. – Кажете ни как се промени положението, та вие се измъкнахте от черупката си.

– Причина е пристигането на този кораб над Шангри Ла и опитът на Майлоу да пробие леда с лазери, за да стигне до убежището. Тези събития ни принудиха да променим тактиката. За да предотвратим подобна възможност веднъж завинаги.

– И унищожаването на пустошта в полза на човечеството е част от тази нова тактика? – попита Джан. – Но защо?

– Ние не само ще премахнем пустошта, ще променим и самите хора.

Думите на Фибъс сякаш увиснаха във въздуха. Заплашителни и нежелани. „Ето го най-последно, помисли Джан, това, което не бих искала да чувам.“ Накрая Жан-Пол се реши да зададе въпроса.

– Какво ще означава тази промяна!

– Необходимо е да ви променим, за да опазим Елоите. За да премахнем у хората всичко, което би могло да ги застраши. Но не е нужно да се тревожите, няма да имате нищо против измененията във вашите личности. Ще живеете много по-щастливо и доволно, отколкото досега.

Джан усети как нещо кисело се надига от стомаха ѝ.

– Майко Богиньо, искаш да ни превърнеш в Елои!

– Но какви са тези Елои, дето все говорите за тях? – нервно попита Айла.

– Не, няма да се превърнете в Елои – каза Фибъс. – Промените във вашата ДНК ще бъдат минимални.

– Не ми пука колко малки ще бъдат, не ги искам! – изкрещя Джан.

– Боя се, че не можеш да избираш. Не е възможно да оставим човечеството, каквото е сега, и да изпълняваме дълга си към Елоите.

– Кажете ми, какви ще бъдат тези промени? – помоли Робин.

– Ще засегнат преди всичко вашия вроден инстинкт за агресия. И ще решат проблема, който е измъчвал вашия вид от десетки хиляди години. Вие самите сте признавали съществуването му и от началото на историята си сте измисляли религиозни догми и закони на обществото, за да се справите с него. Те обикновено се оказвали достатъчни, за да се установи във всяко общество действащ сбор от правила за поведение, но са безполезни в общуването с хора, които са извън това общество или дори група. На думи се прекланяте пред неприкосновеността на човешкия живот, но само докато говорите. Маймунската ви същност, спотаена не много надълбоко в психиката ви, и за миг дори не се съобразява с този идеал, ако сте застрашени самите вие, или семейството ви, племето ви, расата ви, вярата ви, нацията ви, класата ви, кастата ви или даже вашия пол. Тогава проявявате способността си буквално да „обезчовечавате“ своите противници, така отпадат моралните задръжки и си позволяват да извършват всякакви жестокости спрямо представители на собствения ви вид. Винаги сте правили това и ще продължите да го правите, ако не ви променим.

– Казваш, че още сме маймуни, въпреки всичко, което сме постигнали?! – избухна Жан-Пол.

– Всичко, което сте постигнали, Жан-Пол, е почти пълното унищожение на човечеството и планетата. Ако ви оставим да правите каквото пожелаете, несъмнено ще довършите започнатото. Да, вие още сте маймуни. Генетично сте почти еднакви с шимпанзетата. Съвсем дребни разлики в ДНК ви разделят като видове. Признавам, тези дребни разлики са решаващи. Те са позволили да станете един много успешно приспособил се вид. Бързият растеж на вашите умствени способности и развитието на езика са ви дали огромно предимство. Вие можете да предавате от поколение на поколение изключително сложна информация, включително и новопридобитата. Това ви е дало възможността твърде бързо да се приспособявате към промените и новите опасности в околната среда, без да разчитате на бавния процес на естествената еволюция. Вече не сте зависели от законите на естествения подбор. Спрели сте своята еволюция, освен в дреболии като цвета на кожата, когато сте се приспособявали към разликите в климата при заселването си по света.

В това е ключът във вашия проблем. Умната агресивна маймуна, идеално приспособена за оцеляване в праисторическия свят преди възникването на селското стопанство, станала анахронизъм, когато светът бил пренаселен от все по-сложни общества с все по-сложни технологии.

Би трябвало да се развие нов човешки вид, който да е подходящ за новия свят, създаден от вас, но вие не сте се поддавали на натиска на еволюцията и сте контролирали околната си среда, значи това било невъзможно.

– Значи ще свършиш малко работа вместо нас, а? – каза Джан. – Ще ни хванеш за гъза и ще ни бутнеш нагоре по дървото на еволюцията?

– Използването на дървото като образ на еволюцията е грешка. Все пак, права си, аз ще ви променя. Ще имате морални правила, генетично заложили във вас.

– Правила, съчинени от тебе, от компютърна програма? – Жан-Пол прихна зло.

– Смятам, че те са за предпочитане, и то за ваше добро, пред правила, съчинени от човешкото същество – каза Фибъс. – Аз поне не заемам ничия страна.

– Майко Богино!... – изръмжа Джан. Представи си безкраен списък от ненарушими Заповеди... Заповед номер триста четиридесет и четири: Никога не говори с пълна уста. Заповед номер триста четиридесет и пет: Винаги изяждай всичко, което ти сипят в чинията... особено мразеше тези две неща като дете.

– И колко дълъг ще бъде списъкът с тези правила?

– Няма да бъде списък. Основната форма ще бъде повишено чувство за съпреживяване към себеподобните. Поради това няма да бъдете способни на постъпки, водещи до смъртта или страданията на някой друг – важно каза Фибъс.

Джан се намръщи.

– Още отсега виждам доста проблеми, ако бъдем биологически принудени да изпълняваме това буквално. Не се съмнявам, че много пъти резултатът ще бъде обратен на желания от тебе. Искам да кажа, какво ще стане, ако трябва да бъде убит някой, който страда непоносимо? Ами ако се налага аборт, за да бъде спасен живота на бременната жена?

– Предвидила съм и възникването на подобни положения. Какви действия да бъдат предприети, ще определя сериозната и честна преценка на индивида или групата. Няма да станете безмозъчни роботи.

– Като го чувам от тебе, не ми звучи много утешително – каза Джан.

Възпитаният в католическата вяра Жан-Пол каза:

– Но ти ни отнемаш основното правило на човешките същества – правото на избор между доброто и злото. Отнемаш ни дадената от Бог

свободна воля.

– Няма основни права, те са само спорни и временни правила, определяни от всяко общество. Нито пък съществува свободна воля, както вие я разбирате. Не съществуват добро и зло, както...

– ... ние ги разбираме. Ясно – едно каза Жан-Пол.

– Настроени сте враждебно. Това трябваше да се очаква. Но вече ви казах – щом настъпят тези промени, вие няма да им се противите. Да ви дам пример – страхът често води до агресия. А отсега нататък вие ще се страхувате по-малко.

– Страхът е необходим за оцеляването – напомни Джан.

– Казах, че ще се страхувате по-малко. Но ще запазите способността си да се пазите от истинската опасност.

– Нищо от плановете ти не ми звучи добре! – каза Джан и тръсна глава.

– Ние само правим още няколко крачки напред в човъркането из вашата ДНК. Вие хората сами сте започнали това в средата на двадесет и първия век, когато сте създали Висшия стандарт. Увеличихте продължителността на живота си, усъвършенстване имунната си система и даже променихте психиката си. Премахнахте хроничната депресия и изменихте мозъците си така, че да не се поддават на вирусните и генетичните причинители на шизофренията. По този начин изчезнаха всички разновидности на тази болест... А после твоите предшественички, Джан Дорвин, стигнаха още по-далече в първите години на Минерва. Жените станаха по-едри и силни физически, и малко по-мъжествени в чувствата си. А мъжете на Минерва станаха по-древни, по-малко агресивни и не толкова склонни към борба – крачка в правилната посока, но е трябвало да продължите.

– Майко Богиньо! – изхълца Джан. – Аз ти подхвърлих тази идея, нали? Затова бяха всички въпроси на Дейвин за Минерва и нейните мъже!

– Да, ти направи ценен принос към схемата ни – призна Фибъс. – Разказа ни за отклоненията и ние създадохме генетично звено за сигурност, което ще предотвратява по-нататъшните мутации в променената ДНК. Но ние винаги сме обмисляли възможността да променим същността на човечеството, ако то се превърне в заплаха за Елоите. И затова създадохме и изследвахме множество човешки същества от вида преди Висшия стандарт. Те бяха подходящи за целите ни поради по-късия си живот. – Фибъс се обърна към Робин. – Рин, ти беше последното ни творение от този вид.

Робин пребледня от удара.

– Но нали винаги ми казвахте, че съм резултат от грешка в лабораторията!...

– Рин, ние никога не правим грешки. Ти беше полезен за последните етапи на нашите изследвания, но преди да избягаш с Играчката, наблюдаваше етапа, когато заради безопасността на Елоите щяхме да те поддържаме непрекъснато в упоено състояние.

Робин тежко се отпусна на леглото.

– Направо не мога да повярвам! Казваш, че ще живея някакви си шейсетина години... че ще остарявам!

Фибъс му каза:

– Ако желаеш, ще те превърнем във Висш стандарт.

– Да... да... – припряно отвърна той. Погледна Джан. – Моля ви, направете това.

Джан седна до него и го хвана за ръката.

– Добре ли си?

– Да... само че беше толкова неочаквано. Винаги съм си мислил...

– Той поклати глава. – За тях съм бил само жалко опитно зайче.

Джан добави:

– Което щяло да бъде в „упоено състояние“. И затова не те излекуваха както трябва, когато те върнах там с Играчката. Много интересно, веднага стана потентен, щом се махна от станцията...

– Така е – призна Фибъс. – Преценихме, че тъй като напуска Шангри Ла и едва ли ще се върне, можем тайно да възстановим неговата мъжественост.

Джан яростно изгледа Фибъс.

– И ти на нас ще предлагаш вродени морални правила. Ама че е смешно. И всичко това се прави в името на онези смрадливи призрачета под ледения шелф. Ще ми се да повърна.

– Всичко ще ти се вижда много по-добро... след това.

– Да бе, очаквам го! – недоверчиво каза Джан. – И освен съпреживяването към другите хора и отслабването на страха, какви други минимални промени в нас си предвидила?

Фибъс като че се поколеба, преди да отговори. Джан се настрои още по-неприяно.

– За да постигнем желаният резултати в усиленото съпреживяване и намалената агресивност, ще трябва да стесним спектъра на вашите чувства. Така да се каже, ще отрежем крайности и от двете му страни.

– А може ли, така да се каже – саркастично попита Джан, – да

навлезеш и в подробностите?

– Няма да преживявате толкова дълбоко – отвърна Фибъс. – Няма вече да изпитвате крайности в страстите си. Признавам, това ще засегне и положителните ви емоции, а не само отрицателните.

– С други думи, ще притъпите нашите чувства – каза Робин.

– Ти го разбираш така, но не и аз – каза Фибъс.

– И аз го разбирам така – каза Джан. – И кога ще започне гнусната ви програма за промени?

– В твой случай, както и с останалите в този кораб, тя вече започна. Вече сте заразени със съответния изкуствен вирус. Промяната ще бъде постепенна и ще минат около три месеца, преди да завърши.

Потресената Джан едва отвори уста.

– Този вирус вече е в нас? Майко Богиньо!... – Тя стисна силно ръката на Робин.

– Скоро ще разпръсна вируса във въздуха, за да проникне и в хората на земята. А космическите хора, когато корабът им бъде поправен, ще разнесат вируса в орбиталните станции и марсианските колонии. Дълбоко заложени в тяхната психика хипнотични заповеди ще ги накарат да посетят всички обитавани от хора места в Космоса, рано или късно. А аз ще обиколя света с Небесния Ангел и ще разпръсна вируса, така ще бъдат заразени всички хора.

Джан не знаеше какво ще последва, но имаше нужда да направи това, колкото и безсмислен да беше нейният жест. Тя стана, отиде при Фибъс и с все сила заби юмрук в устата ѝ. Чу много приятния удар на кокачетата в плътта и Фибъс се стовари по задник на пода. Макар че всичко това беше само компютърно внушение в мозъка на Джан, тя се почувства великолепно от гледката – Фибъс, седнала на пода със стреснато изражение на лицето, а от устата ѝ потече струйка кръв.

– Трябваше да направя това, докато все още ми се искаше – каза Джан и разтри изтръпналата си ръка.

Епилог

Джан седеше на брега а шестмесечното бебе на Айла шаваше в скуча й. Айла го нарече Лон в памет на покойния си баща. Лон Хедън – старши бе починал скоро след онзи бурен период преди година и половина. Така че се отърва от „промяната“, както всички я наричаха...

„И досега съм си същата“, каза си Джан. Казваше си го по няколко пъти всеки ден. Казваше си същото от деня, когато научи, че вирусът е вътре в нея. Месеци наред след това заспиваше с мисълта, че на сутринта може да се събуди съвсем друг човек. И когато се събуждаше, лежеше и бавно прехвърляше в себе си своите чувства, опитвайки се да открие разликите. Никога не успяваше. Но...

– Здравсти, Джан!

Тя погледна през рамо. Майлоу идваше към нея по брега. Носеше само шорти и тялото му, някога бледо, беше станало тъмнокафяво.

– Здравсти, Майлоу – каза тя.

Той седна на пясъка до нея, погъделичка Лон по петата, от което бебето започна да ритаета, и каза:

– Прекрасен ден, а!

– Нима всеки ден не е прекрасен тук? – кисело отвърна Джан.

Майлоу се разсмя.

– Още се бориш значи.

Тя не отговори.

– Някой ден ще приемеш неизбежното. И ти мина през „промяната“ като всички нас. Вече не си същата.

– Същата съм – каза Джан.

– Ами погледни мен – накрая и аз се примирих. Но пък и моята „промяна“ беше най-рязката от всички. Разликата между предишното ми „аз“ и сегашното е прекалено голяма, за да се правя, че не я забелязвам.

– Да, признавам, че ти наистина стана друг, Майлоу – уморено каза Джан. – Вече не си... – Тя се запъна.

– Чудовище ли? – подсети я той и се закиска. – Не се притеснявай, знам какво щеше да кажеш. Когато си спомня как мислех преди и как се отнасях към хората, направо се треса от ужас. И все пак, някаква малка част от мен още недоволства от тази „промяна“. Презирам се, каквото бях преди, но знам, че онова беше истинското ми „аз“. Сегашната ми

личност е резултат от намесата в моите гени от страна на онази проклета програма. Но недоволството ми бързо избледнява и скоро няма да ми пука. И с тебе ще се случи. След време никой от нас няма да съжалява. – Той сви бронзовите си рамене.

– Но на мен ми пука. И винаги ще бъде така – каза Джан. – Можеш ли да кажеш искрено, че забелязваш каквато и да е промяна в личността ми?

– Не, поне от пръв поглед – призна той.

– Виждаш ли! – тържествуващо възкликна Джан.

– О, не ставай упорита, сигурно забелязваш сама дребни разлики?

Тя тръсна глава. Бебето се уригна.

– Как върви с Робин? – попита Майлоу.

– Чудесно. Защо?

– Обикновено любопитство. Значи връзката ти с него е същата?

– Разбира се! – каза тя, но не звучеше убедително.

Майлоу веднага се възползва от това.

– Не е така, нали? Защото и двамата вече не сте същите хора. Няма я вече предишната страст. О, не отричам, все още сте привързани един към друг и се любите, но го няма онзи огън.

– Всяка сексуална връзка прегаря по малко с времето – каза Джан.

– Вярно е, но не за това говоря. Още ли имаш оргазъм.

Въпросът я изненада.

– Ами... да, имам, така мисля...

– Така мислиш? – Майлоу се усмихна.

– Да, още изпитвам оргазъм – отсеке почервенялата Джан. – Само че...

– Не е като преди. Знам – кимна той. – Вече няма сила и напрежение. И аз усетих същото. Напоследък се виждаме с онова момиче, Джулай, приятелката на Айла... е, любим се и всичко е чудесно. Харесва ми. Но това е всичко. Няма вече сила в преживяването. Не е като преди...

– Джулай би трябвало да благодари на щастливата си звезда за това – сухо отбеляза Джан.

– Хей, не говори така, знаеш за какво мисля. Сексът не е същият. И ти признаваш, че е така, нали? И не се отнася само за секса.

Тя въздъхна. Склонна беше да вини Робин досега, но й хрумна, че причината е и в нея. Не го желаше, както някога. Да, желаше го и сега, но нещо липсваше, Майлоу беше прав. Точно както Фибъс ги предупреди... „Няма вече да изпитвате крайности в страстите си“. Но Джан още не можеше да се примири напълно с ужасната действителност.

– Притъпиха ни чувствата – промърмори тя, спомняйки си обвинението на Робин към Фибъс.

– Да-а-а! – проточи Майлоу. – Отнеха ни остротата на нещата, една от най-важните черти, които ни правят хора. Или както се изразява Жан-Пол, отнеха ни Първородния грях. Чудя се как ще се отрази това на цялата ни раса след много време. Вече не сме опасни за самите себе си, но ако някога се сблъскаме с истинска конкуренция, не знам дали ще оцееем като вид. Ще ни липсва онова старо качество „ставай и се бий отново“, просто ще ни прегаят. А и когато това се случи, няма да се угрижим. Ще изчезнем със смахната усмивка на лицето... – Той стана, изтръска пясъка от шортите си и се протегна. – Май задълженията ти на бавачка свършват за днес – ето я и Айла.

Джан погледна – риболовната лодка на Айла минаваше през портата. Сега всички порти си стояха отворени, скоро трябваше да започне разрушаването на морските стени.

– А как върви с твоята лодка? – попита тя Майлоу.

От месеци Майлоу си правеше лодка. Искаше да мине с нея по брега и да види става ли нещо изобщо на юг. Казваше, че щял да бъде лодкар-посланик на Палмира.

– Бавно върви, съвсем бавно, както всичко напоследък.

Той нагази във водата и помогна на Айла и Джулай да изтеглят лодката на брега. Джан го гледаше и си мислеше, че той ще ѝ липсва, ако завърши лодката си и потегли на пътешествие. Сега Майлоу ѝ беше симпатичен.

„И досега съм си същата“, каза си за кой ли път.

Но не можеше да се отърве от съмненията.

КРАЙ

© 1991 Джон Броснан
© 1993 Владимир Зарков, превод от английски

John Brosnan
The Fall of the Sky Lords, 1991

Източник: <http://www.bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)

Scan&OCR: Георги и Венцислав

Публикация:

КРАЯТ НА НЕБЕСНИТЕ ГОСПОДАРИ. 1993. Изд. Вузев, София. Биб. Фантастика.

Серия Небесните господари, №3. Фантастичен роман. Превод: от англ. Владимир ЗАРКОВ [War of The Sky Lords, John BROSNAN (1991)]. Художник: КАМО. Формат: 18 см. Офс. изд. Тираж: 15 000. Страници: 332. Цена 23.00 лв. ISBN: 954-422-022-2 (грешен). ISBN: 954-422-022-4 (поправен).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/444>]